151

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—— திருவள்ளுவர்

தொகுதி V } பரிதாபி௵ புரட்டாசி௴ : 1912-௵ அக்டோபர்௴ { பகுதி 4

ஈஷணாத்ரயம்

THE THREE DESIRES

ஈஷணை என்னும் பதத்திற்கு ஆசை என்று பொருள். இவைகள் முக்யமாக மூன்று உண்டு. அவையாவன: தாரேஷணை, தனேஷணை, புத்ரேஷணை என்பவைகளே. இவைகளுக்கு முறையே பெண்ணாசை, பொன்னாசை, மண்ணாசை என்று பெயர். இவைகளின் ஒழுங்கு மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை என்று தமிழ் சாஸ்திரங்களில் வழங்கி வருகிறது. இவைகளைச் சற்று மாற்றி பட்டினத்துப் பிள்ளையார் அன்னவிசாரம், ஸ்வர்ணவிசாரம், மாதரைப்பன்ன விசாரம் என்று கூறி ஸாதாரண மனிதர்களுக்கு இவைகள் இம்முறையே மனத்தில் தோன்றுகின்றன என்று வற்புறுத்துகிறார். இம்மாதிரி மூன்று விசாரங்களை வைத்து மனிதன் வாழ்நாள் எல்லாம் வீணாகி அவன் தவித்துத் தேற இடம் எற்படுத்திவிட்டார் ஈசன், இக்கருத்தைதத்தான் பட்டினத்தடிகளும் 'என்ன விசாரம் வைத்தாய் இறைவா கச்சி யேகம்பனே!" ,என்று வியந்து வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இவ்வீஷணைகளுள் எது ஒன்றிருந்தபோதிலும் மற்றவிரண்டும் வந்து சேர்ந்துவிடும். ஸகலமும் துறந்து சுகப்பிரஹ்மம் தகப்பனார் வீடுவிட்டு வெளியேறிப் போன காலத்தில் வ்யாஸர் புத்ரேஷணையால் இழுக்கப்பட்டு 'சுகா! சுகா!!' என்று கதறிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தார். சுகர் பின் திரும்பி நோக்காது முன்சென்றார். இவர்கள் ஒரு குளக்கரை வழியாகப் போக வேண்டி வந்தது. நிர்வாணிகளாகச் சில தேவமாதர்கள் அங்கு ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருந்தனர். 16 வயது யௌன புருஷரான சுகரைக் கண்டதும் அவர்களுக்கு யாதொருவிகாரமும் உண்டாகாததால் அவர்கள் ஜலக்ரீடையிலேயே இருந்துவிட்டனர். பின்னர் வந்த வ்யாஸ மஹரிஷியைக் கண்டதும் கரையேறி வஸ்த்ரங்களை உடுத்திக்கொண்டனர். இதற்குக்காரணம் என்ன என்று வ்யாஸர் கேட்க, 'உமது பிள்ளை எல்லாம் துறந்தவன். உமக்கோ இன்னும் புத்ரேஷணை விடவில்லை. மற்ற ஈஷணைகள் இல்லாமல் போகுமா? உம்மைக்கண்டதும் எங்களுக்குஜலக்ரீடையிலிருக்கமனம்தாளவில்லை' என்றனர். உலகவிஷயமாகப் பார்க்கிலும் மூன்று ஈஷணைகளுள் ஒன்றிருந்தால் மற்றிரண்டும் வந்துசேர்ந்துவிடும் என்பது எளிதில் விளங்கும்.

இவ்வீஷணைகளுக்கே உட்பொருள் ஒன்றுண்டு. மண்ணாசை அதற்காதாரமாகிய ஸ்தூலதேஹப்பற்றையும், பெண்ணாசை ஸூக்ஷ்மதேஹம் அதாவது மனப்பற்றையும், பொன்னாசை ஆபரணாதி ரூபபேதங்களுக்குப் பொன் ஆதாரமாக விருப்பதுபோல முற்கூறிய இரண்டு பற்றுக்களுக்கும் காரணமாகிய காரண தேஹப்பற்றென்றும் கூறுவர் பெரியோர். ஸாதாரணமாக மண்ணாசை முதலியவைகளை விட வேண்டும் என்று கூறும் சாஸ்திரப்படி நாம் அவைகளைவிட முயன்றால் அவைகளை வரவரக் குறைத்துக் கொண்டே வரலாம், அவ்வளவுதான்: முற்றிலும் விடமுடியாது. ஆனால் குருவாக்கின்படி நிஷ்டையிற் பழகி மூன்று தேஹத்திற்கும் அப்பாற்பட்டு நின்றால் குறைந்துவரும் இவ்வீஷணைகள் ஒழுங்காகத் தாமே கழன்றுகொண்டு வர நாம் இவைகளிலிருந்து முற்றிலும் விடுபடுவோம். ஆகவே நிஷ்டைசெய்யாச் சமயங்களில் வைராக்கியத்தை மேற்கொண்டு இவைகளிலிருந்து ஒதுங்கியும், நிஷ்டையில் இவைகளை முற்றிலும் மறந்து அப்யாஸம் செய்தும் இவைகளிலிருந்து நாம் விடுபட முயலவேண்டும். 'கிருஷ்ணா! மனம் சஞ்சலமுடையது; எப்படிப்பட்டவரையும் கலக்கிவிடும்; மிகுந்த பலமும், திடமும் உடையது. அதை அடக்க முயலுவது காற்றை அடக்க முயலுவதுபோல அஸாத்யமாக முடியுமல்லவா?' என்று சேட்ட அர்ச்சுனனுக்கு, இதுவரையிலும் இங்கு கூறப்பட்டுள்ள கருத்தை உள்ளடக்கியே பகவானும் 'மனத்தை அடக்குவது மிகக் கடினம், ஸம்சயமே இல்லை. ஆயினும் அதன் சஞ்சலத்தை அப்யாஸத்தினாலும் வைராக்யத்தினாலும் ஸாவதானமாக அடக்கமுயலவேண்டும்' என்று மறுமொழி கூறியிருக்கிறார்.

விவேக போதினி

தொ. 5.] பரீதாபி ஆு புரட்டாசிமீ [பகுதி 4

ஸ்ருஷ்டி விஷயம்

1. மகாப்பிரளயம்

THE PRALAYA STATE

விசித்திரமான தோற்றத்தோடு கூடிய இப்பிரபஞ்சத்தை நோக்குபவர் ஒவ்வொருவரும் 'இது எவ்வாறு, எதிலிருந்துண்டாயிற்று?' என்ற கேள்வியைக் கேட்காமலிருக்கிறதில்லை. இந்தக் கேள்விக்கு எல்லோரும் தங்களுக்கேற்றபடி விடை கொடுக்கவும் முயலுகிறார்கள். இந்தச் சேதனாசேதன ரூபமான பிரபஞ்சம் எப்படி உண்டாயிற்று? இது ஸர்வ வல்லமையுள்ள கடவுள் என்ற ஒரு வஸ்துவால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதா? அல்லது, இதிலடங்கிய அணுக்களின் ஸ்வபாவத்தால் உண்டானதா? முன் சொன்னபடி உண்டாக்கப்படுகிறதானால், கடவுள் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சூனியத்திலிருந் துண்டாக்கினாரா? அல்லது அசித்தாகிய பிரபஞ்சம் முதலில் குழப்பத்தோடு உருவில்லாமல் கிடக்க, அதை அவர் ஒழுங்குபடுத்தி உருவோடு தோன்றும்படி செய்தாரா? பின் சொல்லியபடி பிரபஞ்ச முண்டாகின்றதானால், இது உண்டாகும்படி செய்யும் அணுக்களின் ஸ்வபாவமும், ஸ்வரூபமும் என்ன? அவைகள் எப்படி உண்டாயின? அவைகள் இல்லாமலிருந்த காலமும் உண்டா? அல்லது அவைகள் எக்காலத்திலும் இருப்பவைகளா? கடவுள் ஒருவர் உண்டானால் அவர் எப்பொழுதாவது உண்டானவரா? அவருக்கு அந்தமுண்டா? தேகந்தோறும் வெவ்வேறாய்த் தோன்றும் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்ன? என இவைபோன்ற அளவிறந்த கேள்விகள் நமது மனதில் அடிக்கடி உதிக்கின்றன. இவைகளை எல்லாம் இங்கு எழுதப் புகுந்தால் விஷயம் மிகவும் விரியும். ஆகையால் யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும், புதிய பிரகிருதிசாஸ்திரங்களுக்கும் ஒத்தனவாயும், நமது சாஸ்திரங்களில் தொன்றுதொட்டு உள்ளனவாயும், சரியானவையாயும் உள்ள பிரபஞ்ச உற்பத்தி, சிருஷ்டிக்கிரமம், இவ்விஷயங்களைப்பற்றி இங்குத் தொகுத்துக் கூறுவோம். இந்தச் சிருஷ்டி விஷயத்தைப்பற்றி நன்றாய் அறிந்துகொண்டால் நமது ஜீவதசையில் நேரிடும் கஷ்டமான நிலைகளிலும், மதவிஷயங்களில் வரும் இதுபோன்ற ஸங்கடநிலைகளிலும், உள்ளபடி அறிந்து நேர்வழியில் நடக்கவேண்டிய ஞானம் நமக்கு உண்டாகும்.

சிருஷ்டிக்கிரமத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன், மூன்று புதிய சொற்களின் பொருளை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இது நன்றாய் விளங்குவதற்கு ஒரு செடியின் திருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். அந்தச் செடி நன்றாய் வளர்ந்து செழிப்பதற்கு அதன் அணுக்கள் எல்லாம் ஒற்றுமையாய் வேலை செய்தல் வேண்டும். சிறந்த குடும்பங்கள் ஒழுங்காய் நடத்தப்படும்பொழுது இதுபோலவே அதிலடங்கிய ஒவ்வொருவரும் ஒற்றுமையோடு உழைத்தல் வேண்டும். இம்மாதிரியான ஒற்றுமையாலேதான் குடும்பங்கள் எல்லாம் சீக்கிரத்தில் நல்ல நிலைக்கு வரும். இதுபோலவே செடி வளர்ந்து தழைப்பதற்கும் அதன் அணுக்கள் தம்முள் ஒற்றுமையாக இருக்கவேண்டியது அவசியம். இதுபோலவே ஓரறிவுயிர் முதல் ஐயறிவுயிர் வரையில் எல்லா உயிர்களையும் உற்று நோக்குங்கால் மூன்று விஷயங்கள் வெளியாகின்றன. அவ்விஷயங்கள் பின் வருபவைகளே: (1) ஒற்றுமை (அல்லது தெளிவு) என்பது வஸ்துக்கள்

செழித்து வாழ்வதற்குச் சகாயமானதாயும், (2) பொருத்தமின்மை (அல்லது மோஹம்) என்பது வஸ்துக்களை நாசம் செய்வதற்குச் சகாயமான தாயும், (3) பிரவிருத்தி (அல்லது மாறுதல்) என்பது முன் சொன்ன நிலைகள் இரண்டும் இருப்பதற்குக் காரணமாகியும் இருக்கின்றன. உலகத்தில் காணப்படும் ஸகல விஷயங்களிலும் இம்மூன்று நிலைகளையும் எப்பொழுதும் காண லாம். ஆனால் ஒவ்வொரு காலங்களில் ஒவ் வொன்று மேலாகி நிற்கும். செடிகள் பட்டுப் போகும் காலத்தில் அதில் அடங்கி இருக்கும் வஸ்துக்களை முழுவதும் நாசமடைவதால் அப் பொழுது பொருத்தமின்மை அல்லது மோஹம் என்ற நிலை ஓங்கி நிற்கிறது. ஒருவனுக்குச் சுகம் உண்டாவதற்கு அவன் தேகத்தின் பாகங் கள் எல்லாம் ஒற்றுமையாய் வேலை செய்ய வேண் டும். ஒற்றுமையின்றி வேலைசெய்யுமாயின், வியாதி பலக்குறைவு முதலிய துக்கங்கள் உண்டாகும். ஆகவே ஒற்றுமைக்குச் சுகம் என்ற பெயரும், மோஹம் என்பதற்குத் துக்கம் என்ற பெயரும் பொருந்தும். இவ்விரண்டு நிலைகளும் பிரவிருத்தி அல்லது மாறுதல் என்ற நிலையின் தொழிலா லன்றி உண்டாவதற்கு இடமில்லை. முன் சொன்ன செடியின் விஷயத்தில், முளைக்குங்கால் பிரவிருத்தி என்பது ஓங்கியும், மற்றிரண்டு அடங்கியும் இருக்கின்றன. முளைவிட்டுச் செழிப் பதில் ஒற்றுமையும், நாளுக்கு நாள் சீக்கிரம் விருத்தியாவதில் பிரவிருத்தியும், பழைய விரை யுடைந்து நாசமாவதில் மோஹமும் வெளிப்படும். இதுபோல நல்ல செடியாய்ச் செழித்து வளர்ந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒற்றுமை ஓங்கியும், மற்றிரண்டு ஒடுங்கியும் இருக்கின்றன. இந்தச் செடி யழியுங்காலத்தில் மோஹம் ஓங்கியும் மற் றிரண்டு ஒடுங்கியும் இருக்கின்றன. இம்மூன் றிற்கும் நமது சாஸ்திரங்களில் குணங்கள் என் றும், ஒற்றுமை, மாறுதல், பொருத்தமின்மை என்பவைகளுக்கு முறையே ஸத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்கள் என்றும், பெயரிட்டு, அவைகளை முறையே வெளுப்பு, சிவப்பு, கறுப்பு என்ற வர்ணங்களாகவும் உருவகப்படுத்தி இருக்கிறார் கள். உயிர்ப்பிராணிகளை உற்று நோக்குங்கால் இக்குணங்கள் முறையே சுத்தம் அல்லது தெளிவு என்ற நிலையாகவும், சுறுசுறுப்பு என்ற நிலையாகவும், மந்தமல்லது சோம்பல் என்ற நிலை யாகவும் காணப்படும். ஆகவே உலகத்தில் ஸ்தா வர ஜங்கம ரூபமாகிய ஸகல விஷயங்களிலும் இம்முக்குணங்களும் எப்பொழுதும் காணப்படு கின்றன. ஆனால் ஒவ்வொரு காலங்களில் ஒவ் வொன்று ஓங்கியும் மற்றிரண்டு அடங்கியும் இருக்கும். இதற்கேற்பவே கைவல்லிய நூலா சிரியரும்:—

"உத்தமம் வெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு
கறுப்பு மாகும்
சத்துவ குணத்தி னோடு ரஜோகுணந்
தமோகு ணம்தான்
சுத்தமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக்
குணமு மூன்றாய்
ஒத்துள வேனுந் தம்முள் ஒருகுணம்
அதிக மாமே"

என்று எடுத்துரைத்திருக்கிறார்.

சிருஷ்டியைப்பற்றிச் சொல்லப் புகுங்கால், முதலில்சாதாரணமானவர்கள்கடவுள்தனதுஸர்வ வல்லமையால் எண்ணின மாத்திரத்தில் திடீ ரென்று சூனியத்திலிருந்து இப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்துவிட்டார் என்று எண்ணலாம். இதற் கும் சாஸ்திரத்தில் வெளியிட்டிருக்கும் உண் மைக்கும் வெகுதூரம். மதவேறுபாடுகளை வேறு இடத்தில் விஸ்தரிக்கப்போகிறோம். ஆகையால் தற்காலத்தில் இவ்விஷயத்தில் கடவுள்ஜீவாத்மா உலகத்திற்குக் காரணமான அசித்து ஆகிய இவைகள் அநாதியாய் இருப்பனவாக வைத்துக் கொள்வோம். இப்படி ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் யுக்திக்குப் பொருந்தாத கொள்கைகளுக்கு இட முண்டாகும். கடவுள் இல்லாமலிருந்த காலம் ஒன்றுண்டு என்று ஒப்புக்கொண்டு அவர் வேறொன்றால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார், என்றால், எல்லா மதங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட

கடவுளது ஸர்வ வல்லமைக்குத் தோஷம் உண்டாகிறது. மேலும் கடவுள் இப்படிச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டால், அக்கடவுளைச் சிருஷ்டித்தவரை உண்டாக்கினவர் யார் என்ற கேள்வி உண்டாகும். வேறு யாரோ ஒருவர் சிருஷ்டித்தார் என்றால் பின்னும் அக்கேள்வியே வளர்ந்து அனவஸ்தா தோஷத்திற்கு (ஒரேமாதிரியான ஓயாக்கேள்விக்கு) இடமுண்டாகும். ஆதலால் கடவுளைப் போலச் சிருஷ்டிக்கப்படாமல் தானாய் இருக்கும் ஒரு முதற்காரணப் பொருள் உண்டென்பதை ஸகல யுக்திவாதிகளும் எந்நிலையிலாவது ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாய் வருகிறது. பிரபஞ்ச காரணமான அசித்து ஒரு காலத்திலில்லாமலிருந்தது, புதிதாய் உண்டாயிற்றென்று ஒப்புக்கொண்டால், சூனியத்திலிருந்து திடீரென்று ஒன்று உண்டாயிற்று என்று சொல்லும் யுக்திக்கும் புதிய பிரகிருதி சாஸ்திரத்திற்கும், பொருந்தாத கொள்கையைப் பின்பற்றவேண்டியதாய் வருகிறது. இதேமாதிரியான பிழை ஜீவாத்மா விஷயத்திலும் உண்டாகும். நமது சாஸ்திரங்களும், புதிதாய் உண்டான பௌதிக சாஸ்திரங்களும் அசித்தையும் சக்தியையும் புதிதாய்ச் சிருஷ்டிக்கவாவது, அடியோடு அழித்து விடவாவது, முடியாதென்று ஸ்தாபிக்கின்றன. ஆகையால் பிரபஞ்சத்தில் நடப்பது என்னவென்றால், முன்னிருந்த வஸ்துக்களே வெவ்வேறு விதமாய் மாறிஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுபுதிய உருவயாகவும், மாறுபாடாகவும் தோன்றுவனவே ஒழிய வேறில்லை. எப்படி ஒரு குயவன் மண் ஒன்றை மாத்திரம் கொண்டு பானை பதுமைகள் முதலியவைகளை உண்டாக்குகிறானோ, அதுபோல் புதிது புதிதான தோற்றங்கள், உயிருள்ள வஸ்துக்களிலோ அல்லது உயிரில்லாத வஸ்துக்களிலோ, ஏற்பட்டபோதிலும், புதிதாய் முன் இல்லாதது ஒன்றும் சிருஷ்டிக்கப்படவில்லை என்பது ஸனாதன தர்மத்தின் ஸாரமான ஸித்தாந்தம்.

நம்முடைய அனுபவத்தில் எவ்வளவோ மாறுபாடுடைய வஸ்துக்கள் தோன்றுவதையும் அழிவதையும் பார்த்திருக்கிறோம். அவைகள் அழிந்த பின்பு காணாமற் போனபோதிலும் அவைகளின் பாகங்கள் பின்னும் இருக்கின்றன என்று நமக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஒரு செடியானது அழிந்துபோனால், செடியாகத் தோன்றாதிருந்தபோதிலும், சருகுகளாகவும் சிறு விறகுகளாகவும் கொஞ்சம் விதைகளாகவும் இருக்கின்றது. ஒன்றும் இல்லாமல் செடி ஒருபொழுதும் அழிவதில்லை. இப்பொழுதிருக்கும் பிரபஞ்சத்திற்கு அழிவுகாலம் அணுகும்பொழுது இது மறைந்துபோகும். அதாவது இதிலடங்கிய அணுக்கள் புதிதாய் ஒழுங்குபட்டுப் புதிய பிரபஞ்சம் வெளியாவதற்காக, இந்தப் பிரபஞ்சம் அடங்கவேண்டியது அவசியம்தான். இம்மாதிரி பிரபஞ்சம் மறைவதற்குப் பிரளயம் அல்லது ஸங்கோசநிலை என்றும், மறுபடியும் பிரபஞ்சம் தோன்றுவதற்கு விகாஸம் அல்லது சிருஷ்டிநிலை என்றும் பெயர். ஆகையால் சிருஷ்டி என்ற சொல்லிற்கு முன் தோன்றாது மறைந்து கிடப்பவைகளை ஒரு ஒழுங்காய்த் தோன்றும்படி செய்வது என்பது பொருள்.

இந்தச் சிருஷ்டிக்கு முன் இப்பிரபஞ்சம் எப்படி இருந்திருக்கக்கூடும், என்ற சங்கை உண்டாகலாம். நீங்கள் யாவரும் சிலந்திப்பூச்சி வலைகளை உண்டாக்குவதைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா? அது என்ன செய்கிறது? தன்னுள் உள்ள வஸ்துவைக்கொண்டே, வேண்டுமென்றபொழுது வலைகளை உண்டாக்கி, தனக்கு இஷ்டமில்லாதபொழுது அவ்வலைகளைத்தன்னுள்ளேயே வாங்கிக்கொள்ளுகிறது. அவைகள் சிலந்தியின் தேகத்தில் நன்றாய் அடங்கிவிடுகின்றன. பின்பு மறுபடியும் வேண்டுமானால் புதிதாய் ஒரு வலையை உண்டாக்கும் சக்தி அதற்கு உண்டு. அதுபோலச் சேதனா சேதனாத்மகமான பிரபஞ்சம் முழுவதும் கடவுளிடத்து அதி சூட்சுமமாய்ச் சிருஷ்டிக்கு முன்பு அடங்கிக் கிடந்து, பின்பு சிருஷ்டி ஆரம்பத்தில் புதிதான ஒழுங்காய் முக்காலத்திலும் இருக்கும் அசித்தானது

புதிய தோற்றத்தோடு கடவுளின் இச்சா மாத்திரத்தில் வெளியாகின்றது.

இப்பிரளய ஸ்திதியில், பிரபஞ்சம் முழுவதும் கடவுளிடத்தில் விதையுள் மரம் போலவும், மெழுக்குண்டையில் தங்கப் பொடிகள் போலவும் அடங்கி இருக்கும். இந்நிலைக்கு வருவதற்கு முன், இப்பிரபஞ்சம் படிப்படியாய்ச் சூட்சுமமான நிலைக்கு வந்திருக்கவேண்டும். மாறும் நிலைகளுக்கெல்லாம் ஒழுங்குகள் வரவர மாறிக்கொண்டே வரவேண்டும். இந்நிலைகள் ஐந்தென நமது சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. இம்மாதிரியான நிலைகள் உண்டென்று ஒருவாறு அறிவதற்குப் புதிய பிரகிருதி சாஸ்திரத்திலிருந்து ஒரு திருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். ஒவ்வொரு கடின பதார்த்தத்தையும் தகுந்தபடி சுடவைத்தால் அதன் அணுக்களின் கட்டுத் தளர்ந்து, சில காலத்திற்கெல்லாம் உருகித் திரவ பதார்த்தமாகும். மேல் மேலும் சுடவைத்துக்கொண்டே இருந்தால் அணுக்களின் கட்டு மிகத் தளர்ந்து அழியுங்கால் அதே திரவபதார்த்தம் வாயுபதார்த்தமாக மாறுகின்றது. இன்னும் அதிகமாய்ச் சுடவைக்குங்கால் இந்த வாயுபதார்த்தம் விரிந்து அதன் அணுக்கள்கூட பரமாணுக்களாகப் பிரிந்து, எல்லா வஸ்துக்களுடைய பரமாணுக்களும் பேதாபேதமின்றிக் கிடக்கும் நிலையை அடைகின்றன. இவ்விதமாய் ஒவ்வொரு நிலையிலிருந்து அதைவிடச் சூட்சுமமான நிலைக்கு வருங்காலத்தில் அதற்கேற்ற வெவ்வேறு ஒழுங்குகள் உண்டாகின்றன. கடைசியிலுள்ள சில சூட்சும நிலைகளில் வஸ்துவே கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் இருந்தபோதிலும், அவ்வஸ்து அங்கும் நிச்சயமாக இருக்கிறது. ஆகையால் பிரபஞ்சம் அழியுங்கால், ஒன்றுமில்லாமலே போய் எல்லாம் நாசமடைவது என்பதேயில்லை. பிரபஞ்சமானது சூட்சும நிலையை அடையுங்கால் அந்நிலைக்கேற்ற சிற்சில ஒழுங்குகளுக்கு உட்பட்டே இருக்கிறது. நாம் இப்பொழுது காணுகின்ற இவ்விசித்திரங்களும், இவ்வொழுங்குகளும், இம்மாதிரியே அதிசூட்சும நிலையில் இல்லாமையால் அந்நிலையை ஒரு குழப்பமான நிலையென்று சிலர் எண்ண இடமுண்டாயிருக்கலாம்.

இத்தருணத்தில், ஜடமான அசித்திற்கு இம்மாதிரி நிலைமாறுதலை ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஆத்மா, பரமாத்மாவானாலும் சரி, ஜீவாத்மாவானாலும் சரி, ஸ்தூலமென்றுவது, சூட்சுமமென்றுவது, உருவமுடையதென்றுவது சொல்ல இடமில்லையே. ஆகையால் சேதனாத்மகமான ஆத்மாவுக்கு முன்சொன்ன மாறுதலை ஒப்புக்கொள்ள இடமில்லை, என்ற சங்கை நமது மனதில் உதிக்கலாம். ஆத்மா ஸ்வபாவத்தில் அரூபமானதாய் இருந்தபோதிலும், அதற்குக் குடியிருக்கும் வீட்டிற்குச் சமமான அசித்தாலாகிய தேகபேதத்தால், அதுவும் பேதமாய் இருப்பதுபோல் காணப்படுகிறது. தேகம் ஸ்தூலத்திலிருந்து சூட்சும ஸ்திதிக்கு மாற, ஆத்மாவும் அவ்வாறு மாறுவது போலத் தோன்றுகிறது. இப்படித் தேகத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்ட ஆத்மாவைப்பற்றி, முன்சொன்ன நிலைகள் சொல்லப்பட்டனவே ஒழிய, ஆத்மாவை மாத்திரம் தனியாய் நோக்கின், இம்மாதிரியான வ்யவஹாரத்திற் கிடமே இல்லை.

இப்பொழுது காணப்படுகின்ற பிரபஞ்சத்திற்கு நாசகாலம் இந்த மஹா கல்பத்தின் முடிவில் வரும். இதைப்பற்றிப் பின்னர் விஸ்தரிப்போம். அக்காலத்தில் தமோகுணம் மேலிட்டு உலகம் அழியத் தலைப்படும். பிரபஞ்சத்தின் அணுக்களெல்லாம் ஒற்றுமையின்றிப் பிரிய ஆரம்பித்து, பிரபஞ்சம் திரவ ஸ்திதிக்கு வரும். பின்பு அதைவிடச் சூட்சுமமான வாயு ஸ்திதிக்கு வரும். இப்படித் தமோகுணம் ஓங்கி நிற்றலால், பிரபஞ்சம் வரவர அதி சூட்சும நிலையை அடைந்து, கடைசியில் தமோகுணம் உள்பட ஸகலமும் பேதமற்றுக் கிடக்கும் அதிசூட்சுமமான நிலைக்கு வரும். எனெனில் தமோகுணமும் அதிகமாக வேலை செய்யச் செய்யத்

தானும் க்ஷீணித்து மற்றைய குணங்களோடு ஸமமாய் அடங்கவேண்டியது நியாயந்தானே. இந்நிலையில் அசித்தானது ஆத்மாவால் போக ஸாதனத்தனுவாக உபயோகிக்க யோக்கியமில்லாததாய் இருக்கும். முக்குணங்களும் ஸமமான நிலையில் அசித்து அடங்கி இதோடு ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் மெழுக்குண்டையில் தங்கப் பொடிகள்போலப் பரமாத்மாவில் லயித்திருப்பார்கள். பரமாத்மாவோ, அசித்தின் மக்கின நிலையை நோக்கித் தானும் செயலற்றுத் தனது ஸ்வபாவமான ஆனந்த நிலையில் மூழ்கி, நித்திரையில் இருப்பவர்போல், அசித்தையும், ஜீவாத்மாக்களையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கும். இம்மாதிரியான மக்கின நிலையை ஜகத் ஜீவன் பரன் ஆகிய இவர்கள் அடையவேண்டுமென்பது நியாயமே. ஏனெனில் தொழில் செய்யும் நிலையும், தொழிலற்ற நிலையும் மாறி மாறி வந்துகொண்டிருக்கவேண்டியது நியாயந்தானே. இம்மாதிரியாய் மாறி மாறி இந்நிலைகள் வந்துகொண்டிருப்பதனால் உலகத்திலடங்கிய வஸ்துக்களும், ஆத்மாக்களும் விருத்தியடைந்து வர இடமுண்டாகிறது. இந்த ஒழிவான நிலையில் நிச்சப்தமாய் ஸூககரமாய்த் தொழிலற்று,ஏற்றத் தாழ்வுகளும் அற்று,மனோ விகாரங்கள் ஒன்றும் இன்றி, எல்லாம் ஸமமாய் இருக்கும். இந்நிலைமையே சூனியம் என்று நமது வேதம் சொல்லுகின்றது. இந்த நிலையின் உண்மை ரூபத்தை நன்றாய் நமக்குப் புலப்படுத்த வேதம், ஸ்வப்னமற்ற நல்ல தூக்க நிலையைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகின்றது.

இம்மாதிரியான ஸூக்ஷ்ம நிலையிலிருந்தே நமது பிரபஞ்சம் இவ்வளவு விசித்திரமாய் விரிந்து கிடக்கிறது. இதைச் சிலர் தமது அறியாமையால் சுத்த சூனியமென்றும், சுத்தக் குழப்பமான நிலை என்றும் எண்ணுகிறார்கள். முன் சொன்னவைகளை நன்றாய் அறிந்தோர்க்குப் பிரபஞ்ச உற்பத்திக்குக் காரணமான மஹாப்பிரளய நிலையின் நிஜஸ்வரூபம் எளிதில் விளங்கும்.

செல்வச் சிறப்பு

THE VALUE OF WEALTH

பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல தில்லை பொருள். திருக்குறள்.

கல்வியுடைமை பொருளுடைமை என்றிரண்டு செல்வமும் செல்வமெனப்படும். இவ்விரண்டினும் வன்மையும் மேன்மையும் பொருந்தியது இன்னதென்று ஆராயப்புகின், திருவெனச் செப்பலே தகுமென்பதற்குத் தடையில்லை. "இதென்ன விந்தையினும் விந்தை!

மன்னனும் மாசறக் கற்றோனுஞ் சீர்தூக்கின்
மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையன்-மன்னனுக்குத்
தன்றேச மல்லாற் சிறப்பில்லை கற்றோர்க்குச்
சென்ற விடமெல்லாஞ் சிறப்பு.

என்று தமிழ் மூதாட்டியாகிய ஔவைப் பிராட்டியார் மூதுரையில் மொழிந்திருக்கின்றனரே" ஏன ஓர் கேள்விக்கிட முண்டாகலாம். இதற்கு மாறாக அவ்வம்மையார்,

"கல்லானே யானாலுங்
கைப்பொருளொன் றுண்டாயின்
எல்லாருஞ் சென்றங்
கெதிர்கொள்வர்—இல்லானை
இல்லாளும் வேண்டாள்மற்
றீன்றெடுத்த தாய்வேண்டாள்
செல்லா தவன்வாயிற் சொல்"

என்றுங் கூறியுள்ளார் என்பதே சாலும். தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோட்சமென்ற சதுர்வித புருஷார்த்தங்களை ஒருங்கே தரக்கூடியதும்,புறங்கூடையில் நற்கீர்த்தியை நாட்டவல்லதும், மனத்தைக் கிலேசப்படுத்துங் கவலை வந்தக்கால் அதனை விலக்க வல்லதுமாகிய கல்வியைக் கற்றற்கு நற்றுணையாயிருப்பது பொருளேயாம். எந்நூலாரும் நன்னூலார்க்கிணையில்லெனச் சிறப்பிக்கப்பட்ட பவணந்தி முனிவரும் "பொருள் நனி கொடுப்போன்" மாணாக்கனதற்கு உரியனென உரைத்தனர். இக்காலத்தில்எத்துணையோ ஏழைப் பிள்ளைகள் பணமில்லாததால் படிக்க முடியாது

பாடுபல அடைந்து பீடுபெறுமல் அல்லலுறுகின்றன ரென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம். மேலும் இல்லறத்திற்கு இன்றியமையாத மனைவி மாண்புடையளல்லளேல் மணமகன் நல்லறம் எங்ஙனம் வியர்த்தமாகுமோ அங்ஙனமே எளியவர் கல்வி எத்துணை யதிகமா யிருப்பினும் தினைத் துணையும் சீர்மையும் சிறப்பு முடையதாகாது.

இராமபிரான் மந்தரையின் சூழ்ச்சிக்கிணங்கிய தன்சிற்றன்னைக் கைகேயியின் கருத்திற்கும், தந்தைசொல் மந்திர மொழிக்கும் மாறுமல், நாட்டைவிட்டு, காட்டையடையக் கருதிய காலையில், இலக்குவன் "இப்பூவுலக முழுவதும் பொருள் வழிப்பட்டதே! பொருளில்லான் உயிரில்லானுக்குச் சமானம். ஆதலின் நினக்குரிய அரசுரிமையை யிகழாது அதனைக் கைப்படுத்தலே கருதுவாயாக" என்றெடுத்தியம்பினு னென்பது புராணப் பிரமாணம். இக்காரணம் பற்றியே "செய்க பொருளை" என்றனர் தெய்வப்புலவரும். **கைப்பொருள் தன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி** யென்பதைக் கருத்துட்கொண்டு சொன்ன கலையனைத்திலும் பற்பல பகல் பழகியறிந்த பண்டிதர் பலரும் பொருளை மிகப் படைத்த பிரபுக்களைச் சார்ந்து அவர்கள் "கல்லா மூடரா யிருப்பினும் கற்றறிந்த கனவான்களே யென்றும், பொல்லாத மூர்க்கரேனும் நற்குணமுடைய நல்லாரே யென்றும், கொடுக்க மனமில்லாக் கருமிகளை வள்ளலே யென்றும், காடாளு மறவரானும் நாடாளும் நராதிபதியே யென்றும்" வாய்க்கு வந்தவாறெல்லாம் வாழ்த்தி ஆக்கங்கருதி, பகைவரையும் பணிந்து நிற்பர். கரி (யானை) கவினுடைய ஓர் குட்டியை ஈனுமென்று நெடுநாள் நாடியிருக்க, கடைசியில் இலத்தி போட்டதுபோல் புலவரால் வரம்புகடந்து புகழப்பெற்ற பிரபுக்கள் அப்பாவலர்க்கு எள்ளளவேனு மீயாது இலவுகாத்த கிளிபோல் ஏமாறிப்போகும் படி யனுப்பியதும் நாவலர் "அடகெடுவாய்! பலதொழிலு மிருக்கக் கல்வி யதிகமென்றே கற்றுவிட்டோம் அறிவில்லாமல்" என்று தங்களைத் தாங்களே நொந்துகொண்டு நெஞ்சம் புண்ணுகி முடிவில் "மாமியும் மருமகளும் ஸௌஜன்யமாயிருப்பது துர்லபம் பூமகளும் அவள் புதல்வன் நான்முகனது நல் இல்லாளாகிய நாமகளும் மாமி மருகியாதலின் இவ்விருவரும் ஒருவனிடம் ஏகோபித்திருப்பது அசாத்தியமான காரியம் என்ற கருத்தமைந்த,

"பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்து
அல்லலுழப் பதறிதிரேல்—தொல்சிறப்பின்
நாவின் கிழத்தி யுறைதலாற் சேராளே
பூவின் கிழத்தி புலர்ந்து"

என்னும் நாலடியார் செய்யுளை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு ஒருவாறு தேறியிருக்கின்றனர்.

நெய்யோ தேனோ நிரம்பப்பெற்ற ஓர் பாத்திரத்தை ஈயும் எறும்பும் கிட்டாதாயின் வேட்டன மற என்றிராமல் இடைவிடாது சுற்றி மொய்த்துக்கொண்டிருப்பது ஸகஜம். அதுவேபோல் இச்சிப்போர்க்கு இம்மியளவும் ஈயாது, எச்சிற் கையாலும் காகத்தையோட்ட மனம்பொருத உலோபத்தன்மையுள்ள செல்வவான்களை யடுத்து யாவரும் தங்கள் தங்கள் குறைகளைக் கூறிக்கொண்டு, குற்றேவல் செய்து காத்திருப்பாரல்லவா?

"இன்சொல்லன் தாழ்நடைய னுயினும் ஒன்று (=பொருள்) இல்லானேல்-வன்சொல்லி னல்லது வால்திறவா-என்சொல்லினும் கைத்துடையான் காற்கீ ழொதுங்கும் கடல்ஞால"

மென்பது குமரகுருபரசுவாமிகளது திருவாக்கு. ஆதலின் பொருளுடையானே புகழுடையான், செல்வமுள்ளவனே கல்வியும் வலியுமுள்ளவன், பணமுள்ளவனே படியா முட்டாளாயிருப்பினும் குணமுள்ளவனுகக் கருதப்படுவன், திருவுள்ளானே நல் உருவுள்ளான். அவன் மொழியையே அனைவரும் வேதமொழிபோல் உச்சியிற் கொண்டு கொண்டாடுவர். புவியில் முன் கண்டறியாதவர்களும் பன்னுட் பழகினவர்போல் நேசமாவர், பகையாளியும் உறவாக விரும்புவன். மட்டாருந் தென்களந்தைப்பதியி லவதரித்த படிக்காசுப்புலவரும்,

"பணந்தானே யறிவாகும்,
பணந்தானே வித்தையுமாம், பரிந்துதேடும்
பணந்தானே குணமாகும்,
பணமில்லா தவர்பிணமாம் பான்மை, சேர்வர்
பணந்தானே பேசுவிக்கும்,
தண்டலை நீணெறியாரே! பார்மீதிற்முன்
பணந்தானே பந்தியிலே குலந்தானே
குப்பையிலே படுக்குந்தானே"

என வெகு அழகாய் விளக்கினர். பொருளில்லாதவன் எத்தகைய உயர்குடியிற் பிறந்து நற்குண நற்செய்கையையோ டிருப்பினும் அவனை எவரும் எளனஞ்செய்வர். இஃது உலகவியற்கை யன்றோ?

இல்லாரை யெல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை
எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு. (திருக்குறள்)

பொருளுடையான் கண்ணதே போகம் அல்லாமலும் அறநெறியும் பிறவுமெல்லாம் பொருளிற் பிறந்துவிடும்.

"வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவண தெய்த இருதலையு மெய்தும்
நடுவண தெய்தாதான் எய்தும் உலைப்பெய்
தடுவது போலுந் துயர். (நாலடியார்)

அஃதாவது ஒருவன் உலகத்தில் அவமதிப்பாகிய குற்றமில்லாது அத்தியாவசியம் அடைய வேண்டிய நிலைபெற்ற பொருள்கள் மூன்றுள. அவையாவன அறமும்பொருளும் இன்பமும். இம்மூன்றின் இடையே நின்ற பொருளை யொருவனடைய அதற்கு முன்னும் பின்னும் நின்ற அறத்தையும் இன்பத்தையும் பெறலாம். நடுவே நின்றதாகிய பொருளை யடையாதவன் கொல்லனுலையிலிட்டுக் காய்ச்சுவதனாலாகிய துன்பத்தை யொத்த துன்பத்தை யடைவானென்பது திண்ணம்.

பூர்வம், காவிரிப்பூம்பட்டினத்து, கனதனத்தோடிருந்த மாசாத்துவான் மகன் கோவலன், தன் காதலி கண்ணகியுடன் வேந்தனேபோல் விரும்பியவண்ணம் உண்டுடுத்துப் பூசுவ பூசியும், அறவோர்க்களித்தலும், அந்தணரோம்பலும், துறவோர்க்கெதிர்தலும், தொல்சிறப்பின் விருந்தெதிர்கோடலுங் குறையாது நிறைவுடனே இல்லறத்தை இனிது நடத்திவருங் காலையில் ஓர்நாள் வினைவயத்தால் மாதவி யென்னும் விலைமாதை இச்சித்து, அவளுடன் கூடிச் சுகித்து, கையிலுள்ள பொருளையெல்லாம் தோற்று, ஓர்நாள் அக்காமக் கிழத்தியின் காதலில் ஐயுற்று, அவளை வெறுத்து, உடனே தன் பாரியை யடைந்து, தான் "வேண்டியபோ தின்பம் விளைக்கும் மடந்தை" மையலில் மயங்கி, செல்வத்தை யிழந்து, வறுமை யடைந்ததை யறிவுறுத்தி, அப்பூம்புகார்ப்பட்டினத்திருக்கநாணி, ஒருவருமறியாவிதம் நகரை நீங்கி, கால்நோவக் கைநோவ, காதலியுடன் காடு பல கடந்து, ஆரூத் துன்பமடைந்து, மதுரைப் பதியை யண்மி, ஆங்கோர் ஆயர்மனையிற் றங்கி, அவரது பொருளால் ஒருவாறு ஆறுதலடைந்து, மட்கலத்திற் சமைத்துணவருந்தி, நல் உணவும் உடையும் உறையுளுமின்றி, வறுமைப் பிணியால் பெரிதும் பேதுற்றானென்பது சிலப்பதிகாரக் காதை. பொருளிருக்குமானால் இன்பமும், அஃதில்லாது போனால் துன்பமும் எய்துதல் நிச்சயம். "பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகமில்லை" யென நாயனர் கூறியதை நாளும் மனத்துட்கொண்டு, பொருளை ஈட்டுதலுந் துன்பம், காத்தலுங் கடுந்துன்பமென்றிருப்பினும், பாடுபட்டால்தான், பிறகு சுகமனுபவித்தல் கூடுமென்பதை மறக்காமல் எல்லோரும் பொய் புரட்டு மோசம் முதலியன கடிந்து நல்வழியில் பொருளை மிகத் தேடி, அதனை மேன்மேலும் விருத்தி பண்ணி, தாங்களுமனுபவித்து, தளர்ந்துபோன சுற்றத்தார்களை ஆதரித்து, உத்தம பாத்திரர்களுக்கு உவப்புடன் உதவி இன்பமும் புண்ணியமும் கீர்த்தியும் பெற்றுச் சுகித்திருப்பதே மேல்.

திரைகடலோடியுந் திரவியந்தேடு என்ற ஔவை வாக்கைக் கடைப்பிடித்து பலரும் தங்கள் நாடுநகரம், உற்றார் பெற்றார், மனைவி மக்கள், ஸகலரையும் விட்டுப்போய் அந்நிய ப்ரதேசங்களிற் சென்று எவ்வழியோ பணத்தைத் திரள் திரளாகப் பெற்று சொந்த நாடு வந்ததும், "சாதியாசாரம், குலாசாரம் பறந்தே போயின இவனிடத்தில்" என்று எவர் ஏசிப் பேசினும் பொருளென்னும் போர்வையால் தாழ்வையெல்லாம் உள் மறைக்கின்றன ரென்பதை உலகமறியும். இனி,

“ குன்றேறிய யானைப்போர்கண்டற்றாற் றன்கைத் துண்டாகச் செய்வான் வினை”—திருக்குறள் [தொன் பயங்கரமான யானைச்சண்டையை நிலத்தி னின்று ஒருவன் அச்சமும் வருத்தமுமின்றிக் காணமுடியாது. அவன் குன்றேறி நின்றால் கிஞ்சித்தேனும் வருத்தமில்லாது எளிதில் காணக்கூடும். அதுபோலக், கைப்பொருளுடை யான் அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்த ஓர் காரியத்தைச் சிறிதேனும் இடையூறில்லாமல் வல்லாரை யேவித் தான் இனிதிருந்து முடிக்கும் சிறு வயதிலேயே இல்வாழ்க்கையை வெறுத்து, துறவறத்தை மேற்கொண்ட திருத்தக்க தேவ ரும் ஐம்பெருங் காப்பியங்களிற் சிறந்த சீவக சிந்தாமணியில்

செய்க பொருள்யாரும், செறுவாரைச் செறுகிற்கும்
எஃகு பிறிதில்லை, இருந்தே உயிரையுண்ணும்
ஐயமிலை, இன்பமற னோடெவையு மாக்கும்
பொய்யில்பொருளே பொருள் மற்றல்லபிறபொருளே!

என்று விரிவாய் விளக்கிக் காட்டினர்.

யாவரும் பொருளைத் தேடவேண்டும். தேடி னால் பகைவரைக் கொல்லும்படை அதனை யொழிய வேறில்லை. தான் இருந்தவிடத் திருந்தே பகைவரை வாட்டும். அல்லாமலும் தான் உளவாக, இன்பத்தை யனுபவித்தற்குச் சந்தேகமில்லை. மேலும் அறத்தோடே முற் கூறியவற்றையும் ஒருங்கே உண்டாக்கும் மெய் யாகிய பொருளே பொருள்! ஒழிந்த பொருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளல்ல.

“ஈட்டி எட்டினவரையில் பாயும், பணம் பாதாளவுலகம்வரையில் பாயும்” இது தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் பழமொழி. பலபல உரைத்தென்? முடிவில் அருளை யுடையானே மேலுலகத்தை யடையலாகும். அத்தகைய அருளை யடைய அநுகுணமாயிருப்பது அனைத் துயிரும் விரும்பும் பொருளேயாமென்பதை யாவர் மறுக்க வல்லார்?

“அருளென்னும் அன்பீன் குழவி பொருளென்னும்
செல்வச் செவிலியா லுண்டு.”

எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர்.

ஸ்தலசரித்திரக் கதைகள்

STORIES FROM LOCAL HISTORY

டேனிஷ் தரங்கம்பாடி

THE DANISH TRANQUEBAR

தரங்கம்பாடி மாயூரத்திற்கு தென்கிழக்கில் சுமார் பதினெட்டு மயில் தூரத்திலுள்ள ஓர் துறைமுகப்பட்டினம். இது ஆங்கிலேய ஆளு கைக்குள் வந்து சுமார் 67-வருஷங்களாகின்றன. இதற்கு முன் டேன்ஸ்காரர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. அவர்கள் காலத்தில் இது மிகவும் சிறப்புற்றோங்கி விளங்கியது. இங்கிலீஷ்காரர் களிடம் வந்து சுமார் முப்பது நாற்பது வருஷங்கள்வரையில் இதன் சிறப்பு அதிகமாகக் குன்றவில்லை. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவின் தென் பாகத்தின் டிஸ்ட்ரிக்டு கோர்ட்டு இவ்விடத்தி லிருந்தது. ஒரு சகிண்டு கிரேட் காலேஜும் பாதிரிமார்களால் இவ்விடத்தில் பரிபாலிக்கப் பட்டு வந்தது.

ஆனால் இப்போது இதன் பெருமை குறைந்து போயிற்று. அதற்குக் காரணங்களை இவ்விடத் தில் எடுத்துச் சொல்வது அனுவசியம். பழய காலத்துப் பெருமையை ஜனங்கள் மறவாம லிருக்கும்பொருட்டு, இவ்விடத்தில் டேன்ஸ் காரர்களால் கட்டப்பட்ட ‘டேன்ஸ்பர்க்’ என்ற கோட்டையையும், இன்னும் சில முக்கிய கட்ட டங்களையும், அழிந்துபோகாமல் நமது சென்னை கவர்ன்மெண்டார் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிற தற்காக நாம் அவர்களுக்கு எவ்வளவோ நன்றி யறிவுள்ளவர்களாக விருக்கவேண்டும்.

டேன்ஸ்காரர்கள், போர்ச்சுகீஸ், டச்சு, பிரஞ்சு, இங்கிலீஷ் முதலிய ஐரோப்பியர்களைப் போலவே, வியாபாரஞ் செய்யும்பொருட்டு 1620-ஞு கி. பி. யில் முதல் முதல் இந்தியாவிற்கு வந்தார்கள். கீழ் சமுத்ரக்கரை (அல்லது சோழமண்டலக்கரை = Coramandal Coast) யில் வந்து இறங்கினார்கள். அக்காலத்தில் தரங்கம்பாடி ஒரு குக்கிராமமாக விருந்தது.

டேன்ஸ் கப்பல் தலைவராகிய ஒவ்ஜேட்டி என்பவர் தரங்கம்பாடி கிராமத்தையும் அதைச் சுற்றிலுமுள்ள இன்னம் சில கிராமங்களை யும் அக்காலத்தில் தஞ்சாவூர் ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்த நாயக்க அரசனிடமிருந்து வாங்கி னர். சிறிது காலஞ் சென்றபின் இக்கிராமங்க ளெல்லாம் சேர்ந்து ஒரு சிறு பட்டணமாயின. வியாபாரம் பலமாய் நடந்துவந்தது. தரங்கம் பாடியில் துறைமுகம் (Harbour) இல்லாதிருந் தும், கப்பல்கள் அதிகமாக வந்து தங்கின. இதற்கு முக்கிய காரணமென்னவென்றால் சென்னை, புதுச்சேரி முதலிய பட்டணங்களைக் காட்டிலும் இவ்விடத்தில் அலை மட்டு (தரங்கம்-அலை, பாடி—பட்டணம்) கப்பல்கள் கரைக்கு சமீபத்தில் நங்கூரம் பாய்வதற்குச் சமுத்திரமும் வேண்டிய ஆழமுடையதாக விருந்தது. கப்பல் தலைவராகிய ஒவ்ஜெட்டி என்பவர், 'டேன்ஸ் பர்க்' என்ற கோட்டையும் கட்டி, கோட்டையி லுள்ள ஜனங்களைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு அதைச் சுற்றிலும் மதில் சுவர்களும் எழுப்பு வித்தார்.

பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்

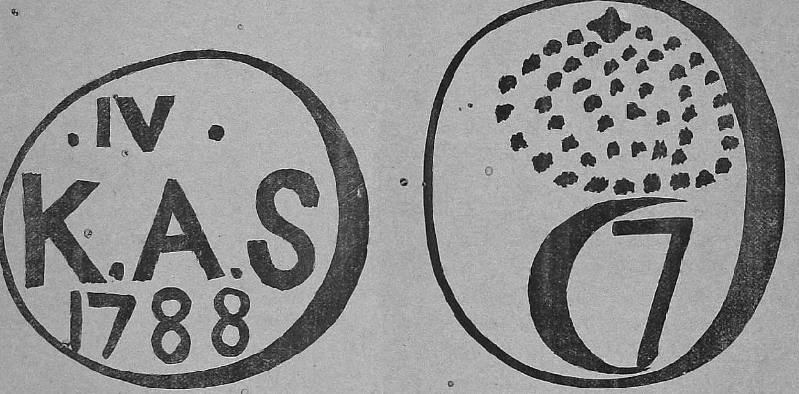

தரங்கம்பாடி டேனிஷ் நாணயங்கள்

தில் இங்கிலீஷ்காரர்களுக்கும் பிரஞ்சுக்காரர் களுக்கும் நடந்த சண்டைகளில்முதலில்டேன்ஸ் காரர்கள் ஒரு கட்சியிலும் சேராமலிருந்தபடி யால் அவர்களுக்கு அச்சண்டைகளால்யாதொரு விதமான கஷ்ட நஷ்டங்களில்லை. பிறகுகொஞ்ச காலத்திற்குள் இவர்கள் இங்கிலீஷ்காரர்களுக்கு விரோதிகளானார்கள். ஆகையால் 1808௵ கி. பி. யில் தரங்கம்பாடியும், பங்காளத்திலுள்ள மற்றொரு டேன்ஸ் பட்டணமாகிய சிராம்பூரும் இங்கிலீஷ்காரர்களால் பிடிக்கப்பட்டன. மறு படியும் 1815௵ கி. பி. யில் டேன்ஸ்காரர்க ளுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டன.

இந்தச் சண்டைக்குப் பிந்தி டேன்ஸ்காரர்க ளுடைய அதிர்ஷ்டம்குறையஆரம்பித்தது. முன் பலமாய் நடந்த வியாபாரம் இப்போது அனேக மாய் ஒன்றுமில்லாமல் போய்விட்டது. இங்கிலீஷ் ராஜ்யத்திலிருந்து சிற்சில காலங்களில் நெல்லும் பதனிடாத மிருகத்தின் தோலும் கொண்டு வரப்பட்டு பிரதேசங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப் பட்டன. பின்பு தரங்கம்பாடியில் விளைந்த நெல் அங்குள்ள ஜனங்களுக்குச் சாப்பாட்டிற்குப் போதாமையால், தரங்கம்பாடிக்கே நெல் அதிக

மாக இறக்குமதி செய்யவேண்டி யிருந்தது. சர்க்கார் வரும்படியும்குறைந்துபோய்விட்டது.பாதிச் செலவிற்குக்கூட கட்டவில்லை. ஒருவருஷ வரும்படி சுமார் முப்பதினாயிரம் ரூபாய்க்கு அதிகப் படவில்லை. டேனிஷ் கவர்ன்மெண்டார் வருஷா வருஷம் தஞ்சாவூர் ராஜாவிற்கு இரண்டாயிரம் வாரகன் கப்பமுங் கட்டவேண்டி யிருந்தது.

ஆகையால் டேன்ஸ்காரர்கள் 1845ஞ்த்தில் தரங்கம்பாடியும், சிராம்பூரையும் இங்கிலீஷ்காரர்களிடம் விற்றது ஒரு ஆச்சரியமான காரியமல்ல.

இத்துடன் டேன்ஸ் தரங்கம்பாடியின் சரித்திரம் முடிவுபெற்றது. தற்காலத்து ஜனங்களுக்குத் தரங்கம்பாடியில் 200 வருஷங்களுக்கு மேலதிகப்பட்ட டேன்ஸ் ஆளுகையை ஞாபகப்படுத்துவது. இப்போது அங்குள்ளன 'டேன்ஸ் பர்க்' என்ற கோட்டையும் வரவர இடிந்து கொண்டுவருகிற டேன்ஸ்காரர்களால் கட்டப்பட்ட வீடுகளுமே. இனிமேல்,டேன்ஸ் அரசாட்சியைப்பற்றி கொஞ்சம் சொல்லுவோம்.

டேன்ஸ் அரசாட்சி

டேன்ஸ் கவர்ன்மெண்டார் தங்கள் ஹிந்து பிரஜைகளிடத்தில் அதிக மரியாதையும் அபிமானமும் பாராட்டி வந்தார்கள். குடிகள் நடவடிக்கையைப்பற்றிய ஒவ்வொரு விஷயமும் ஒழுங்காயிருக்கும்பொருட்டுச் சட்டங்கள் ஏற்படுத்தினார்கள். ஏற்றுமதி, இறக்குமதி, கைத்தொழில் சாமான்கள் வரி போடப்பட்டன. குடும்ப உபயோகத்திற்காக நெய்யப்பட்ட வஸ்திரங்களுக்கு வரியில்லை. வண்ணான்கள் முத்திரைபோடாத நார்வஸ்திரங்களையாவது சீட்டித்துணிகளையாவது சலவை செய்தால் அவர்களுக்கு அடி முதலிய சிட்சைகளுண்டு. செக்கொன்றுக்கு வருஷா வருஷம் ஒன்பது பணம் வரி. ஒருவரும் உப்பு செய்யக்கூடாது. புகையிலை, பணம், நெல் முதலிய வியாபாரம் ராஜாங்கத்தாரின் சுதந்தரம். ஒவ்வொருவரும் பிரதேசத்துசுருட்டுகளில் ஒன்றுக்குமேல் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. லைசென்ஸ் பெற்றவர்கள் உபயோகமற்ற புகையிலையை விற்கக்கூடாது. அப்படிச் செய்வதை உத்தியோகஸ்தர்கள் கண்டுபிடித்தால், மேற்படி புகையிலை ராஜாங்கத்தாருக்குச் சேர்க்கப்பட்டு கடலில் எறியப்படுவதுமன்னியில், லைசென்ஸ்காரனுக்கு அபராதமும் போடுவதுண்டு. பணத்திற்குச் சில்லரை வேண்டியிருந்தாலும், அல்லது சில்லரைக்குப் பணம் வேண்டியிருந்தாலும் லைசென்ஸ்பெற்றவர்களிடத்தில்தான் வாங்கலாம். ஒரு பணத்தை மாற்றினால் 80 காசுதான் கிடைக்கும். ஆனால் ஒருபணம் வேண்டியிருந்தால் 84 காசுகொடுத்துதான் வாங்கவேண்டும். பஞ்ச காலங்களில் இதர தேசங்களுக்குத் தானியம் ஏற்றுமதி செய்யக்கூடாது. அகவிலை மிகவும் தூக்கிவிற்கிற தற்காலத்தில் நமது கவர்ன்மெண்டார் இவ்விதம் உத்திரவு செய்தால் ஏழை ஜனங்களுக்கு எவ்வளவோ உபகாரமா யிருக்கும்.

மதஸம்பந்தமான விஷயங்களில் கவர்ன்மெண்டார் தலையிடுகிறதில்லை. மகசூலில் நூற்றில் ஐந்துபாகம் ஒவ்வொரு மதஸ்தரும் தங்கள் கோவில்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். சமாதானத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டு,ஜாதிபேதங்களினாலுண்டாகிய சண்டைச்சச்சரவுகளில் கவர்ன்மெண்டார் தலையிட்டு அவைகளைத் தீர்ப்பது வழக்கம். ஊரில் கட்சியிருந்தால் இருதிறத்தாரும் ஒன்றாய்ப் போகிறவரையில் உற்சவங்கள் ஒன்றுஞ் செய்யக்கூடாது. அடங்காப் பிடாரி கூட்டங்கள் ஒன்றும் கூடாமல் கவர்ன்மெண்டார் தடுப்பதுண்டு. ஜாதியார்களுக்குள் ஏதாவது தகவலுண்டானால் ஒவ்வொரு ஜாதிக்குரிய நாட்டாமைக்காரன் மட்டும்போய் கோர்ட்டுகளில் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை நடத்தவேண்டியது.

நியாய பரிபாலனம்

டேன்ஸ் தரங்கம்பாடியில், ஐரோப்பியர்களுக்கு ஒரு நியாய ஸ்தலமும், சுதேசிகளுக்கு ஒன்றும் ஆக இரண்டு நியாய ஸ்தலங்களிருந்தன. ஐரோப்பிய நியாய ஸ்தலத்திற்கு 'டவுன் கோர்ட்டு' என்றும், சுதேசி நியாய ஸ்தலத்திற்கு 'ப்ளாக் கோர்ட்டு' என்றும் பெயர். டவுன் கோர்ட்டு நியாயாதிபதிகள் ஐரோப்பியர்கள். ப்ளாக் கோர்ட்டு நியாயாதிபதிகள் சுதேசிகள். டவுன் கோர்ட்டில் சிலவு அதிகம். ப்ளாக் கோர்ட்டில் குறைவு. ஐரோப்பியர்களுக்கும், சுதேசிகளுக்கும் தகவலுண்டானால், ஐரோப்பியர்களை ப்ளாக் கோர்ட்டில் விசாரணை செய்வது வழக்கம். இதனால் டேன்ஸ் கவர்ன்மெண்டார் சுதேசிகளின் க்ஷேமத்தையே கருதினார்களென்று நன்றாய்த் தெரிகிறது. ஹிந்து சட்டங்கள்படிக்கும், வழக்கங்கள்படிக்கும் ஹிந்துக்களால் கொண்டுவரப்பட்ட வியாச்சியங்கள் விசாரணை செய்யப்பட்டு தீர்ப்பு செய்யப்பட்டன. கடன் கொடுத்தவர்கள் கடன்காரர்களிடமிருந்து தங்கள் தொகையைச்சட்டப்படி வசூல் செய்யவேண்டுமே தவிர, அவர்களை யாதொருவிதமாயும் ஹிம்ஸிக்கக்கூடாது 1816 ஆ கி. பி. யில் சுதேசிகளினிஷ்டப்படி ப்ளாக் கோர்ட்டு எடுபட்டுப் போய்விட்டது. டவுன் கோர்ட்டில் சுதேசிகளின் வியாச்சியங்களை தீர்க்கும்பொருட்டு ஆறு சுதேசி ஜூரிகள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். இவர்களில் இரண்டு பேர் ஹிந்துக்கள், இரண்டு பேர் மகம்மதியர்கள், மற்ற இரண்டுபேரும் சுதேச கிறிஸ்துவர்கள். டேன்ஸ் சட்டங்கள் திருடர்களுக்குச் சரியான தண்டனைகள் விதிக்காமையால், திருடர்களை நியாயாதிபதிகள் தங்கள் இஷ்டம்போல் தண்டிக்கலாம். துப்பர்களுக்குச் சர்க்கார் தகுந்த வெகுமதி கொடுக்கிறதுண்டு.

கிராம பரிபாலனம்.

கிராமங்களுக்கு ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும், மூன்று சார்ஜியண்டும், பதினான்கு சேவர்களுமுண்டு. கிராம முன்சிப்புகள் தெருக்களிலும், பப்ளிக் ரஸ்தாக்களிலும், புறம்போக்கு நிலங்களிலும் குடிகள் ஆக்ரமிக்காமலிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்வதுடன் பாய் வாய்க்கால்களையும் கவனித்துப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது.

முனிசிபல் பரிபாலனம்

டேனிஷ் தரங்கம்பாடியின் முனிசிபல் பரிபாலனம் மெச்சத்தகுந்தது. ரோட்டுக்கள் பழுது பார்க்கப்படும் சமயங்களில் வண்டி வைத்திருக்கிறவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வாரம் ஒரு முறை ஒரு வண்டியும், ஒரு வேலைக்காரனும் முனிசிபாலிட்டியாருக்கு அனுப்பவேணும். கிரிமினல் கோர்ட்டுகளில் விதிக்கப்பட்ட அபராதத்தொகை ரோட்டு ரிபேருக்காகவே செலவிடப்பட்டன. ஜனங்கள் தங்கள் வீடுகளைப் பழுதில்லாமல் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது. தெருக்களில் குப்பைகளையும், எச்சிலிலைகளையும் எறியக்கூடாது. சாக்கடைக் குட்டைகள், தெருக்கள், கிளப்புகள் அதிகாரிகளால் நன்றாய்க்கவனிக்கப்பட்டு வந்தன. தெருக்களில் எஜமானில்லாத அலைந்துதிரிகிற நாய்கள் அடிக்கப்பட்டன. தெருக்களில் பாணவேடிக்கைகள் செய்யக்கூடாது. குஷ்டரோகிகள் தெருக்களில் நடமாடுவதைப் போலீஸார் கண்டால், உடனே அவர்களைப் பிடித்து டவுனுக்கு அப்புறம் கொண்டு போய்த் தள்ளிவிடுவது வழக்கம்.

G. ரத்னம் பிள்ளை, பீ. ஏ., எல். டி.

நமது சந்தாநேயர்களுக்கு:—சந்தா நேயர்கள் கடிதம் எழுதும் போதும் சந்தாத்தொகை அனுப்பும்போதும் தமது விலாசத்துக்கு எதிரேயிருக்கும் நம்பரைக் குறிப்பிட்டு எழுதக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். நம்பரைக் குறிப்படாத பக்ஷத்தில் வீண்காலதாமதமாகும்.

மானேஜர், 'விவேக போதினி'

சிற்ருறு

THE BROOK

கல்மேலும் மலைமேலும்
 'கடகட'வென் ருேடிச்
செல்வேன் ; என் பெருமையினைச்
 சிறுவர்களே ! கேளீர். (1)
வெள்ளமாய்ப் பெருகுவேன் ;
 மேலேநுரை சுமப்பேன் ;
பள்ளமாம் இடத்திற்கே
 துள்ளிநான் செல்வேன். (2)
புல்லாலும் பூவாலும்
 போகுமிடம் எங்கும்
எல்லாரும் அதிசயிப்ப
 ரத்னகம்பளம் † விரிப்பேன். (3)
பாலத்திற் குள்ளேநான்
 பாய்ந்துசெல்லு கின்ற
காலத்தில் அலை, குமிழி
 காட்டிக்கண் பறிப்பேன். (4)
அரித்தரித்தே ஓடுங்கால்
 ஆதவன் ‡ தன் ஒளியை
விரித்தென்மேல் வீசுவன் ; நான்
 சிரித்தவற்றைப் பிடிப்பேன். (5)
கால்கள்பல வாய்ப்பிரிந்து
 கழனிகட்குள் புகுந்தே
நால்விதமாம் பயிர்விளைத்து
 நவதானியம் கொடுப்பேன். (6)
எத்தனையோ ஜாதிமீன்கள்
 என்னுள்ளே தங்கித்
தத்திவிளை யாடுதற்குத்
 தக்கவிடம் ஆவேன். (7)
குளித்திடவும் குடிக்கவும்நீர்
 கொழிக்கும்போ தன்றிக்
குளத்தில்நீர் நிரப்பிப்பின்
 கோடைக்கும் ஆவேன். (8)
குளங்குட்டை கிணறுபல
 கூடியிருந் தாலும்
வளங்கெட்ட தன்ருேநான்
 மகிழ்ந்தோடா ஊர்தான். (9)
எப்போதும் என்னைப்போல்
 யார்க்கும்நன்மை செய்தே
நற்போது போக்குங்கள் ;
 நான்போய்வரு கின்றேன். (10)

வே. முத்துஸாமி ஐயன், பி. ஏ, எல். டி.

ஆலன் ஒ ஹியூம்

ALAN O. HUME

"சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய; அரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்" —திருக்குறள்.

அரிய விஷயங்களை எடுத்துரைத்தல் மன வலிமை யில்லாதவர்க்கும் முடியும். ஆனல் மனத்திலாழ்ந்து உண்மைத்திறனெடு அறிந்து அதனை ஆராய்ச்சியாற் கடைந்து திரண்ட அபிப்பிராயத்தையும் பாவங்களையும் எடுத் துரைப்பதும் ஸாத்யமாகும். அது வீணே மனோ ராஜ்யம் செய்ததனையே ஒக்கும். பாவைக்குயிர் விளங்குமாயின் எவ்வாருே அவ்வாறு எண்ணிய விஷயத்தைச் செய்கையிற் செய்யக்கூடிய தன்மை பொன்மலர் நாற்றமுடைத் தென்பதேயாகும். எண்ணங்களென்னும் வேரோடி தமது ஊக்க மென்னும் நீர்விட்டுவளர்க்கு மரத்தில் கருமபலம் இன்றேல் யாவும் வேரோடறும். ஆகையால் வீணே சொல்வதுடன்நில்லாது தமது மனத்தில் விளங்கிய எண்ணத்திற் குயிர் கொடுத்துத் தாமெடுத்த கருமத்தை முடிப்பதே பெரியோர் கருமம்.

"எண்ணித் துணிக கருமம் எண்ணியபின்- எண்ணுவ மென்பதிழுக்கு" என்னும் கோள் கொண்டு விளங்குமவாது செயல் யாவர்க்கும் ஊன்றுகோலாகி மனத்தளர்ச்சியைக் கடக்கு முதவியாய் விளங்கும். மற்றக் கருமத்தையே மதமாகக்கொண்டு தன்னுயிரை இந்தியாது உயர்

* தேன்னிசன் பிரபு (Lord Tennyson) என்னும் ஆங்கிலக் கவிவாணர் இயற்றியுள்ள The Brook (சிற்ருறு) என்னும் செய்யுட்களில் ஈடுபட்டு, ஆங்காங்கு அவற்றின் கருத்துக்களை யமைத்தும், பெரும்பாலும் அவற்றின் போக்கைத் தழுவியும், இவை சிறுவர்கள் கற்றுணர்ந்து களிக்கும்படி எளிய நடையில் எழுதப் பட்டன. † ரத்னகம்பளம்-'பச்சைப் படசேல்' என்றிருக்கும் பசும்புல் தரையை இப்படிச் சொல்லியிருக் கிறது. ‡ ஆதவன்-சூரியன்.

விற்கர்ப்பணஞ்செய்த ஆலன்-ஓ-ஹியூ மென்பவரது வாழ்க்கைச் சுருக்கங்காண விரும்பாதார் யார் ?

தனது வியோகத்தால் இந்திய நாடு முழுதும் தன்னுப்த மித்ரனை இழந்து கவலையில் ஆழ்ந்து விளங்கவும், தனதுநேசர்கள் உண்மைத்தோழனையிழந்து கடக்கமுடியாத் துன்பத்தில் மயங்கி கலங்கவுஞ் செய்த இந்த மஹான் 83-வருஷங்களிற்கு முன் இவ்வுலகில் உதயமானுர். இவர் தந்தை இந்திய வைத்ய ஸர்வீஸில் அமர்ந்து, பின் பென்ஷன் பெற்று பொதுஜன மந்திர ஸபை (House of Commons) யின் அங்கத்தினராக வந்தனர். அவர் அடங்கா மனமும், உண்மை ஊக்கமும், ஒடுங்கா முயற்சியும், நடுங்கா இதயமும் கொண்டு பெரிய புகழோடு விளங்கினுர். இவரது மகனும் தன் தந்தையின் குணங்களை, "பித்ருஸ்ச ஸதகுண: புத்ர:" என்றவாறு பதின்மடங்காயடைந்து 1849-ம் வூ இந்திய வங்காள ஸிவில் ஸர்வீஸைச் சேர்ந்து இந்திய ஸமூகத்தொடு கலந்து வாழும் தன்மை அடைந்தனன். வடமேற்கு மாகாணங்களில் கலெக்டராக முதலில் இருந்தனர். இடாவாவில் இருந்த காலத்தில் இவரது உயர்தரமான செய்கைகளுக்காக யார்க்கும் பெறலரிய "ஸி. பி." என்னும் பட்டம் இவர்க்களிக்கப்பட்டது. சில நாள் கடந்து சுங்கத்தலைமை (Commissioner of Customs) வஹித்துப் பின் இந்தியராஜாங்கத்தின் உழவு, கிஸ்து, வியாபாரம் என்னும் இலாகாக்களின் காரியதரிசியாகக் கனம் மேயோ பிரபுவால் ஏற்படுத்தப்பட்டார். இந்த வேலையை வஹித்தகாலத்தில் இந்திய நாட்டின் நிலைமையின் உண்மையை யறிய உழைத்தனர். நல்ல ஸமயமும் அவர்க்கு வாய்த்தது. இதனுல் 1879 வூ இவர் வடமேற்கு மாகாணத்தின் ரெவின்யூ போர்ட் மெம்பராக ஏற்படுத்தப் பட்டு அவ்வேலையிலிருந்து 1882 வூ பென்ஷன் பெற்றுக்கொண்டு தன் நாளில் சிலநாள் இந்தியாவிலேயே இருந்து இந்தியரோடு கூடி வாழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு இருக்குநாளில் இந்தியர்களது நிலைமையை நினைத்து அவரை ஒருங்குகூட்டி நன்னிலைக்கு கொண்டுவரவேண்டுமென்னும் எண்ணம் இவர்க்கு உதிக்கலாயிற்று. பின் மனத்துணிவடைந்ததும் இந்தியரை ஒருங்குகூட்டி "இந்திய மஹாநாடு" என்னும் பெயரொடு விளங்கிய "இந்திய ஜாதிக் கூட்ட" த்தை ஸ்தாபிக்க முயன்றனர். அக்கூட்டத்திற்கு முதலில் இவரே காரியதரிசியாக இருந்து தனது அநுபவத்தையும் சக்தியையும் அதற்குதவி செய்ய இடம் கொடுத்தனர். அதைத்தினே தினே விருத்தி யடையும்படி ஸமயோசித புத்தியும் யுக்தியும் ஜனங்களுக்குப் போதித்தனர். இதை முடிவுபெறச் செய்ய அக்காலத்து (1884) வைசிராயாக விருந்த டப்பரின் பிரபு வுடன் ஆலோசித்து, ஆள்பவர் ஆளப்படுவர் இருவரும் கலந்து மனங்கலந்தாலன்றி ராஜாங்கத்திற்கு உண்மையில் கஷ்டமில்லாமலிருக்க முடியாதென்று அவர்க்கெடுத்துரைத்து, வருஷந்தோறும் இம்மஹா நாடு, இந்திய பொதுஜனங்களின் பிரதிநிதிகளால் ஆகிய இக்கூட்டம், நடத்தப்பட வேண்டுமென்றுங் கூறி பம்பாயில் முதல் கூட்டம் கூடும்படிச் செய்வித்தனர். இவரே இந்திய ஸமூஹத்திற்கு மேனுட்டு ராஜாங்க தந்திரத்தின் வகைகளை அறிய மனம் ஊட்டியவராகும். இது விஷயங்களில் இவரை ஏளனஞ்செய்தவருமுண்டு. அவர்களைத் தனதுநாவென்னு மாவெட்டியா லடக்கிக்கூட்டத்தின் விருத்தியை வளர்க்கவே உழைத்தனர். புதிதாய்க் கிளம்பிய இந்தியக் கூட்டக் கப்பல், மாலுமியின் மூடத்தனத்தால்கற்றுக்காது ஓடத்தானே அதன் சுக்கானைக் கைக்கொண்டு சிலநாள் அக்கூட்டத்தின் உண்மை மாலுமியாக இருந்தனர்,

அவாது செயலில்லையேல் இந்திய மஹாநாடு என்னும் சப்தமே இவ்வூரிலிருந்திராது. இந்திய காங்கிரெஸ்ஸின் வளர்ச்சிக்காக வினு விடை மாதிரியாகப் பல கதைகளை எழுதி ஜனங்களை ராஜாங்கதந்திரத்தின் உண்மையறியவும் உழைத்தனர். தான் பேசும்பொழுதெல்லாம் இந்தியர்க்குப் புத்திமதி கூறி இதஞ்செய்வர். கீழ் நாளில் அவர் உதவியில்லாதிருந்திருப்பின் நமது காங்கிரஸ்ஸும் உயர்ந்தநிலைக்கு வந்திருக்க முடியாது. இரவும் பகலும் ஒழியாது இந்தியர்க்காக உழைத்தனர்.

இவர் இந்தியக்கூட்ட மொன்றிற்கே தகப்பனுகை விளங்கவில்லை. இவர் உண்டாக்கிய ஜாக்கிரதையால் ஜனங்களின் மூடிய கண்கள் திறக்கப்பட்டு, கூட்டங்கூடி அபிப்பிராயத்தை வெளியிடும் மேனுட்டுத் தன்மையை அவர் அடைந்தனர். ஜனங்களின் சுறுசுறுப்பிற்கே காரணமாகி அவர்களது நடையை ஒழுங்குபடுத்தும் தன்மையில் விளங்கினுர்.

இவர் பேசியபொழுதெல்லாம் இந்தியர்க்கு ராஜாங்கத்திடை பக்தியும் விச்வாஸமுமே விருத்திசெய்தனர். ராஜாங்கத்தார்க்கு ஜனங்களின் அபிப்பிராயத்தை காது கொடுக்கவேண்டு மென்றுணர்த்தினர். ஜனத்தையும் ஆள்பவரையும் சேர்த்து மனத்தில் கலக்க முயற்சித்தனர். தனது அனுபவ ஞானத்தால் ஜனங்களிற்கு ஊக்கக் குறைவு வந்தகாலத்து தேற்றியும் அவர் தவறிய இடத்து வழியைக் காட்டியும் வந்தனர். பேசநேர்ந்த காலமெல்லாம் இதையே உபந்நியஸிப்பர். முதலில் ஜனங்களின் இயக்கத்தை உண்டாக்கிய காலத்தில் இவர் பேசியது இன்னமும் இப்பொழுது பேசியவிதமே இருக்கின்றது: அஃது வருமாறு:—

"இவ்விஷயத்தில் யான் விளையாடவில்லை; யான் கூறுவது என் முழு நம்பிக்கையுடன்தான். இதர்க்காக என்மனுேபாவத்திற்கிசைந்த சாஸ்திரப்பயிற்சியை எல்லாம் துறந்தேன்; இதற்காக என் உளமும் பொருளும் தத்தம் செய்திருக்கிறேன்; இதற்காக என் பிராணனையும் கொடுக்கிறேன். ஏனென்ருல், இந்த இயக்கத்தின்வெற்றியில்தான்—கொஞ்சமல்ல நெஞ்சமல்ல—கணக்கிற்கடங்காத அநேக கோடி ஜீவராசிகளின் நன்மையும், இந்நாட்டினது மாத்திரமன்றி ஆங்கில நாட்டின் வளமையும் சீரும் செம்மையும் பெருமையும் நிலைத்திருக்கின்றன."

மற்றும் தமது பிரசங்கங்களில் இந்திய ஸமூஹம் தமது தர்மத்தை யுணர்ந்து ஜனஸங்கவீதமாக மேனுட்டுப் பரிசோதனைக்குற்ற ஜன இயக்கமூட்டி வாக்சனையைப் பெற்றுத் தமது எதிரிகளை நயமாகப் பாராட்டவேண்டுமென்றும் கூறியுள்ளார். வேருேரிடத்து இந்தியர் நம்பிக்கைக்குவந்த பாத்ரமல்லவென்று வற்புறுத்தினுர். இதை அவர் ஒழிக்க முயலவேண்டுமென்று கூறினுர். எல்லாரைப்பற்றியும் கவனம் வைத்துக் கொண்டு அதனுல் தனக்கு ஸுகங்குறையினும் அதைப் பொறுமையுடன் பெறவேண்டுமென்று இன்னமோர் இடத்தில் புகன்றனர். பொறுமை வேண்டுமென்று போதித்தனர்.

1895-ம் வருஷத்து காங்கிரஸ்ஸிற்கு மேல் வருமாறு எழுதினுர்:—

"விடாமுயற்சி, ஒற்றுமை, தைர்யம், நன்மதி என்னும் நாற்பாங்கு சவுக்கங்கொண்ட ஆய்தத்துடன் எதையும் அடைய விரும்புங்கள். நான் சொல்வதை நம்பும். இப்படையோடு நீங்கள் வெளிச்சென்ருல் உம்மதே ஜயம். முதலில் இருண்ட இருளைக்கடப்பதன்றிக், கொடுங்குளிரைத்தடுப்பதன்றி, வரவர ஒளிபரந்து, அருணன் விசாலித்து, கிரணங்கிளம்பிச் சூரியன் வெளிவந்து, மனுஷன் அடைய விரும்புவதும் மூவாமுதல்வன் கொடுக்கக்கூடிய யாவும் மனுேஹரமாக ஆனந்தத்துடன் பெறலாகும்."

ஹியூமவர்கள் எப்பொழுதும் உபந்நிய ஸித்தது ராஜாங்க பக்தி, சாந்தம் இவை மூலமாகச் செய்யும் இயக்கமேயாம். மனோராச்சியத்தின் மிகையால் வெளிவரும் கொடுமியக்கமன்று. இந்தியர் ஆங்கிலராஜ்யத்தின் அங்கத்தி லொன்றென் றெண்ணலே அவர்க்கு ஸுகமென் றுரைத்துளார். இவர் இருவரும் ஒருவரைவிட் டொருவ ரகலமுடியாத பந்தமடைந்துள்ளவர்கள் என்று கூறியதன்றி பலநாள்களுக்குமுன் அவர் பொம்பாயில் செய்த உபந்நியாஸமும் கவனிக்கத் தக்கது.

“உலக ஸுகத்திற்காக எல்லாச் சொந்த ஸுகங்களையும் வழிப்படுத்தும். உம்முடைய இயக்க முழுதையும் நிறுத்தும்; யாவரும் ஒருங்குக்கூடி—ஒரே திடமனத்தோடு—ஆங்கில நாட்டின் பலத்திற்குதவிபுரியும். சேரும்; சேர்ந்து எங்கும்சாந்திவிளங்கவுழையும். ராணுவவீரர்க்கு வேலையில்லாம லொழியச் செய்யும்—அதுவே சாந்தியின்நிலை. இந்த ராஜாங்கத்திற்குதவிசெய்ய முழுமனத்தோடும் வீரத்தோடும் உழைக்கக் கூடிய வாலிபர் உம்முள் அநேகர் உலகத்தில் உமக்கிணை இல்லாத தகைமை வாய்ந்தவர்களாக இருக்கிறீர்கள்; உமக்கும் வீரமும் தைர்யமும் உம்முயிரையும் அரசர்க்களிக்க வுதவி புரியட்டும்.”

என்றிவ்வாறு பேசிய ஹியூம்—இவரது பெயரை யறியாது படித்தவனெவனுண்டு? அத்தகைய மஹான் தன் விருத்தாப்பிய தசையிலும் நம் நாட்டிற்கே உழைத்து நமது ஸுகத்திற்கே உழைத்து வந்தனர். எப்பொழுதும் உதவி செய்வதே தன் குணமாகக் கொண்டனர். உண்மையே விரதமாக அடைந்தவர். எளியவரைக் காக்கக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டவர். குன்றாத ஒழுக்கமுடையவர். அருளென்னும் தீபங்கொளுத்தி அன்பென்னும் வெளியுண்டாக்கி, யாவர்க்கு மானந்தமூட்டிய இம்மஹான், தனது நடையாலும், ஒழுங்காலும், மனோ தைர்யத்தினாலும், வைராக்யத்தாலும், யாவர்க்குமிதஞ்செய்யவேண்டுமென்னும் கவலைக்கொண்டு, எக்காலத்திலும் உண்மையை உணர்ந்து அதன் வழியே, எது தடையாக வரினும் அதைக் கணியாது, பிறரது ஏளனத்தைக் கவனங்கொள்ளாது, தனது ஊக்க முயற்சி இவைகளால் அவர்களது மனத்தை வெட்கச்செய்து, தம்மவரைப் போலாது ஜீவஹிம்ஸையைப் பொறுக்கொணாது, கொல்லாமையைக் காத்து, மது விலக்கி, பெருமுனியென விளங்கி, இந்திய நாட்டாரது இயக்கத்திற்குக் குருவாக வந்து உபதேசஞ் செய்து, தன் தளர்ந்த வயதிலும் வழிக்கொள்ளா உடலையும் தன் வயப்படுத்தி, தன் மனச்சக்தியைத் தன்வழிச் செல்லச்செய்து, ஒரே பிடிவாதத்துடன் நன்மைக் குழைத்தலென்னும் கடமை கொண்டாடி

‘‘தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்’’

என்னும் குறளின் கருத்தின் பிண்ட வுருவீதென்று சொல்லக்கூடிய புகழ்படைத்த இம்மஹான் வானுலகு கூடினும், அவரதுபுகழுடம்பு தானே ராச்சியத்தைச் செலுத்தி யாவர் மனத்திலும் தன்னுதன்போல் யாவரையும் விளங்கச் செய்யக்கூடிய சக்திவாய்ந்த உயிர்த்தென்று சொல்ல நாம் வேண்டுமோ? அதுதானே வெளிப்படை; எல்லாரும் அறிவர். இனிக் கூறல் மிகையாகும். விண்கலந்த பேருயிரும் வாழ்ந்து விளங்கி இந்திய ஸமூஹத்தின் மனத்தின் நன்மைக் கொண்டலாயிறங்கி யாவர்பால் ஆனந்த மழை பெய்ய, அத்தனி முதலாகிய முன்னோனது திருவருளைப் பிரார்த்திக்கின்றனம். சுபம். சுபம். சுபம்.

கடவுள் வேட்கை:—எவன் பகவானைப் பெற வேண்டுமென்று பேராவல் கொண்டிருக்கின்றானோ, அவனுக்கு அவசியம் அவர் பிரஸன்னமாகிறார் என்பது ஸத்தியம். இதன் உண்மையை நீங்கள் அநுபவத்தில் கண்டு கொள்ளலாம். உண்மையான உள்ளன்புடன் அடுத்து, மூன்றே நாள் முயன்று பாருங்கள், உங்களுக்குக் காரியசித்தியாவது திண்ணம்.

—ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸ தேவர்.

பிரிட்டிஷ் துரைத்தன ரீதி

THE BRITISH CONSTITUTION

அத்தியாயம் 1

ஆங்கிலேய அரசியல்

நாகரீகமடைந்த நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் ஜனங்களுடைய உயிருக்கும் பொருளுக்கும் அபாயம் வராமல் பாதுகாப்பதற்காக ஆதிபத்தியம் ஏற்பட்டுள்ளது. ஜனங்கள் சட்ட திட்டங்களுக்கு அடங்கி ஒழுங்காய் நடப்பதற்கும் அவர்கள் வரவர க்ஷேமமார்க்கத்தில் அபிவிருத்தி யடைவதற்கும் ஆதிபத்தியம் வெகு முக்கியமென்பது யாவரும் ஒப்பும் விஷயமாம். அவ்வாதிபத்தியம் சட்டதிட்டங்களை நிர்மாணம் செய்வதற்கும் அவ்வாறு நிர்மாணிக்கப்பட்ட சட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்குமாக இரண்டு பிரிவுகளாக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு பிரிவுகளுக்கும் அதிகாரம் என்பது அவசியமாகும். அதாவது ஜனங்கள் அனைவரும் ஒருமனப்பட்டு, ஒருவரிடத்தேனும் பலரிடத்தேனும் மேலான அதிகாரத்தை ஒப்புவித்து, அவ்வதிகாரிக்கு மற்றையோர்கள் அடங்கி நடப்பதாக ஒத்துக்கொள்வதாம். ஒத்துக்கொள்வது என்றால், எல்லோரும் ஒருங்கு சேர்ந்து கைதட்டியோ, வேறு விதமாகவோ தங்களுடைய சம்மதத்தைக் குறிப்பிடுவதல்ல. நடக்கும் காரியங்களுக்கு ஜனங்கள் ஏகோபித்துத் தடை யொன்றும் செய்யாமலிருப்பதே சம்மதக்குறி யென்னல் தகும்.

நல்லரசாட்சியின் நோக்கமென்னவெனில் தேசிய மகா ஜனங்கள் அனைவரையும் காப்பாற்றி முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுவதுதான். அதிலும் ஜனங்களுடைய சுவதந்திரத்தை எவ்வளவு வரையில் குறையவொட்டாமல் விடலாமோ அவ்வளவு வரையில் விட முயல்வது வெகு விசேஷமாகும்.

மேற்கூறிய அரசாட்சி, காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு இயைந்தவாறு பற்பலவிதங்களாக நடைபெறும். முக்கியமாக மூன்று விதங்களே இப்போது ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் மற்றுமுள்ள மேற்றிசை நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. அவையாவன :—

I. **ஏகாதிபத்தியம்.**—இதில் அரசன், தான் நினைத்ததை யெல்லாம் சட்டமாக ஆக்கும் அதிகாரத்தை உடையவனாயிருத்தல்தான் விசேஷமாகும். இவ்வகையான ஆதிபத்தியம் நாகரீகம் முதிர முதிரக் குறைந்து கொண்டே வருகிறது.

II. **நியம ஆதிபத்தியம்.**—இதில் அரசனுடைய அதிகாரம் எவ்விஷயத்திலும் எல்லை மீறாமலிருக்கும் ; அதாவது,ஜாரியிலிருக்கும் ஸ்மிருதிகளுக்கும் சட்டங்களுக்கும் உள்ளடங்கியே அதிகாரம் பாரபக்ஷமின்றி நடைபெறும்.

III. **மகாஜன ஆதிபத்தியம்.**—இதில் அதிகாரம் ஜனங்களுடைய சம்மதத்தின் பேரில் நடைபெறும். அதாவது, ஜனங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவராலேயாவது, அல்லது மகா ஜனங்களுடைய பிரதிநிதிகள் சேர்ந்த சபை அல்லது சபைகளாலாவது எல்லா அதிகாரமும் நடக்கும்.

முதலாவதானஏகாதிபத்தியத்தில்எல்லாஅதிகாரமும் அரசனுக்குக் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்டதென்பது ஆள்வோரின் பிரதான கொள்கை. ஆதலால் அவர்கள் கடவுளைத் தவிர வேறொருவருக்கும் உத்தரவாதம் செய்கிறதில்லை. கொடுங்கோன் மன்னன் ஒருவன் தனது கோணேக்கி வாழும் குடிகளைக் கேவலம் அடிமைகளாக்கி விடுவான். ஏகாதிபத்தியத்தையுடைய செங்கோலன் ஒருவன் தனது பிரஜைகளைக் குழந்தைகளாக்கிவிடுவான். ஆதலின் இம்முறை சிறந்ததன்று. ருஷியா, பேர்ஸியா, துருக்கி முதலிய நாடுகளில் வழங்கி வந்த இம்முறை, மகாஜனங்களுக்குள் கல்வி நாகரீகம் இவை முதிருமளவிற்குக் குறைந்து கொண்டே வருகின்றது.

இரண்டாவதான நியம ஆதிபத்தியத்தில் அரசனுக்கு ஆளுந்தொழில் சிறிதுகடினமானதாகும். ஏனெனில் செல்வாக்குள்ள தனவான்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் மேலோங்கிவரும் சாமான்னிய ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, கொடுங்கோன்மையையும் பலவீனத்தையும் முற்றிலும் விலக்கி நடுநிலைமையில் செல்லவேண்டியதாகையால் அவனது ஆட்சி எளிதன்றாகும். ஏற்பட்டுள்ள சட்டதிட்டங்களுக்கு முரண்படும்படி நடக்காமல் ஜாக்கிரதையாகவுமிருக்கவேண்டும்.

மூன்றாவதான மகாஜன ஆதிபத்தியத்திலோ ஆள்பவன் மிகுந்த வல்லவனாக விருப்பான். பரம்பரையாக ஆட்சி செலுத்துவோரின் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டிலும் ஜனங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதியின் சாமர்த்தியம் வெகு மேலானதாக விருக்கு மென்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இதில் கொடுங்கோன்மையென்பதே இராது. என்றாலும் இதிலுள்ள ஒரே ஒரு அசௌகரியம் என்னவெனில், ஆட்சி செலுத்து

வோன் எதாகிலும் கைவலுத்திருப்பதோர் கட்சிக்குத் தலைவனாக விருப்பதாம்.

மேற்கூறிய மூவகை ஆதிபத்யத்தில் இரண்டாவதான நியம ஆதிபத்தியத்தை அனுசரித்தே இங்கிலாந்தின் அரசாட்சி ஆரம்பமுதற்கொண்டு நடந்தேறி வருகின்றது. இப்போது நாம் "நியமம்" என்று கூறுவதில் அடங்கியுள்ள ஸ்மிருதிகளும் சட்டங்களும் எப்போது தோன்றின வென்று அறுதியிட்டுச் சொல்வது முடியாத காரியமாகும். வேண்டுமானால், இங்கிலாந்து தேச சரித்திரம் ஆரம்பமான காலத்திலேயே இவைகளும் தோன்றத் தொடங்கின என்று மட்டும் சொல்லலாம். அவைகளிற் பெரும்பாலன அந்நாட்டில் குடியேறிய ஸாக்ஸன் ஜாதியாரால் கொண்டுவரப்பட்டு, முதன் முதலில் ஆண்ட அரசர்களின் காலத்திலும் மீற வொண்ணாத தர்மங்களாக மதிக்கப்பட்டு வந்தன. அரசருக்கும் அவரது சபையார்களுக்கும் அப்போதிருந்த நியமங்களே இப்போதும் சிற்சில மாறுதல்களுடனே இருக்கின்றன. உதாரணமாக, அரசனுக்குத் தன் மனம் போனபோக்கில் வரி விதிக்கவாவது சட்டமுண்டாக்கவாவது அதிகாரமில்லை. பிறதேசத்தாருடன் சண்டை தொடுக்கவாவது, தொடுத்த சண்டையை நிறுத்திச் சமாதானம் பேசவாவது கூடாது. இருந்தாலும், அவர்தாம் நாட்டின் சருவாதிகாரி; உத்தியோகஸ்தர்கள் அனைவரும் அவரது கட்டளைக்குள் அடங்கியவர்களாவார்கள். ஜனங்களெல்லோரும் அவரையேதான் நோக்கி வாழ்கின்றனர்.

நார்மன் ஜாதியார் இங்கிலாந்தை ஜெயித்தகாலத்தில் ஜெயங்கொண்ட உவில்லியம் (William the Conqueror) அரசர் காலத்தில் போர்ச்சேவகத்துக்காக ஜாகீர் அனுபவிக்கும் முறை செழிக்கத் தொடங்கியதும், ஜனங்கள் தங்கள் அரசரைப் பூமிக்குச் சொந்தக்காரரென்றே கருதினர். ஆயினும் பழைய சட்டதிட்டங்கள் மறக்கப்படாமல் ஞாபகத்தி லிருந்துவந்தன. ஜெயங்கொண்ட உவில்லியம் அரசர், எட்வர்டு (Edward the Confessor) அரசரின் சட்டங்களுக்கடங்கி ஆள்வதாக மொழிந்தனர். முதலாம் ஹென்றியின் மகுடாபிஷேககாலத்தில், அவர் நாட்டைத் தொன்முறைப்படியேயன்றிய ஆள்வதாகத்திருவாக்களித்தார். அவருக்குப் பின்வந்த ஸ்டீபன் (Stephen) அரசனும், இரண்டாம் ஹென்றியும் (Henry II) அவ்வாறே செய்தனர். ஆனால், ஜான் அரசனாகவிருந்த காலத்தில் தான் "மகா சாஸனம்" (Magna Carta) என்று எல்லோரும் புகழ்ந்து கொண்டாடும் பத்திரம் பிறந்தது. அதிற் காணும் நிபந்தனைகள் இன்னும் இப்போதுள்ள அரசரையும் கட்டுப்படுத்துகின்றன. ஆனால் அதில் புதிதாக ஒன்றுமேயில்லை. மகாஜனங்கள் பழைய பழக்க வழக்கங்களையே எழுத்து மூலமாக ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டனர். இம்மகா சாஸனம், அரசன் பெரிய மனது செய்து அளித்ததுபோல எழுதப்பட்டிருந்தாலும், உண்மையில் அது அரசனுக்கும் அவரது ஜனங்களுக்கும் ஏற்பட்ட ஒருவித உடன்படிக்கையேயாகும். அதிற்கண்ட நிபந்தனைகளின்படி நடப்பதாக ஒப்புக்கொண்டால்தான் ஜனங்கள் அரசனுக்கு அடங்கி நடப்பதாகத் தெரிவித்தனர். அரசனும் இதற்குச் சம்மதிக்க வேண்டியதாயிற்று. அது முதற்கொண்டு, இங்கிலாந்தில் நடந்துவரும் நியம ஆதிபத்தியத்தின் சரித்திரப் போக்கெல்லாம் இம்மகா சாஸனத்துக்கு உரை செய்ததே தவிர வேறில்லை யென்பதாக ஒரு விற்பன்னர் கூறுகின்றார்.

பிறகு, முந்நூறு வருஷங்களுக்கப்பால், டியூடர் (Tudor) வம்சத்தரசரது ஆட்சியில், மேற்கண்ட பழைய முறை பழக்கத்திலிருந்ததென்றாலும், அதிகார சமத்துவம் சற்று நிலை தளர்ந்திருந்தது. அதாவது, அரசருக்கு அதிகாரம் கூடியும், மகாஜன பிரதிநிதிகளுக்குக் குறைந்தும் இருந்தது. ஏனெனில் மகாஜனங்களுள் பிரபுக்கள் கூட்டம் உள் நாட்டுச்சண்டை காரணமாகச் செத்தும் கெட்டும்போய்விட்டது. சாமான்னிய ஜனங்களுக்குள் கல்வி வெகுவாகக் குறைந்திருந்தது. ஆகவே அரசருடைய கை வலுத்திருந்தது ஆச்சரியமன்று.

பின்னர், ஸ்டுவர்ட் வமிசத்தார் தங்களுடைய அதிகாரத்துக்கு அளவில்லை யென்றும், தாங்கள் தேவாம்சமென்றும் வெளிப்படையாய்க் கூறிக்கொண்டு மனம் போனபடி ஜனங்களை உபத்திரவிக்கலானார்கள். ஜனங்களுக்கும் அரசருக்கும் இருக்கும் அன்னியோன்னியமே அரசியலுக்கு ஏற்றதென்றுள்ள பழைய கொள்கையை மறந்து, அவ்வரசர்கள் கொடுங்கோன் மன்னர்களாயினர். ஆகவே, ஜனங்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் சண்டை யுண்டாயிற்று. அச்சண்டையில் அவ்வமிச அரசர்கள் ராஜ்யபத்தையும், அவர்களில் ஒருவர் தலையையும் இழந்தது உலகமறிந்த விஷயங்களாம். பிறகு மூன்றாம் உவில்லியம் (William III.) அரசராக வந்த பிறகுதான் இங்கிலாந்தில் மறுபடியும் நியம ஆதிபத்தியம் உறுதியாக நிலை நாட்டப்பட்டது. அப்போது, மகாஜனப்பிரதிநிதிகளுக்கு அரசனை நியமித்து எல்லை மீறாமல் பார்த்துக்கொள்ளும் சுதந்தரம்

மறுபடியும் ஊர்ஜிதப்படுத்தப்பட்டது இதை விளக்கும் மகாசாஸனத்தில்(உரிமைப்பத்திரம்)இங்கிலாந்தில் வெகுகாலமாக நடைபெற்றுவந்தநீதிமுறைகளை மற்றுமொருமுறை உவில்லியம் அரசர் ஒப்புக்கொண்டு ஆள அதிகாரம் பெற்றார்.

இந்தமகாசாஸனங்களிரண்டுமே, பிரிட்டிஷ் துரைத்தனத்தில் மகாராஜாவின் அதிகாரத்துக்கு வரம்பு ஏற்படுத்தியுள்ளன. அவை தாம் அதற்கு முக்கிய ஸ்மிருதியாவன.

பிரிட்டிஷ் துரைத்தன ரீதியானது ஏகாதிபத்தியத்தால் மறைபட்ட மகாஜன ஆதிபத்தியமென்று கூறத்தகும். ஐக்கிய மாகாணங்கள் (United States) ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளில் ஏற்பட்டுள்ள துரைத்தன ரீதி ஸ்திரமான உருவத்தைப் பெற்றுள்ளது. அதாவது அங்கு நடைபெறும் அரசியல் காலதேச வர்த்தமானங்களை யொட்டி மாறுபாடடையுந் தன்மையதன்று. ஒரு காலத்தில் ஒருவரையோ பலரையோ நியமித்து, துரைத்தன ரீதியை ஒழுங்காக்கும்படி செய்தனர். அந்த ரீதியில் ஏதாவது மாறுபாடு செய்யவேண்டுமானால், முன்போலவே ஒருவருக்கோ,பலருக்கோ,பிரத்தியேகமாக அதிகாரம் கொடுபடவேண்டும். இங்கிலாந்தின் துரைத்தனமோ, அடிக்கடி மாறுபட்டு, இடையறாது வளர்ந்துவரும் தன்மையது. இன்றைக்குக காணும் முறைக்கும் ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்த முறைக்கும் ஏற்றவும் வித்தியாசம் உண்டு. அதேமாதிரி,இப்போதைய முறை,இனி ஐம்பது வருஷங்களுக்குப் பின் வரும் முறைக்குப் பல விதத்திலும் மாறுபட்டிருக்கும். இவ்வித மாறுபாடுகளே, பிரிடிஷ் துரைத்தனத்துக்கு ஜீவகளையைக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகின்றன.

அவ்வித மாறுபாடுகளைப் பெற்றுத் தற்காலத்தில் ஜாரியிலிருக்கும் துரைத்தன ரீதியைப்பற்றி மட்டுமே இங்கு பிரஸ்தாபிப்பதாக வுள்ளோம். அம்மாறுபாடுகளைப் பற்றிய விபரங்களை விவரிக்க இடம் இதுவன்று.

இனி, அத்துரைத்தனத்துக்கு முக்கிய அங்கங்களாகவுள்ளவற்றை ஒவ்வொன்றாக பின்னர்எடுத்து விசாரிப்போம்.

இரணியகேசி கதை

THE STORY OF HIRANYAKESI

ஒரு காலத்திலே ஒரூரிலே ஓரிராசகுமாரி இருந்தாள். அவள் உலகத்திலுள்ள பெண்களுள் எல்லாம் அழகாற் சிறந்தவள். அவள் அவ்வளவு அழகுள்ளவளா யிருந்ததனாலும் அவளுடைய கூந்தல் பொன்போல அழகியதாய் நெறித்துக் கடைகுழன்று நிலத்தை முட்ட நீண்டிருந்ததனாலும் அவளுக்கு இரணியகேசி என்று பெயராயிற்று.

அவள் தலையில் ஓரழகிய மலர்க்கண்ணி சூடி, அழகிய ஆபரணங்கள் அணிந்து, முத்தும் மணியும் புனைந்து இயற்றியபட்டாடை தரித்துவிளங்கினாள்.அவளைக் கண்டவர்கள் எல்லாரும் அவள்மேல் ஆசைகொண்டார்கள்.

அவள் இங்கே இவ்வாறிருக்க, அவளுடைய நாட்டிற்கு அயல் நாட்டிலே ஓரரசன் இருந்தான். அவன் அழகும் இளமையும் செல்வமும் உடையவன். அவனுக்குக் கல்யாணம் ஆகவில்லை. அவன் இரணியகேசியின் அழகைப் பலரும் புகழக் கேட்டு அவளைக் கண்ணாற் காணாதிருந்தும் அவள்மேல் மிக்க ஆசைகொண்டான். எப்போதும் அவளின் நினைவே மிக்கமையால் அவன் ஊணும் உறக்கமும் ஒழிந்தான். கடைசியாக, வருத்தந் தாங்கமுடியாமல், அவளை மணம் பேச ஒரு தூதனுப்ப நிச்சயஞ் செய்தான்.

அவன் தனது தூதுவனை ஒரு சிறந்த தேரில் ஏற்றி, அவனுக்கு நூறு குதிரையும் நூறு ஏவலாட்களும் கொடுத்து, எப்படியாவது இரணியகேசியைச் சம்மதிக்கச்செய்து தன்னிடங் கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டுமென்று சொல்லி அனுப்பினான்.

தூது போனதன்பின் அந்த அரசனது சபையிலே வேறொரு பேச்சும் நடக்கவில்லை. இரணியகேசி தன்னை மணஞ்செய்யச் சம்மதிப்பாள் என்று அவன் முழுதும் நம்பி அவளை வரவெதிர்கொள்வதற்காக ஊரையும் வீடுவாசல்களையும் அலங்கரிக்கும்படி தனது குடிகளை ஏவினான்.

இவன் இங்கே இவ்வாறு பல முயற்சிகள் செய்ய, இரணியகேசியினிடத்துச் சென்ற தூதுவன் அவளுடைய அரண்மனையை அடைந்து தான்வந்த காரியத்தைச் சொன்னான். அவள் அப்போது கோபத்தோடிருந்தாளோ அல்லது அவன் தூது சொன்னமாதிரி அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ தெரியாது, அவள் அவன் தூதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் தன்மேல அவ்

வளவு நல்லெண்ணங் கொண்டதற்காகத் தான் அந்த அரசனுக்கு மிகவுங் கடமைப்பட்டிருப்பதாயும் தனக்கு மணஞ்செய்துகொள்ள விருப்பமில்லை என்றும் மறுமொழி கூறித் தூதுவனை அனுப்பிவிட்டாள்.

தூதுவன் மிக்க துக்கத்தோடு அரசன் கொடுத்தனுப்பின கையுறைகளை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு ஊர்நோக்கித் திரும்பினான். இரணியகேசி குடிப்பிறப்பிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்தவளாதலால், தான் அவ்வரசனை மணஞ்செய்ய மறுத்துவிட்டபோது அவன் கொடுத்தனுப்பின கையுறைகளில் அதிக விலையில்லாத சிலவற்றைமாத்திரம் ஒப்புக்கு எடுத்துக்கொண்டு மற்றை விலையுயர்ந்த முத்துக்கள் மணிகள் முதலியவற்றை எல்லாம் திருப்பிவிட்டாள்.

தூதுவன் திரும்பி ஊர்போய்ச் சேர்ந்தபோது இரணியகேசியை அவன் அழைத்து வாராமையைக் கண்டு குடிகள் எல்லாம் அவன்மேல் கோபங்கொண்டார்கள்; ஏம்பலோடு இரணியகேசி வருவாள் வருவாள் என்று காத்துக்கொண்டிருந்த அரசன் குழந்தைபோல அழுதான். அவனை ஆற்றுவிக்க ஒருவராலும் முடியாது போயிற்று.

அந்த அரசனுடைய சபையிலே அவன் சிறியதந்தையின் புதல்வனான இளைஞன் ஒருவன் இருந்தான். அங்குள்ளவர்கள் எல்லாருள்ளும் அவன் அழகாலும் வலிமையாலும் சிறந்தவன். அவனுடைய பெயர் இராமன். அவன் அரசனால் மிகவும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு அரிய இராஜகாரியங்களெல்லாம் அறிந்தவனாய் இருந்தமையால் அவன்மேற் பொறாமைகொண்டவர் சிலர் ஒழிய மற்றவர்களெல்லாம் அவனிடத்து அன்புள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள்.

அவன் ஒருநாள் அரசனுடைய உழையர்கள் சிலரோடு வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் இரணியகேசியினிடத்துச் சென்ற தூதுவன் திரும்பி வந்ததைப்பற்றிப் பேசி அவனுடைய தூதால் யாதொரு பயனுமில்லாது போய்விட்டதென்று சொன்னார்கள். அவன் அப்போது தன்னையறியாமல் "அரசன் என்னை இரணியகேசியிடம் தூதனுப்பி இருந்தால், அவள் என்னுடன் வந்திருப்பாள்; அதற்குச் சந்தேகம் இல்லை" என்று சொன்னான்.

அவனிடத்துப் பொறாமைகொண்டிருந்த அவனுடைய பகைவர்கள் உடனே அரசனிடத்துச் சென்று "மகாராஜாவே, இராமனும் இப்படிச் சொல்லுவானா என்று நீங்கள் எண்ணுவீர்கள்; ஆனாலும் சொல்லுகிறான் கேளுங்கள். தன்னை இரணியகேசியினிடத்துத் தாங்கள் அனுப்பி இருந்தால் அவள் நிச்சயமாகத் தன்னுடன் வந்திருப்பாள் என்று அவன் சொல்லுகின்றான். தங்களைப்பார்க்கிலும் தான் அழகுள்ளவன் என்றும் இரணியகேசி தன்னைக்கண்டால் தன்மேல் ஆசைகொண்டு தன்னுடன் வந்திருப்பாள் என்றும் அவன் எண்ணுகின்றான்போலிருக்கின்றது" என்றார்கள்.

இதனைக் கேட்ட உடனே அரசனுக்கு மிகவும் கோபம் உண்டாயிற்று. அவன் "ஆகா! அவன் என்னைப்பார்த்துச் சிரித்து என்னிலும் தான் அழகுள்ளவனாக நினைக்கின்றானா? நல்லது, அவனைப்போய்ப் பிடித்துச் சிறையிலிடுங்கள்; அவன் அங்கே பட்டினி கிடந்து சாகட்டும்" என்றான்.

உடனே அரசனுடைய சேவகர்கள் சென்று இராமனைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு போய்ச் சிறையிலிட்டார்கள்.

அந்தச் சிறைச்சாலை வெறும் பாழான இடம். அங்கே அவனுக்குப்படுக்கைக்காகப் பரப்பப்பட்டிருந்த சில வைக்கோலன்றி வேறொன்றும் கிடையாது. அதன் முற்றத்திலே ஒரு சிறு நீர்க்கூவல் மாத்திரம் இருந்தது; அதுவும் இல்லாதிருந்தால் இராமன் தண்ணீர் விடாயால் இறந்திருப்பான்.

ஒருநாள் அவன் மிகுந்த துன்பப்பட்டு "நான் அரசனுக்கு என்ன குற்றஞ்செய்தேன்? நான் அரசனிடத்தில் உண்மையான அன்பு உடையவன் ஆயிற்றே; அரசனுக்கு மாறாக நான் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லையே" என்று புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது சிறைச்சாலைக்கருகே சென்ற அரசன் அதனைக்கேட்டு இராமன் குரலென்று அறிந்து, அவன் என்ன சொல்லுகின்றான் என்று நின்று உற்றுக்கேட்டான். இராமனுடைய பகைவர்கள் "அந்தப் பாவிப்பயல் பிதற்றுவதைக் கேட்கவேண்டாம்" என்று அரசனைத்தடுத்தார்கள். அரசன் "சும்மா இருங்கள். அவன் என்ன சொல்லுகின்றான் என்றுநான் அறியவேண்டும்" என்று சொல்லிவிட்டு, சிறைச்சாலையின் கதவைத்திறந்து இராமனைக்கூப்பிட்டான். அவன் மிகுந்த துக்கத்தோடு வந்து அரசன் பாதத்தில் விழுந்து "ஐயனே, இந்தக் கொடிய தண்டனையை அடைய நான் என்ன குற்றம் செய்தேன்?" என்றான்.

அரசன் "நீ என்னையும் என் தூதுவனையும் ஏளனம் செய்து, நான் உன்னை இரணியகேசியினிடத்தில்

அனுப்பியிருந்தால், அவளை நிச்சயமாக நீ அழைத்து வந்திருப்பாய் என்று சொல்லவில்லையா " என்றான்.

இராமன் "ஐயனே, நான் அவ்வாறு சொன்னது உண்மையே. நான் போயிருந்தால் இரணியகேசி உம்மேல் காதல்கொள்ளும்படியாக உம்முடைய நற்குணங்களையெல்லாம் அவளிடத்தில் எடுத்துச்சொல்லி உம்மைப் பலவாறாக நான் புகழ்ந்திருப்பேன். அவள் அவற்றைக்கேட்டு உம்மைமணஞ்செய்துகொள்ள உடன்பட்டிருப்பாள். இதில் என்ன குற்றம் இருக்கின்றது? இதற்காக நீர் ஏன் கோபங்கொள்ளவேண்டும்?" என்று சொன்னான்.

இவ்விதமாக இராமன் சொன்னபோது அரசனுக்கு அவன் வார்த்தையில் ஒரு குற்றமும் இல்லை என்று தோன்றிற்று. முன்பு தன்னிடத்தில் இராமனைப்பற்றிக் கோள் சொன்னவர்கள்மேலே அவனுக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. அவன் உடனே இராமனைச் சிறை விடுவித்து, தனது மாளிகைக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் அவனுக்கு நல்ல உணவு அளித்தான். பின்பு அரசன் அவனை நோக்கி,

"நான் இரணியகேசியினிடத்தில் அளவில்லாத காதல் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது நீ நன்றாக அறிவாய். அவள் என்னை மணஞ் செய்யாது மறுத்துவிட்டதனால் எனது காதல் குறைந்துவிட வில்லை. அவளுடைய எண்ணத்தை மாற்ற என்ன செய்யவேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னை மணஞ் செய்துகொள்ளும்படி அவளை இயைவிக்க உன்னால் முடியுமாயின், நான் உன்னை மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடு அவளிடத்தில் தூதாக அனுப்புவேன்" என்றான்.

இராமன் தனக்குத் தூதுபோவதற்கு யாதுந் தடையில்லை என்றும் தான் மறுநாளே புறப்பட்டுப் போவதாயும் சொன்னான். அரசன் தான் அவனுக்குத் தகுந்த பரிவாரம் சேர்த்தனுப்பும் வரைக்குந் தாமதிக்கும்படி சொல்ல, இராமன் "வேண்டாம்; எனக்கு ஏறிச் செல்வதற்கு நல்ல குதிரை ஒன்றுமட்டும் இருந்தாற் போதும்" என்றான். தான் சொன்ன உடனேயே இராமன் போகத்துணிந்ததற்காக அரசன்மிகவும் மகிழ்ந்து, இரணியகேசிக்கு ஓர் ஓலை எழுதிக்கொடுத்து, "நீ போகுங்காரியம் முற்றுப்பெறுவதாக"என்று இராமனை நல்ல வார்த்தை சொல்லி அனுப்பினான்.

இராமன் ஒரு திங்கட்கிழமை காலை தன்னந்தனியே புறப்பட்டுப்போனான். அவன் வழிமுழுதும் இரணியகேசியைத் தனது அரசனை மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி மனம் இயைவிப்பது எப்படி என்று எண்ணிக்கொண்டு போனான். அவன் ஒரு கையேடு வைத்திருந்தான். அந்தக் கையேட்டிலே இரணியகேசியினிடத்தில் எடுத்துச்சொல்லலாம் என்று தனக்குத் தோன்றும் நல்ல வார்த்தைகளை எல்லாம் தான் மறந்து போகாதபடி அப்போது அப்போது குதிரையை விட்டிறங்கி மாநிழலிலிருந்து அவன் குறித்துக் கொண்டுபோனான்.

ஒருநாள் அதிகாலையில் எழுந்து ஒரு பெரிய வயல் வெளி வழியாகச் செல்லும்போது அவனுக்குத் திடீரென்று மிகவும் நல்ல சொற்பொருள்கள் சில தோன்றின. அவன் உடனே குதிரையைவிட்டிறங்கி அங்கே ஓடின ஒரு சிற்றாற்றங்கரையிலே ஒரு மருத மாநிழலிலே போய் இருந்து தனக்குத் தோன்றிய அந்த நல்ல சொற்பொருள்களைத் தனது கையேட்டில் எழுதினான். எழுதி முடிந்தவுடன் அவ்விடம் மிகவும் அழகாயிருந்தது கண்டு அதன் அழகுகளைச் சுற்றிப் பார்த்தான். அங்கே ஆற்றங்கரையிலே புல்லின்மேலே ஒரு பொன்னிறமுள்ள சேன்மீன் விழுந்து மூச்சுத் தட்டிப் பதைபதைத்துக் கொண்டு கிடந்தது. ஆற்றிலே பாய்ந்து ஈக்களைப் பிடித்துத் தின்றுகொண்டிருந்த அந்தமீன் ஒருமுறை துள்ளினபோது தவறிக்கரையின் மேலே விழுந்துவிட்டது. அங்கே சிறிதுபோது கிடந்து மூச்சுத்தட்டி அதற்கு உயிர்போகுந் தருணமாயிருந்தது. இராமன் அதனைக்கண்டு இரக்கமுற்று, அது தனக்குக் காலை உணவிற்கு நன்றாயிருக்குமென்று கருதினானாயினும் அவ்வெண்ணத்திற்கு இடங் கொடாது அதனை எடுத்து நீரில்விட்டான்.

நீரில் விடப்பட்டவுடன் சேன்மீன் உணர்வு வந்து மனமகிழ்ந்து ஆற்றில் அமிழ்ந்து ஓடிற்று. பின்பு நீரில் மிதந்து அச்சம் சிறிதுமின்றிக் கரைக்கு நீந்திக் கொண்டு வந்து இராமனை நோக்கி "ஐய, நீ இன்று எனக்குச் செய்த நன்மையை நான் மறக்கமாட்டேன். நீ என் உயிரைக் காப்பாற்றினாய்; இதற்குத் தகுந்த கைம்மாறு ஒருநாளைக்கு நான் உனக்குச் செய்யாமற் போகேன்" என்று சொல்லிவிட்டு நீருள் மறைந்து தன் இருப்பிடஞ் சென்றது.

இவ்வாறு மற்றொருநாள் இராமன் வேறுமொரு நற்காரியஞ் செய்தான். அவன் குதிரையிலேறி வழிக்கொண்டு போகும்போது அண்டங்காக்கை ஒன்றை ஒரு கழுகு துரத்திக்கொண்டு வந்தது. அண்டங்காக்கை மிகவும் களைத்துக் கீச்சிட்டுக்கொண்டு இராமன் காலடி

R.R.4 Roll-107 1212 172 172-187

யில் வந்து விழுந்தது. இராமன் அதனைக்கண்டு மனமிரங்கி விரைந்து தன்வில்லை எடுத்து ஓரம்பைப் பூட்டி அந்தக் கழுகை எய்து விழுத்தினான். அவன் அவ்வாறு செய்யாதிருப்பானாயின் கழுகு அண்டங்காக்கையைப் பிடித்துக் கொன்றுவிட்டிருக்கும். அம்பு பட்டுக் கழுகு கீழே விழுந்ததை அண்டங்காக்கை பார்த்து, அச்சம் நீங்கி ஒரு மரக்கிளைமேற்போய் இருந்தது. களை சிறிது தெளிந்தவுடன் அது இராமனை நோக்கி "ஐயா, ஓர் அற்பப் பறவையினுடைய உயிரைத் தப்புவித்த உனது பெருந்தன்மையை நான் என்னென்று வியப்பேன்! நான் நன்றி கெட்டவனுமன்று; பயனில்லாதவனுமன்று. ஒரு நாளைக்கு என்னாலும் ஓர் உதவி உனக்குச் செய்யமுடியும்" என்று சொல்லிற்று. இராமன் அதனைக் கேட்டு அவ்வாறு சொன்னதற்காகக் காக்கையை மெச்சிக்கொண்டு தனது வழியே சென்றான்.

அவ்வாறு அவன் செல்லும்போது வழியிற் பொழுதுபட்டு ஓர் அடர்ந்த காட்டினூடாகப் போக நேரிட்டது அந்தக் காடு மிகவும் இருண்டு அடிப்பாடு காணுவ தரிதாயிருந்தது. அங்கே அச்சமயத்தில் ஒரு கூகை ஈனக்குரலாற் கூப்பிடுவது கேட்டது. இராமன் "இது பெரிய ஆபத்திலகப்பட்டுக்கொண்ட கூகையின் குரல்; அது வலையிற் சிக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இது நிச்சயம்" என்று நினைத்து அதனை அவ்விடமெல்லாந் தேடினான். தேடி, அங்கே ஓரிடத்திலே புள்ளுவர்களால் விரிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பெரிய வலையைக் கண்டான். கண்டு, "ஆ! இதுவென்ன பாவம்! தங்களுக்கு ஒருபோதும் ஒரு தீங்கும் செய்யாத அற்பப் பிராணிகளை வருத்துவதும் வேட்டையாடுவதுமே மனிதருக்குத் தொழிலாயிருக்கின்றதே" என்று சொல்லிக்கொண்டு தன்னுடைய வாளையெடுத்து வலையின் கட்டுக்களை அறுத்துவிட்டான். உடனே கூகை எழுந்து பறந்துபோயிற்று. அது சிறிது தூரம் போய் மீண்டு திரும்பி வந்து இராமனை நோக்கி, "ஐய, நீ எனக்கு எவ்வளவு பேருதவி செய்தாயென்று நான் எடுத்துச்சொல்ல வேண்டியதில்லை. நான் வலையில் அகப்பட்டிருந்தேன். இன்னுஞ் சிறிது நேரத்தில் புள்ளுவர்கள் வந்து விடுவார்கள்; நீ என்னை இப்போது விடுவியாதிருந்தால், அவர்கள் என்னைக் கொன்று விடுவார்கள். நான் நீ செய்த உதவியை மறவேன். ஒரு காலத்தில் உனக்கும் ஒருநன்றி செய்ய என்னால் முடியும்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போயிற்று.

(தொடரும்.)

பாஷா ஞானத்தை விருத்தி செய்வதெப்படி?

HOW TO ACQUIRE LITERARY SKILL

ஒருவனுக்கு உயர்தரக்கல்வியிருக்கிறதென்பதற்கு அத்தாக்ஷி, அவனுக்குள்ள பாஷா ஞானமேயாகும். அவனுக்குபாஷாஞானம் இல்லாவிட்டால் வேறெந்தத் தொழிலில் நல்ல பயிற்சி இருந்தபோதிலும், அவன் உயர்தரக்கல்வி பெற்றிருக்கிறானென்று சொல்ல முடியாது. இவ்விதம் சொல்ல நியாயங்கள் அநேகம் உள்ளன. அவற்றை இங்கே விசாரிப்போம்.

முதலாவது, ஒரு அரியபெரிய புத்தகம், ஒரு தேசத்தின் நாகரிகம், ஜனங்கள் நடையுடை பாவனை, அவர்கள் மனக்கிளர்ச்சி, முதலியவற்றைப் பிரதி பிம்பிக்கும் கண்ணாடிபோன்றது. நீண்ட மாளிகைகள், கோபுரங்கள், முதலியன சிறிதுகாலத்துக்குப் பின்னே அழிந்துபோம். ஜனங்கள் நடையுடை பாவனைகள் மாறும். ஆனால் அரிய நூல்களோ என்றும் அழியாமல் நிற்கும். இந்தத் தேசத்தில் புஸ்தகங்களை அச்சிட்டுவைக்கும் வழக்கம் நூதனமாகவே ஏற்பட்டுள்ளது. இதற்குமுன் எல்லா நூல்களையும் ஏடுகளில் தான் எழுதிவைத்திருந்தார்கள். **கம்பர், திருத்தக்கதேவர், கச்சியப்ப முனிவர்** முதலிய பெரியோர்களுடைய வாக்கில் உதித்த செய்யுட்களெல்லாம் அச்சில் வருவதற்கு முன்னே ஜனங்களுடைய ஞாபகத்திலேயே சேமிக்கப்பெற்றுவந்தன. எல்லாவற்றையும் அச்சிற் பார்த்து வாசிக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டபிறகு ஞாபகசக்தி குறைந்து ஞாபகசக்தியைப் பயிற்சி செய்யும்ஊக்கமும் வரவரக் குறைந்துபோயிற்று. இப்பொழுது இருக்கும் பண்டிதர்களெல்லாம் பழைய முறைப்படி கற்றவர்களாதலால், அவர்கள் எங்கே போனபோதிலும் கையிற் புத்தகங்களில்லாமலேயே சென்று உபந்நியாஸம் செய்யத்தக்க வன்மையுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். புது முறைப்படி கற்பவர்கள் அங்ஙனமின்றி, புத்தகங்களைப் பெரிதும் நம்பினவர்களாக இருக்கிறார்கள். இன்னும் ஏட்டில் எழுதாமலும் அச்சிற் பதிப்பிக்காமலும் உள்ள அநேகம் தனிப் பாடல்கள் நாட்டில் ஜனங்கள் ஞாபகத்திலேயேயிருந்து வருகின்றன.

இரண்டாவது, பழைய நூல்களை எடுத்துப் படித்தால்தான், அக்காலத்திய தேச சரித்திரம் இனிது விளங்கும். சாஸனங்களும் சிதைந்துபோன காலங்களைப்பற்றிய சரித்திரத்தைத் தெரிந்துகொள்ள பழைய

நூல்களே நமக்கு இன்றியமையாத கருவிகளாவன. எஸ். ஆர். கார்டினர் என்ற ஆங்கில சரித்திரப் புலவர் தாம் எழுதியுள்ள பழைய இங்கிலாந்து சரித்திரத்தில், ஜனங்கள் வாக்கிலேயே வெகுகாலமாக வழங்கி வரும் தனிப்பாடல்கள், புலவர் சரித்திரங்கள், கர்ண பரம்பரையாகக் கேள்வியால் வந்த பூர்வ கதைகள், முதலியவற்றை ஆங்காங்கு ஆதாரமாக எடுத்துக் கொள்ளுகிறார். அப்படியிருக்க இந்தத்தேசத்தில் அநேகம் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே நடந்த விஷயங்களையும், ஜனங்கள் ஊக்கம், நடை, ஞானம், வியாபாரம், முதலியவற்றிலுள்ள விசேஷங்களையும் அறிந்து கொள்ள பழைய நூல்களே மிக்க உபயோகமாக நிற்பனவாகும். ஆனால் அநேகம் புத்தகங்கள் இருப்பதாலும் ஒவ்வொரு காலத்தில் எழுதப்பெற்ற எல்லா நூல்களையும் ஆராய்ந்தறிவது கடினமாதலாலும், மிக்க பயன் படக்கூடிய சில நூல்களையே படிப்பது நலம். ஒரு மாணாக்கன் எவற்றைப் படிப்பது என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்குங் காலத்தில், "ஆசிரியர் இவற்றைப் படி" என்று சொன்னால், ஆசிரியர் எடுத்துச்சொன்ன நூல்களையே படித்து, அவன் பயனடைவான்.

மூன்றாவது, பாஷாஞானமே எல்லா ஞானங்களிலும் சிறந்தது என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஒருவனுக்கு யாதாயினும் ஒரு தொழிலில் நிரம்ப பயிற்சி யிருந்தாலும், அவனுடைய புத்தி அற்பமாயும், யோசனை குறைந்ததாயும், பேசுந்திறமை சூன்யமாகவும் இருந்தால், அவன் உயர்தரக் கல்வியைப் பெறவில்லை யென்று சொல்வார்கள். ஆனால் நல்ல கருத்துகளைத் தமக்குள்ளே அடக்கியிருக்கும் சிறந்த நூல்களை அவன் படித்தால், அவன் புத்தி விசாலப்படும். அநேகம் அரிய விஷயங்களைப்பற்றி யோசனை செய்யத் தொடங்குவான். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி லார்டு மார்லி துரையவர்கள் எழுதிய விஷயம் எல்லாரும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளக்கூடியது.

"உலகவாழ்க்கையில் பெரும்பயன் அடையவிரும்புவோர், மனத்தூய்மையும், நல்ல எண்ணமும் உடையவர்களாயிருத்தல் வேண்டும். மற்ற கல்விகளைவிட, பாஷாஞானமே நல்லெண்ணங்களையும், மனத்தூய்மையும், விசேஷமாக உண்டுபண்ணக்கூடியது. ஆதலால் பாஷா ஞானத்தை விருத்தி செய்துகொள்ள ஒவ்வொருவரும் முயற்சி செய்யவேண்டியது."

நான்காவது, ஒருவன் தனது எண்ணங்களைச் செவ்வனே வெளியிட விரும்புவானாயின், அவனுக்குப் பாஷா ஞானம் அவசியம் இருக்கவேண்டும். பாஷா ஞானம் நூல்களை வாசித்தே விருத்தி செய்யக்கூடுமேயன்றி, மனம் போனபடியே பேசுவது பாஷையாக மாட்டாது. பழைய நூல்களைப் படித்து, கவியின் மனத்தில் தோற்றிய கருத்துக்களை அவர் எந்தெந்தச் சொற்களை உபயோகித்து வெளியிட்டிருக்கிறார் என்று ஆழ்ந்து யோசிக்கும்போது, நமக்கும் நமது எண்ணங்களைத் தட்டுத்தடையின்றி வெளியிடும் சக்தி தானாகவே உண்டாகும். கம்பர்போன்ற சிறந்த கவிகளின் வாக்கில் உதித்த சொற்கள் பலபொருள்பட நின்று, பொருள் நிரம்பி, திட்பநுட்ப முற்று, சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல் என்ற அழகுகளைப் பெற்றிருப்பதை உணர்ந்து மகிழுந்தோறும், ஒருவனுக்குப் பாஷா ஞானம் அவன் உணராமலே விருத்தியாகும். "தண்ணீர் கொண்டுவா," "உணவு வேண்டும்" தூக்கம்வருகிறது" என்பவை போன்ற சொற்கள், சொற்றொடர்கள், பாஷையன்று. இவை ஆங்கிலத்தில் (Patois) என்று சொல்வதுபோல மிக்க ஸாதாரணப் பேச்சேயாகும். மனிதன் மனத்திற் றோன்றும்கருத்து, மனக்கிளர்ச்சி, உணர்வு, முதலிய எல்லாவற்றையும், அவை எவ்வளவு அற்ப விஷயமாக இருந்தாலும் ஸரி, எவ்வளவு உயர்ந்த கருத்தாயிருந்தாலும் ஸரி, அவற்றைமனதிற் றோன்றியவாறே சிரமமின்றி வெளியிட உபயோகமாகவுள்ள சிறந்த கருவியே, பாஷையாகும். ஆதிகாலத்தில் எழுதத்தொடங்கிய எந்தக் தமிழ்ப் புலவரும் "பேசுவதுபோல எழுதுந்தமிழ்" என்ற சொற்றொடரில் அமைந்துள்ள கருத்தைத் தழுவிதான் எழுதி யிருக்கிறார்களே யன்றி, அப்படித் தழுவாமல் எழுதவில்லை. அவ்விதம் எழுதி யிருப்பின் அவர்கள் காலத்திலேயே ஒருவரும் அந்த நூல்களைப் படித்திருக்க மாட்டார்கள். இக்காலத்தில் சாமானியருக்குப் பொருள் விளங்காத பதங்களாகிய "பணிமடங்கிற்று" "இழிந்தான்" முதலிய பதங்களை எடுத்தாண்ட நல்லிசைப் புலவர்கள், ஜனங்கள் உபயோகிக்கும் பதங்களையே எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மை, இக்காலத்தில் இன்றைக்கும் கிராமத்தில் உள்ள ஸ்திரீகளும் மேற்கூறிய பதங்களை உபயோகித்து வீட்டில் பேசுகிறார்கள்என்பது கேட்போருக்கு மிக்கவியப்பைத் தரும். ஆகவே தமிழ்க்கல்வி நிரம்பப் பெறாதவர்களுக்குப் பொருள் விளங்காத பதங்கள் பொது

ஜனங்களால் ஸாதாரணமாக ஆளப்பெற்று வருகின்றன வென்பதற்கு இது ஓர் சான்ருகும். இன்னும் எண்ணிறந்த உதாரணங்களை யெடுத்துச் சொல்லலாம்.

அன்றியும் பழைய நூல்களைப் படிப்பதால் முன்னோர்கள் இவ்வளவு சிறந்த நூல்களை எழுதியிருக்கிருர்கள், தேசம் அக்காலத்தில் இவ்வாறு இருந்தது என்ற உணர்ச்சியையும், பெற்று, கல்விச்செல்வம் பொருட்செல்வம் ஆகிய இருவகைச் செல்வத்திலும், தேசத்தை இன்னும் சிறப்புற்ருேங்கச் செய்யும் ஊக்கமாகிய மேன்மை வாய்ந்த தேசாபிமானத்தையும் பெறலாம்.

நூல்களைப் படிப்பதால், ஆராய்ந்தறியும் சக்தி விருத்தியாகும். அழகுள்ள பதார்த்தம் இவை, அழகில்லாத பதார்த்தம் இவை, என்று பகுத்தறியும் சக்தி வரும். சிறந்த நூல்களைப் படித்தறிவதால், சிறந்த கருத்துகள், அத்தகைய சிறந்த கருத்துகளைத் தெரிவிக்கும் சொற்ருெடர்கள் முதலியவற்றில் ஆனந்தமுண்டாகி, கருத்துகளை உள்ளதை உள்ளவாறு வெளியிடும் பதங்களை உபயோகியாமல் தெளிவின்றிச சுற்றிச் சுற்றிச் சொல்லும் இயல்புடையவர்கள் எழுதும் நூல்களில் மனம் நாடாது. எதையும் படிப்பது என்றவழக்கம் அத்துணைச் சிறந்ததன்று. "ஆராய்ந்தமைவுடைய கற்பதே" சிறந்த குணமாகுமாதலால், இவை சிறந்த நூல்கள், இவை சிறந்தவை யன்று, என்று பகுத்தறியும் சக்தி சிறந்த நூல்களைப் படிப்பதாலன்றி வேறு மூலமாக வரமாட்டாது. ஒரு பாஷையில் நல்லிசைப் புலவர்கள் இயற்கையிலுள்ள எந்தெந்தப் பொருள்களைப் பெரிதும் பாராட்டி யெழுதுகிருர்கள், எவற்றைக்கண்டு ஆனந்தித்திருக்கிருர்கள், எந்தெந்தக் கருத்துகளைச் சிறந்ததாக எண்ணி யிருக்கிருர்கள், எந்தெந்தப் பதச்சேர்க்கையால் அரிய பெரிய விஷயங்களைத் தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவும் சொல்லியிருக்கிருர்கள், இம்மாதிரியே வேறுபாஷகளில் எந்த புலவர்களேனும் எழுதியிருக்கிருர்களா, அவ்விதம் எழுதியிருப்பின் அவர்கள் கருத்துகளுக்கும் கருத்துகளைத் தெரிவித்த விதத்துக்கும் இவர்கள் கருத்துகளும், அவற்றைத் தெரிவிக்கும் விதத்துக்கும் உள்ள ஒப்புயர்வு எவையென விசாரிக்கத் தொடங்குங் காலத்தில் ஆராயும் சக்தி, சீர்தூக்கிப் பார்த்து உண்மையைச் சொல்லும் பழக்கம், அழகில் விருப்பு, அவலக்ஷணத்தில் வெறுப்பு, முதலிய நற்குணங்கள் மாணுக்கர்களுக்கு ஏற்படும், அழகில் விருப்பமேற்பட்டகாலத்தில், அழகுள்ள நடையிலும் விருப்பம் ஏற்பட்டு ஒழுக்கமும் மேம்படும்.

இவ்விதம் ஒருவனுடைய பாஷா ஞானத்தையும் அது மூலமாக அவன் ஒழுக்கத்தையும் நல்லாசிரியர் எவ்வாறு விருத்திசெய்யக்கூடும் என்ற விஷயத்தை இனி விசாரிப்போம்.

C. P. வெங்கடராமய்யர், எம். ஏ., எல். டி.

உபநிஷத் ரத்தினமாலை

THE SUMMARY OF THE MINOR UPANISHADS

31. பஹ்வருசோபநிஷத் (107)

இவ்வுபநிஷத் மஹார்த்தவைபவ ரூபமாகவிருக்கும் அகண்டானந்த ஸாம்ராஜ்யமான ராமசந்திர பதத்தை வணங்குகிறேன்.

முதலில் இருந்தவள் தேவி ஒருவளே. அவளே இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தாள். அவளுக்கே காம கலை என்றும் ச்ருங்கார கலை என்றும் பெயர். இவளிடமிருந்தே ப்ரஹ்மா உண்டானர். விஷ்ணு ருத்ரர், ஸகல தேவர்கள், கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், கின்னநரர் முதலியோர் உண்டானர்கள். போக்ய வஸ்துக்கள்உண்டாயின. சக்தியுள்ளவை எல்லாம் இவளிடமிருந்தே வெளிப்பட்டன. அண்டஜம், ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜம் ஜராயுஜம், (முட்டை, வியர்வை, பூமிப்பிளவு, கருப்பை இவைகளிலிருந்து பிறப்பவைகள்) எல்லாம் உண்டாயின. ஸ்தாவர ஜங்கமங்களும் பிறந்தன. இவள்தான் பராசக்தி.

இவளுக்குச் சாம்பவி வித்தை என்றும், காதி வித்தை என்றும், ஹாதி வித்தை என்றும், ஸாதி வித்தை என்றும் ரஹஸ்யமான பெயர்களும் உண்டு. ப்ரணவரூபியான இவள் வாக்கிலிருந்துகொண்டு முப்புரங்களாகிய மூன்று சரீரங்களிலும் பரவி உள்ளும் வெளியும் விளக்கிக்கொண்டிருக்கிருள். தேசம் காலம் வஸ்து இவைகளுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட மஹாத்திரிபுர ஸுந்தரியாகிய ப்ரத்யக் சித் ரூபமாகிய இவளே ஆத்மா. இவள் நீங்கலான மற்றவைகள் எல்லாம் அஸத்யம்; அனுத்மா. இந்த ப்ரஹ்மஞான ரூபமான தேவி, பாவாபாவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு ஸச்சிதானந்த ப்ரவாஹமாகி முற்கூறியபடி ப்ரகாசிக்கிருள்.

எது இருக்கிறதோ அது ஸன்மாத்திரம். எது விளங்குகிறதோ அது சின்மாத்திரம். ப்ரியமான

ஆனந்த வஸ்துவே மஹா திரிபுரஸுந்தரி. நீ நான் என்று வகுத்துக்கூற இடங்கொடுக்கும் இந்த லோகமும் திரிபுரஸுந்தரியே. லலிதை என்ற பெயரை உடைய அகண்டமான ஒரே வஸ்துவே பரப்ரஹ்மம்.

பஞ்சரூபத்திற்கு அப்பாற்பட்டும் ஸ்வரூபத்திற்கு உட்பட்டும் நிற்பதால் அதிஷ்டான பரதத்வ ஸத்தே சேஷித்து நிற்கும். இதையே ப்ரஞ்ஞானம் ப்ரஹ்மம் முதலிய அபேத மஹா வாக்யங்கள் குறிக்கும். இவளுக்கே, ஷோடசீ, ஸ்ரீவித்யா, பஞ்சதசாக்ஷரீ, ஸ்ரீ மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ, பாலாம்பிகா, களா, மாதங்கி, ஸ்வயம்வர கல்யாணீ, புவனேச்வரீ, வாராஹீ, திரஸ்கரணீ, ராஜமாதங்கீ, சுகச்யாமளை, அச்வாரூடா, ப்ரத்யங்கிரா, தூமாவதீ, ஸாவித்ரீ, ஸரஸ்வதீ, ப்ரஹ்மானந்தகலா, என்று அநேக நாமங்களும் உண்டு. அவள்தான் பரமமான ப்ரஹ்மம்.

32. கோபால தாபனீ உபநிஷத் (95) முற்பாதி

ஓம். கிருஷ் என்பதற்கு ஸத் என்றும், ந என்பதற்கு ஆனந்தம் என்றும் பொருள். ஆகவே கிருஷ்ணனாகிய பரப்ரஹ்மம் ஸச்சிதானந்தம். முயற்சி இன்றி எதையும் முடிக்கும் திறனுடையவராயும், வேதாந்தப் பொருளாயும், பரமகுருவாயும், புத்தி ஸாக்ஷியாயும் உள்ள கிருஷ்ணனை வணங்குகிறேன்.

ப்ரஹ்மாவைநோக்கிமுனிவர்கள் 'யார் பரம்பொருள், மரணம் யாரைக்கண்டு நடுங்கும்? எதை உணர்ந்தால் எல்லாம் உணர்ந்ததாகும்? ப்ரபஞ்சத்தை ஆட்டிவைப்பது எது?' என்று கேட்டார்கள்.

'கிருஷ்ணனே பரம்பொருள். கோவிந்தனைக் கண்டே மரணம் நடுங்கும். கோபீஜன வல்லபரை உணர்ந்தால் எல்லாம் உணர்ந்ததாகும். ஸ்வாஹா என்பதுதான் எல்லாவற்றையும் ஆட்டிவைப்பது' என்று மறுமொழி கூறினார் ப்ரஹ்மா.

'இவைகளை நன்றாக விளக்கவேண்டும்' என்றனர் முனிவர்கள்.

'கிருஷ்ணன் பாபத்தைப் போக்குபவன். வேதங்களால் வெளிப்படும் அறிபவனே கோவிந்தன். அவித்யாஸம்பந்தமானவைகளை அடக்கியாள்பவர்கோபீஜனவல்லபர். மாயைதான் ஸ்வாஹா என்பது. எல்லாம் ப்ரஹ்மமே. இதை த்யானித்து உச்சரித்து ஆராதிப்பவர்கள் அழிவற்றவராவர்' என்றார். ப்ரஹ்மா. அவர் ரூபம் யாது? அவர் விஷயத்தில் உள்ள மந்திரம் யாது? ஆராதிப்பது எப்படி? விளக்கி யருளவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டனர் முனிவர்கள். 'நீலமேகவர்ணமுடைய யௌவன கோபரூபத்துடன் கல்பக விருக்ஷத்தடியில் உட்கார்ந்திருப்பதாக கிருஷ்ணனை த்யானிக்கவேண்டும். செந்தாமரைக் கண்கள், நீலமேகவர்ணம், மின்னல்போல ஒளிரும் உடை, இருகை, சின்முத்திரை, துளவமாலை முதலியவைகள் உடையவராகி, கோபர்கள், கோபிகள் முதலியவர்களால் சூழப்பட்டு, தங்கத் தாமரைப் பூவில் யமுனைக்கரையில் உட்கார்ந்துகொண்டு விளங்கும் ஸர்வாந்தர்யாமியை த்யானிப்பவர்கள் ஸம்ஸார பந்தம் நீங்குவர்.

'அவர் விஷயமான மந்திரம் க்லீம், க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய, கோபீஜன வல்லபாய ஸ்வாஹா முற்கூறிய நான்கு விஷயங்களுடன் க்லீம் என்பதை முன்னிட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

'பக்தியே இவரை ஆராதிக்கும் விதம். இஹபரம் இரண்டினிலும் கிடைக்கக்கூடிய ஸுகங்களைத் துச்சமென நீக்கி இவரிடமே மனதைச் செலுத்துவதே இப்பக்தியின் ஸ்வரூபம். இதற்கே நைஷ்கர்ம்யம் என்றும் பெயர்.

'எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான இவரைப் பலவழிகளாலும் ஆராதிக்கவேண்டும். ஒரே வாயு தேஹத்துள் புகுந்து ப்ராணாபானாதி ஐந்து வாயுக்களாலானாற்போலக் கிருஷ்ணன் ஏகவஸ்துவாயினும் இந்த மந்திரத்தில் உள்ள ஐந்து பாகமாகவும் விளங்குகிறார்' என்று முடித்தார் ப்ரஹ்மா.

'இதோடு நிறுத்திவிடக்கூடாது. கிருஷ்ண ஆராதன ரஹஸ்யத்தை நன்குவெளியிட வேண்டும்' என்று மன்றாடினர் முனிக்கூட்டங்கள்.

இங்கு ப்ரஹ்மா சக்ரஸ்தாபன ரஹஸ்யங்களை விரிவாக எடுத்துக் கூறுகிறார்.

'இம்மந்திரத்தை உபாஸித்து சந்திரவிஜயன் என்ற அரசன் மேலான விஷ்ணுபதம் பெற்றான். இந்த மந்திரத்தையே வாஸுதேவனாக மதிக்கவேண்டும். முதற்பதத்திலிருந்து ப்ருதிவியும்மற்றவைகளிலிருந்து முறையே மற்றைய பூதங்களும் பிறந்தன. ஆதலால் இவைகளோடு ஐந்து வ்யாஹ்ருதிகளைச் சேர்த்து உச்சரிக்கவேண்டும், என்று கூறி ப்ரஹ்மா க்ருஷ்ணனைத் துதித்தார். இது முடிந்ததும், 'கிருஷ்ணனே பரம் பொருள், இம்மந்திரத்தை வழிபடுபவனுக்கு மாறா நிலை கைகூடும்' என்று கூறி முடித்தார்.

பிற்பாதி

முன்னொரு காலத்தில் கோபிகள் எல்லோரும் கிருஷ்ணனோடு ஸுகித்திருந்து மறுநாட் காலையில் எழுந்ததும் 'எந்த ப்ராஹ்மணருக்கு நாம் அன்ன

தானம் செய்து கிருதார்த்தர்களாவது?" என்று பக வானை நோக்கிக் கேட்டனர். 'தூர்வாஸ மஹரிஷிக்கே செய்து மேன்மை பெறுங்கள்,' என்றார் பகவான். 'நீர் சொல்வது உண்மைதான். அவரை அணுகி அன்னதானம் செய்தால் எங்கள் ஜன்மம் ஸபலமாகும். ஆனால் அவரை அடைய இந்த யமுனையைக் கடவாது முடியுமா? அக்கரையிலல்லவோ அவர் இருக்கிறார்! நாம் என்ன செய்வது?' என்று கோபிகள் போகும் வழி யறியாது மயங்கி நின்றனர். 'கிருஷ்ணன் நித்ய ப்ரஹ்மசாரி என்று த்யானம் செய்து போங்கள், யமுனை வழிவிடும். இந்த தியானத்தால் ஆழம் திட்டாகியும் அசுத்தம் சுத்தமாகியும், இஷ்டங்கள் பூர்த்தியாகியும், சபதங்கள் நிறைவேறியும், அறியாதவன் அறிந்தவனாகியும் நிற்பன்' என்று யமுனையைத் தாண்ட உபாயம் சொல்லிக்கொடுத்தார். அவ்வாறே பக்தியுடன் மனனம் செய்துகொண்டு கோபிகள் யமுனையைக் கடந்து தூர்வாஸாச்ரமத்தை அணுகி, பஞ்சபக்ஷ பரமான்னத்துடன் அவரை ஆராதனை செய்தனர். இது முடிந்ததும் 'போய் வாருங்கள்' என்று தூர்வாஸர் கோபிகளுக்கு அனுமதி கொடுத்தார். 'இந்த யமுனையைக் கடந்தல்லவோ நாங்கள் அப்புறம் போகவேண்டும். இதை எவ்வாறு கடப்பது' என்று கேட்டனர் கோபிகள். 'நான் நித்ய உபவாஸி' என்று மனனம் செய்துகொண்டு போங்கள் யமுனை வழிவிடுவாள் என்றார் தூர்வாஸர். இதைக்கேட்டதும் கோபிகளுள் சிறந்தவளான காந்தர்வி முன்வந்து 'கிருஷ்ணன் எப்படி நித்ய ப்ரஹ்மசாரியாவார், நீங்கள் எப்படி நித்ய உபவாஸியாவீர்கள்? எங்களுக்கு இதை விளக்கி விடவேண்டும்' என்றாள். முனி கூறலுற்றார்:—

'பஞ்சபூதங்களுக்கும் தகுந்த குணங்களிருக்கின்றன, அவைகளுக்கும் குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு அவைகளுள் ஊடுருவிப் பரவி நின்று, அவைகளால் உணரப் படாமலிருப்பதாகிய ஆத்மா நான்! ஆதலால் நான் எப்படி அனுபவிப்பவனாவேன். மனத்தின் சம்பந்தத்தால் எனக்கு இந்நிலை வந்திருப்பதுபோலத் தோற்றுகிறது. ஆத்மாவாக நிற்குமிடத்து இந்நிலையே இல்லை.

'கிருஷ்ணன் ஸாதாரணன் என்று எண்ணிவிட்டீர்கள்? ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களுக்கு ஆதாரம் அவர். ஜீவன் ஈச்வரன் என்று இரண்டு பக்ஷிகளாகி நிற்கிறார். இவைகளுள் ஒன்று ப்ரஹ்மலேசம். மற்றது ஸாக்ஷி. இவை இரண்டும் தேஹமாகிய மரத்தில் அமைந்து, ஒன்று அனுபவிப்பதாக நிற்க, மற்றொன்று அனுபவ ஸம்பந்தமில்லாத கிருஷ்ணனே ஒழிய வேறில்லை. அவர் எப்படிவிஷயங்களை அனுபவிப்பவராவார். விஷய விருப்பமுடையவன் காமி அது நீங்கியவன் அகாமி. பிறப் பிறப்பு இல்லாது எங்கும் பரவிநிற்பவன். அழிவற்றதாய்வேதங்களால் துதிக்கப்படுவது கிருஷ்ணனே.'

இதன்பின்னர் கிருஷ்ணர் அவதார விஷயம், மந்திர விஷயம் ஆகிய இவைகளைப்பற்றிக் கோபிகள் கேட்க தூர்வாஸர், பரமபதம் மனிதர்களுக்கு எளிதில் அளிக்கப் பகவான் கிருஷ்ணவதாரம் செய்தவிதம், மதுரா புரி, அதைச் சுற்றியுள்ள வன உபவனங்கள் வர்ணனம், அதனுள் உள்ள கிருஷ்ணன் முதலியோரது ரூபம், அவைகளை வழிபட்டு மேன்மை அடைந்த தேவதைகள் விவரம், இந்த அவதார ஆராதனத்தால் ஸித்திக்கு மோக்ஷம் இவைகளைப்பற்றி விஸ்தரித்தார். 'ஸங்கர்ஷண, ப்ரத்யும்ன, அனிருத்த ரூபங்களாகக் கிருஷ்ணன் இந்த மதுரையில் அர்த்த மாத்திரையோடு கூடிய ஓங்கார ரூபமாக விருக்கிறார். 'நானே கோபாலன்' என்று எண்ணி த்யானிப்பவர் கோபாலனேயாகி பரமபதம் அடைவர். அதிகாரி மனத்தில் ஸதா 'நானே அவன்' (ஸோஹம்) என்பது ஊறிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். பகவான் ஆயுதங்களும் துளவியும் மதுரையிலேயே தங்கிவிடும். அவர் சித்ரூபமாகிய அகண்டாகார ஜ்யோதியை த்யானிப்பதால் பரமபதம் அடைவன். முற்கூறிய ஒழுங்கில் நான்கு யுகங்களிலும் வெவ்வேறாக ஆராதிப்பர். இவ்வுருவங்கள் எல்லாம் கிருஷ்ணனே. ருக்மிணிதான் பகவத்மாயையாகிய மூலப் பிரகிருதி. வேத அவதாரங்களாகிய கோபிகளுள் சிறந்தவள். ஸங்கர்ஷணாதி ரூபங்களும் கேசிகளும் பகவானுள்ளடக்கம்.

இதன் பின்னர் பகவானை ஹ்ருதயத்தில் பக்தன் த்யானம் பண்ணும் விதம் விஸ்தரிக்கப்படுகிறது.

'பகவான் சங்கம் திரிகுணாத்மகமான ப்ரபஞ்ச காரணம், சக்ரம் சுழலும் மனம். வில் மாயை, பத்மம் ப்ரபஞ்சம். கதை வித்யை. ஆபரணங்கள் தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களான புருஷார்த்தங்கள். அவர் கழுத்து நிர்குணம். அவர் மாலை ஸனகாதி யோகிகள் குழைகள் ஓங்காரம். உச்சம் தலை கூடஸ்த ரூபமான பகவானே இவ்வாறு மதித்து கிருஷ்ணத்யானம் செய்பவர்கள் மோக்ஷம் அணுகுவது திண்ணம். கிருஷ்ணனுக்கு ஸகுணம் என்றும் நிர்க்குணம் என்றும் இரண்டு அவஸரங்கள் உண்டு. எல்லாத் தேவதா ரூபங்களும் ஸகுண ரூபமே. இவைகள் ஸாரமாகிய ஸச்சிதானந்தம் பக்தி யோகத்தால் வெளியாகும். எங்கும் பரவி ஸர்வ ஸாக்ஷியான சின்மய ரூபமே நிர்க்குண ரூபம். எந்த தேவதையைத் துதித்தாலும் அவரைத் துதிப்பதுபோலத்தான்.'

என்று இவ்வித உபதேசம் செய்து தூர்வாஸர் கோபிகளை அவர்கள் இருப்பிடம் போக்கினர்.

பர்மாவில் இந்துக்கள்

HINDUS IN BURMA

1911ஞு மார்ச்சுமீ எடுத்த ஸென்ஸஸ் பிரகாரம் பர்மாவின் ஜனத்தொகை 10,610,256. இதில் பௌத்தர்கள் 9,273,865 பேர்களும், இந்துக்கள் 382,288 பேர்களும், மகமதியர்கள் 417,575 பேர்களும், கிறிஸ்தவர்கள் 199,680 பேர்களுமா யிருந்தார்கள். இந்தியர்களில் பெரும்பாலர் சென்னை ராஜதானியிலிருந்து வந்து குடியேறினவர்களென்று கீழ்வரும் விவரத்தால் விளங்கும்.

	ஆண்.	பெண்.	மொத்தம்.
சென்னை ராஜதானி	205,907	41,453	247,360
கீழ்வங்காளம், ஆஸாம்	72,272	4,142	76,414
வங்காளம்	55,617	12,364	67,981
பம்பாய்	10,646	2,136	12,782
பஞ்சாப்	22,572	3,023	25,595
ஆக்ரா, ஔட் ...	45,096	5,499	50,595
இந்தியாவிலுள்ள சுதேச ராஜ்யங்கள் ...	6,708	1,332	8,040

சென்னை ராஜதானியிலிருந்து குடியேறினவர்கள் பெரும்பாலும் வடசர்க்காரிலிருந்தும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலிருந்தும் வந்தவர்களென்று ஏற்படுகிறது.

பர்மாவில் குடியமர்ந் துள்ளவர்களில் 125,496 பேர்கள் தமிழ் பாஷையும், 247,851 பேர்கள் வங்காளி பாஷையும், 122,833 பேர்கள் தெலுங்கு பாஷையும், 182,046 பேர்கள் இந்தி பாஷையும், 17,969 பேர்கள் ஒரியா பாஷையும் பேசுபவர்கள். இவர்களில் பிராமணர்கள் 20,882 (ஆண் 16,288; பெண் 4594)ம் செட்டிகள் 14,339 (ஆண் 12,636; பெண் 1,703)ம். சூத்திரர்களும் வெள்ளாளர்களும் 32,739 (ஆண் 25,395; பெண் 7344)ம், பள்ளிபடையாச்சிகள் 17,640 (ஆண் 12,589; பெண் 5051) மாக விருக்கிறார்கள். ரங்கூன் ஜனத்தொகை 293,316-இல் இந்துக்கள் மாத்திரம் 108,350 பேர்களா யிருக்கிறார்கள். மற்றைய மதத்தாரெல்லாம் இந்துக்களைவிட மிகவும் குறைந்த கணக்கினர்கள்:— பௌத்தர்களின் தொகை 97,467-ம், மகமதியர்களின் தொகை 54,634-ம், கிறிஸ்தவர்களின் தொகை 23,044-மாம்.

இந்துக்களில் ஆங்கில பாஷையை யறிந்தவர்களின் தொகை 9,092 தான். தங்கள் சுயபாஷைகளை மாத்திரம் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் 64,095 பேர்கள். எழுதப்படிக்கத் தெரியாமல் பர்மாவில் வந்து பிழைத்துவரும் இந்துக்களின் கணக்கு 309,101.

இந்துக்களில் 91,486 பேர்கள் பயிரிட்டும், ஆடு மாடுகளைக்கொண்டும், 2,989 பேர்கள் மீன் பிடித்தும், ஜீவனஞ் செய்து வருகிறார்கள். 3,749 பேர்கள் கனிகளிலும், மண்ணெண்ணெய்க் கிணறுகளிலும் வேலை செய்து வருகிறார்கள். 58,934 பேர்கள் கைத்தொழில் புரிந்தும், 43,175 பேர்கள் வியாபாரஞ் செய்தும் பிழைத்து வருகிறார்கள். 53,922 பேர்கள் போக்குவரவு சாதனங்களைக் கைக்கொண்டும் சரிப்படுத்தியும் வயிறு வளர்க்கிறார்கள். 12,249 பேர்கள் ராணுவத்திலும் போலீஸிலும் அமர்ந்துள்ளார். 27,438 பேர்கள் வீடுகளில் குற்றேவல் செய்தும், 7,661 பேர்கள் ராஜாங்கத்தில் சேவகஞ் செய்தும், 4,753 பேர்கள் இதர கௌரவ விருத்திகளை யனுசரித்தும் வருகிறார்கள். 81,061 இந்துக்களுடைய விருத்தி மாத்திரம் தெளிவாய்க் குறித்து விவகரிக்க வியலாததாயிருக்கிறது.

வி. சுப்பிரமணிய ஐயர், பீ. ஏ.

பகவத்பக்தர்கள்.—ஒரு யோகி நிர்விகல்ப சமாதியில் அமர்ந்து பாதை யோரமாய்ப் படுத்திருந்தார். அவ்வழியே சென்ற ஒரு திருடன் அவரைக் கண்டு இவ்வாறு யோசிக்கலாயினன். "இங்கே படுத்திருக்கும் இந்தப் பயல் திருடனாகவே யிருக்கவேண்டும். இரவில் எந்த வீட்டிலேயோ கன்னம் வைத்து விட்டு இப்பொழுது களைத்துப்போய்த் தூங்குகிறான். இவனைப் பிடித்துக்கொள்ள போலீஸ்காரர்கள் சீக்கிரத்திலேயே இவ்விடம் வருவார்கள். ஆகையால் நான் இப்பொழுதே தப்பியோடிவிடவேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் 'கம்பி' நீட்டினான். சற்று நேரமானவுடனே குடியனொருவன் அவ்யோகியினிடம் வந்து, "ஓஹோ! நீ ஒரு மொந்தை ஜாஸ்தியாய் போட்டுவிட்டு இந்தக் கால்வாயில் விழுந்து புரள்றையோ? உன்னைவிட நான் பரவாயில்லேடா, நான் உன்னைப்போல இடறி விழமாட்டேண்டா" என்று உளறிச் சென்றான். கடைசியாக ஒரு யோகி அவ்விடம் வந்து, பரமயோகி யொருவர் சமாதி நிஷ்டரா யிருக்கிறாரென வுணர்ந்து, அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டு பயபக்தியுடன் அவரைத் தொட்டு அவரது திருவடிகளை மெதுவாய்ப் பிடிக்கத் தொடங்கினார்.

கல்யாணி

KALYANI *

5-ம் அதிகாரம்

வீரசேனனும் அவன் புதல்வியும் அபாயத்திலிருந்து தப்பிய அன்று சாயங்காலம், அவ்விடத்திற்கு 5-அல்லது 6-மைல் தூரத்திலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் சாராயக்கடையில் இரண்டு பேர் அன்னியர்களுட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவனுக்கு 40-வயதிருக்கும். அவன் நெட்டை, ஒல்லி, காக்காய்மூக்கன், கழுகுப் பார்வையுடையன், கபடன் என்று காட்டுகிற முகச் சாயையுள்ளவன். மற்றையவன் 15-வயதிற்கிளையவன், குட்டை, தடி, சிவந்த முகமும் சிவந்த தலைமுடியுமுடையவன், மனநிலையின் நிச்சயத்தைக் காட்டுகிற சந்தோஷமான பெரிய கண்களை யுடையவன். அவைகள் பூனைக்கண்களா யிருந்தாலும் அலட்சியத்தையும், பயமின்மையையும், மனத்துணிவையும் காட்டின. மேசைமேல் ஒவ்வொருவன் பக்கத்திலும் சாராயம் நிறைந்த பாத்திரங்களிருந்தன. ஆனாலும் அவர்களுக்கு அதில் கொண்டாட்டமாயில்லை. ஒவ்வொருவனும் கையைக் கட்டிக்கொண்டும், மற்றொருவன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டும், மற்றையவனுடன் பேசாமலும், ஏதோ ஒன்றின் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பார்வையுடனும், இருந்துகொண்டிருந்தான். கடைசியில் இளையவன் "மனிதவனை இதுவரை தாமதிக்கச் செய்யக்கூடிய எந்தப் பேய் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது. அவன் போன வேலைக்குத் தடை நேரிட்டதோ. அவன் கூடப் போகவொட்டாமல் என்னை நீர் கெடுத்தீர்" என்றான்.

"தனக்கு நேரிட்ட கெடுதிகளுக்குப் பதில் செய்துகொள்ள அவனே போதும். இந்த விஷயத்திற்காக இவ்வளவு தூரம் அவனுக்காக நாம் வந்தது நம்முயிருக்கு அபாயம் தேடிக்கொள்ளுவதே" என்றான் பெரியவன். "முருகா! நீர் ஒரு கோழை. இதுதான் உம்மைப்பற்றி எல்லாரும் இதுவரை நினைத்திருக்கிறது" என்று இளையவன் சொன்னான்.

"ஒருவரும் என்னிடத்தில் அப்படிச் சொல்லத் துணியவில்லை" என்று முருகன் சொல்லித் தன் கத்தியின் பிடியில் கையை வைத்துக்கொண்டு "ஆத்திரக்காரன் மடையனுக்கு மேலல்ல என்று நான் நினைக்காவிட்டால் அவனை..." என்று சொல்லி நிறுத்தித் தன் தோழன் என்ன பேசுகிறான் என்று பார்த்தான்.

"செய்வீரா? ஆனால் ஏன் செய்யவில்லை" யென்று மற்றையவன் பயப்படாமல் சொன்னான்.

முருகன் கத்தியைக் கொஞ்சம் உருவி மறுபடியும் உறையில் போட்டுவிட்டு "உம்மைப்போல் பைத்தியக்காரர்களான இருபது மடையர்களின் உயிரைக் கொல்வதிலும் அதிக முக்கியமான சங்கதி நடத்தவேண்டியதிருப்பதால்" என்றான்.

"நீர் சொல்வது சரிதான். என் ஆஸ்தியை யெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டு எனக்கு அபராதமும் போட்டு இராஜாங்கத்தில்என்னை வீடும் குடித்தனமு மில்லாமல் செய்திராவிட்டால், நீர் எனக்கு இராணுவத்தில் உயர்ந்த வேலை பெற்றுக் கொடுப்பதாகச் சொன்னதை நம்ப நான் மடையன்தான். பைத்தியக்காரன்தான். எனக்கு ஏன் இராணுவத்தில் வேலை வேண்டும். என் பாட்டி என்றைக்கும் சிரஞ்சீவியா யிருப்பாளோ" என்றான் மற்றையவன்.

"சரி! கந்தப்பிரபு! ஆனால் அவளின்னும் வெகுநாள் உயிரோடிருக்கலாம். உமது தகப்பனாருக்கு நிலமும் பிழைக்க வழியு மிருந்தன. கடன் கொடுக்கிறவர்களிடத்திலும் நாட்டுக்கோட்டையாரிடத்திலும் அவருக்கு வேலையில்லை, கொடுக்க வேண்டியவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தமது சொந்தப் பொருளை வைத்து ஜீவித்துக்கொண்டிருந்தார்" என்றான் முருகன்.

"அவ்விதம் நான் செய்யாதது யாருடைய குற்றம்? பிசாசும் நீரும் என்னுடைய அளவிறந்த பொருளையெல்லாம் ஒழிக்கச்செய்த உம்மைப்போன்ற மற்றவர்களும் செய்த மோசம். உம்மைப்போல் நிற்க நிழலில்லாமல் நாடோடியாகி இராணுவத்தில் சேர்ந்து படாத பாடெல்லாம் படவேணடியதாய் நேரிட்டிருக்கிறது. எல்லாம் வயிற்றுச் சோற்றுக்காகத்தான்" என்றான் கந்தன்.

"அழகாகப் பேசி என்னைப் பரிகாசம் செய்கிறதாய் நீர் நினைக்கிறீர். நான் இப்பொழுது ஜீவிக்கிறதைவிடப் பட்டினி கிடக்கிறதா அல்லது தூக்குப் போட்டுக்கொள்ளுகிறதா நல்லது" என்றான் முருகன்.

"பட்டினி கிடக்கிறது யோக்யதை. அதன் முடிவு தூக்கிக்கொள்வதுதான். கிடக்கிறது. இந்தப் புனபதி

* Ar adaptation of *Bride of Lammermoore.*

யைக்கொண்டு என்ன செய்யப்போகிறீரென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னைப்போல் அவனுக்கும் பணமில்லை. அவன் நிலமெல்லாம் ஒத்தியும் அடமானமும். அதில் வருகிற வரும்படி வட்டிகொடுக்கவே காணாது. அவன் சங்கதியில் தலையிட்டு என்ன லாபமென்று நீர் எண்ணுகிறீர்" என்றான் கந்தன்.

"உம்முடைய சோலியைப்பாரும். என் வேலை எனக்குத் தெரியும். அவன் நற்குடிப்பிறப்பினன்: புத்தியும்தயையுமுடையவன்.தைரியமும் சாமர்த்தியமுமுடையவன். யோக்யதையும் சாதுரியமுமுடையவன். குதிரை ஓட்டவும், குருவி சுடவும், மானைத் துரத்தவும், பருந்தைப் பிடிக்கவும் தெரிந்தவர்களை இதுவரை சேர்த்துக் காரியக்கேடாகிவிட்டது. புனபதிக்குப் படிப்பும், புத்தியும் கூர்மையுமுண்டு" என்று முருகன் சொன்னான்.

"மனிதரைத் திருடுகிறவன் வலையிலகப்படாமலிருக்கிறது நல்லதல்லவா? கோபப்படாதேயும்: கத்தியை உரையில் போடும். உம்மாலே சண்டைக்கு முடியாது. உம்மை இந்த மாதவன் நம்பும்படி என்ன செய்தீர், உண்மையைச் சொல்லும்" என்றான் கந்தன்.

"பழி தீர்த்துக்கொள்ளும் ஆசையை வளர்த்து, அவன் என்னை நம்பாமலே இருந்தான். நான் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும் கெடுதியையும் அவன் நினைத்து மனம் புழுங்குங் காலையில் நானும் மூட்டிக்கொடுத்தேன். வீரசேனனிடத்தில் கண்டித்து நியாயம் பேசப்போவதாய் நினைத்துச் சொல்லிக்கொண்டு போயிருக்கிறான். அவன் வீரசேனனைக்கண்டு அவன் ஒத்துவரவில்லையானால் அவனைக் கொன்றுவிடுவான். அவன் எண்ணம் அவன் கண்ணில் தெளிவாக ஜ்வலிக்கிறது. இல்லையானாலும் அவன் வாயாடுவது ஒரு மந்திரியையெதிர்த்ததாகும். அதனால் அவனுக்கும் இராஜ்யத்திற்கும் விரோதமாகி அவன் ஊரைவிட்டு ஓடும்படி நேரிடும். நாமெல்லாரும் ஒன்றாய்ப் போகலாம்" என்றான் முருகன்.

"சரிதான்! இந்த நாட்டில் எனக்கு வேண்டிய தொன்றுமில்லை. மாதவனைக் கொண்டுபோவதால் நமக்கு மைசூரில் நன்மை கிடைக்குமானால் நல்லதுதான். ஆனால் எனக்கது சந்தேகம். திரும்பி வருவதற்கு முன் அவன் வீரசேனன் தலையில் ஒரு குண்டு போட்டிருப்பானென்று நம்புகிறேன். இப்படிப் பட்டவர்களுக்கெல்லாம் இதுவேண்டும். அப்பொழுது தான் மற்றவர்களுக்குப் புத்திவரும்" என்றான்.

"வாஸ்தவந்தான்.நம்முடைய குதிரைகள் சரியாய்த் தீனி தின்று ஆயத்தமா யிருக்கின்றனவா என்று பார்க்க வேண்டும். ஏனென்றால் ஒருவேளை அப்படி நடந்துவிட்டால் நாமுடனே ஓட்டம்பிடிக்கவேண்டும்" என்று சொல்லி வாசற்படிவரை போய்விட்டுத் திரும்பவந்து "இதில் என்ன வந்தாலும் அவன் செய்கிற செய்கைக்கு என் பேச்சினால் .நான் அனுமதி கொடுக்கவில்லை என்று நீர் நியாயமாய் நினைப்பீரென்று நம்புகிறேன்" என்றான் முருகன்.

"நீர் சம்மதித்ததாய் நீர் ஒருசொல் கூடச்சொல்லவில்லை. அதில் சம்பந்தப்பட்டால் வரும்மோசம் உமக்கு நன்றாய்த்தெரியுமே. சரி, போய் குதிரைகளைப்பாரும்" என்றான்.

முருகன் போய்விட்டுத்திரும்பிவந்து "நாம் தொலைந்தோம். மாதவன் குதிரை அதன் கழுத்துக்கயிற்றில் மாட்டிக் கீழேவிழுந்து நொண்டியாய்ப் போயிற்று. மட்டக்குதிரை இன்று வேலையில் அலுத்துப்போயிருக்கும். அவனுக்கு வேறே குதிரை யில்லையே" என்றான்.

"உம்முடைய குதிரையைக் கொடுக்கலாமே" என்றான் கந்தன்.

"என்ன! என்னைப்பிடித்துக் கொள்ளவா? உம்முடைய நல்ல எண்ணத்திற்காக உமக்கு வந்தனம்" என்றான்.

"என்ன! ஒருவேளை வீரசேனனுக்குக் கெடுதி சம்பவித்திருந்தால்-ஆனால் நேரிட்டிருக்குமென்றெனக்குத் தோற்றவில்லை—ஏனென்றால் நிராயுதபாணியாகிய ஒரு கிழவனை மாதவன் சுடமாட்டான். ஆனாலும் அவர்களுக்குள் ஏதாவது சண்டை நடந்திருந்தாலும் உமக்கென்ன பயம். அதிலுமக்குச் சம்பந்தமில்லையே" என்றான் கந்தன்.

"சரிதான். ஆனால் நான் அதிகாரம் பெற்று வந்திருக்கிற காரியம் எப்படிப் போகிறது."

"அந்த அதிகாரம் நீரே உமக்குக் கொடுத்துக் கொண்டதாக அநேகர் நினைக்கிறார்கள். உம்முடைய குதிரையை நீர் கொடுக்காவிட்டால், என் குதிரையை நான் கொடுக்கவேண்டும்" என்றான் கந்தன்.

"உம்முடைய் குதிரையையா ?"

"ஆம். என் குதிரையைத்தான். ஒரு கவுரவமான சிறு விஷயத்தில் ஒரு மனிதனுக்குத் துணை செய்கிறதாகச் சொல்லி அவனுக்கு உதவியுஞ் செய்யாமல் ஆபத்திலிருந்து தப்புவிக்கவு முதவாமல் போனேன் என்கிற பெயர் எனக்கு வரக்கூடாது" என்றான்.

"குதிரையை அவனுக்குக் கொடுக்கப் போகிறீரா. அதனாலுண்டாகும் நஷ்டத்தைப்பற்றி யோசித்தீரா?" என்றான் முருகன்.

"நஷ்டமா! என் குதிரை 500 ரூபாவுக்கு வாங்கினதுதான். ஆனால் அவனுடைய மட்டக்குதிரை கொஞ்சம் பெறும். மற்றக் குதிரை அதற்கு இரட்டிப்பிருக்கும். அதற்கென்ன செய்ய வேண்டுமென்று எனக்குந் தெரியும். கொஞ்சம் பூச்சுப் பூசினால்..."

"சரிதான். ஆனால் அது பூசிக் குணத்திற்கு வருவதற்கு முன் உம்மைப் பிடித்துத் தூக்கில் போட்டு விடுவார்கள். மாதவனை உடனே பின்தொடர்ந்து ஆள் தேடி வரும் என்று நிச்சயமாய் நம்பிக்கொள்ளும். காட்டுப் பக்கத்தில் நமக்கு விடுதி வைத்துக்கொண்டோமில்லை" என்றான் முருகன்.

"அப்படியானால் என் குதிரையை அவனுக்காக விட்டுவிட்டு இப்பொழுதே நான் போகிறேன். நில்லும், நில்லும்—இதோ வருகிறான். ஒரு குதிரைக்காலடிச் சத்தங் கேட்கிறது" என்றான்.

"நிச்சயமாய் ஒன்றே ஒன்றுதானா? அவனைத் தூத்திக்கொண்டு வாருங்கள். மூன்று நான்கு பேர் பின்னாலே குதிரைகளில் வருவார்கள். அதிக குதிரைகள் வருகிற சப்தம் கேட்கிறது" என்றான் முருகன்.

"சேச்சே. சாராயக்கடைக்கிழவி இரும்புகட்டிய பாதக்குறடு போட்டுக்கொண்டு காறைத் தரையில் நடக்கிற சத்தம். உம்முடைய காரியத்தையும் வேலையையும் நீர் நிச்சயமாய் விட்டொழிக்க வேண்டும். காட்டுக்கோழி பயப்படுவதுபோல் பயப்படுகிறீரே. ஆ! இதோ மாதவன் வருகிறான். முகத்தைத் தாழப்போட்டுக்கொண்டு வருகிறான்" என்றான்.

மேல் துணியால் தன்னை மூடிக்கொண்டும், கையைக் கட்டிக்கொண்டும், மனத்தளர்ச்சியோடும், கடுமையான பார்வையுடனும் மாதவன் அந்த அறையில் பிரவேசித்து மேல்போட்டிருந்த உடையை நீக்கிவிட்டு ஒரு நாற்காலியில் விழுந்து யோசனையி லாழ்ந்துகிடந்தான்.

"என்ன சம்பவித்தது? என்ன செய்தீர்?" என்று இருவரும் கேட்டார்கள்.

"ஒன்றுமில்லை."

"ஒன்றுமில்லையா! அந்தக் கிழட்டுத் துன்மார்க்கனைச் சந்தித்து அவன் உமக்கும் உலகத்தாருக்குஞ் செய்த தீங்குகளுக்காகச் சிக்ஷிக்கத் தீர்மானித்துக்கொண்டு சென்றீரே. அவனைப் பார்த்தீரா?"

"பார்த்தேன்."

"அவனைக் கண்டும் பழைய வன்மத்தைத் தீர்க்காமல் விட்டுவிட்டு வந்தீர். புனபதி இப்படிச் செய்வாரென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை" என்றான் கந்தன்.

"நீர் என்ன எதிர்பார்த்தாலுஞ் சரிதான். ஐயா! என் செய்கைக்குக் காரணம் உமக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை" என்றான் மாதவன்.

கோபத்தோடு பதில் சொல்லப்போன கந்தனைக் கைம்மறித்து "கந்தப்பிரபுவே! பொறுமையாயிரும். புனபதிக்குத் தடை என்னவோ நேரிட்டிருக்கிறது. ஆனால் உம்மையும் என்னையும்போல அவர் சங்கதியில் அசக்தியுடைய சிநேகிதருக்கு அதன் விபரம் அறியவுண்டாகும் ஆவலை அவர் தீர்க்கவேண்டும்" என்றான் முருகன்.

"சிநேகிதர்காள்! நீர் அப்படிச் சொல்ல நமக்குள் எவ்வளவு பழக்கமாகிவிட்டதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. என் முன்னோர்களின் அரண்மனையை அபகரித்து உரிமையொன்றுமில்லாமல் கைப்பற்றிக்கொண்டிருக்கிற மனிதனைக் கண்டு வந்தவுடன், இந்நாட்டை விட்டு ஒன்றாய்ப் போவதாகச் சம்மதித்திருக்கிறது தான் சிநேகம்போலிருக்கிறது" என்றான் மாதவன்.

"மெய்தான்! புனபதி! உமக்குத் தீங்கு விளைக்கக் கூடிய ஒரு ஆபத்தில் உமது கழுத்தை நீர் மாட்டிக் கொண்டதால், எங்கள் கழுத்திற்கும் கயிறு வருகிறதாயிருந்தாலும், நானும் இவரும் மரியாதைக்கு இங்கே தங்கியிருந்தோம். இவருக்கு இதனால் ஒன்றும் விசேஷமில்லை. இவர் பிறந்த க்ஷணத்திலேயே இவர் தூக்குண்டு சாகவேண்டியவரென்று இவர் முகத்தில் தெளிவா யெழுதியாகிவிட்டது. ஆனால் மற்றொருவனுக்காக எனக்கந்தக் கதி வந்து என் குலத்திற்கு அபகீர்த்தி தேடிக்கொள்ள எனக்குப் பிரியமில்லை" என்றான் கந்தன்.

"கனவான்களே! உங்களுக்கு நான் அசௌகரியமுண்டாக்கி யிருந்தால் அதற்காக விசனப்படுகிறேன். ஆனால் உங்களுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லாமல் என் விஷயங்களில் நல்லதெதுவென்று தீர்மானிக்குமுரிமை எனக்கு வேண்டும். என் எண்ணத்தை மாற்றியிருக்கிறேன். இவ்வருஷம் இந்நாட்டைவிட்டுப் போவதாய் எனக்கு அபிப்பிராயமில்லை" என்றான் மாதவன்.

"புனபதி! நாடுவிட்டுப் போகவில்லையா. இவ்வளவு சிரமத்திற்கும் பணச்செலவுக்கும் பிறகு போகாமலிருக்கிறதா? எவ்வளவு சாமான் செலவு, எவ்வளவு நஷ்டம்" என்றான் முருகன்.

"ஐயா! அவ்வளவு சுருக்காக இந்தத் தேசத்தை விட்டுப்போக நான் எண்ணின காலத்தில் போகிற

தற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு நீர் செய்கிறதாகச் சொன்னதற்கு நானிணங்கினேன். என் எண்ணம் மாறினால்கூட உம்மோடு போகிறதாக உறுதி சொன்னதாக எனக்கு ஞாபகமில்லை. நீர் எனக்காக அடைந்த தொந்தரைக்காக நான் விசனப்படுகிறேன். அதற்காக வந்தனமளிக்கிறேன்" என்று சொல்லித் தன் உடையின் பையில் கைபோட்டு ஒரு பணப்பையை யெடுத்து "நீர் எனககாகச் செய்த செலவுக்குச் சரியான கைம்மாறு செய்யவேண்டியதுதான். இந்தப் பையிலிருக்கிற பணத்தில் உம்முடைய மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதமில்லாமல் நீர் செலவுசெய்த பணத்தை யெடுத்துக் கொள்ளும்' என்று நீட்டினான்.

அப்பொழுது கந்தன் தடுத்து "அந்தப் பையை வாங்க உம்முடைய விரல்களுக்குத் தினவுண்டாகிறது போலிருக்கிறது. அதைத் தொட்டால் விரல்களை வெட்டிவிடுவேன். புனபதி மனத்தை மாற்றிவிட்டபடியால், நாம் இனி ஒரு நிமிஷமும் இவ்விடத்தில் நிற்கவேண்டாம். ஆனால் முதலில் நான் அவருக்கு ஒரு சங்கதி சொல்லவேண்டும்—" அவனுக்கு முந்தி "அவர் நம்மைவிட்டுப் பிரிவதால் அவருக்குண்டாகக் கூடிய அசௌகரியங்களையும், இங்கே இருப்பதால் அவருக்குண்டாகு மிடையூறுகளையும், நம்மோடு போகாமல் தனித்து மைசூருக்குப் போவதாலுண்டாகும் கஷ்டங்களையும் பற்றி முதலில் நான் அவருக்குச் சொல்லிவிடுகிறேன். பிறகு நீர் என்ன வேண்டுமானாலுஞ் சொல்லிக்கொள்ளும்," என்று முருகன் கூறினான்.

"ஆண்மையும், கண்யமுமுள்ள ஒருவனுடைய சிநேகத்தை இழப்பதையும் தவிர" என்றான் கந்தன்.

"கனவான்களே! தாற்காலிகமான நமது சேர்க்கைக்கு நான் நினைத்திருப்பதிலும் அதிகப் பிராதான்யம் நீங்கள் கொடுக்கிறீர்கள். நான் மைசூருக்குப் போனால் தந்திரோபாயஞ் செய்கிற ஒரு நாடோடியின் அனுகூல வார்த்தையாவது அல்லது உக்கிரமுள்ள வாயாடியின் சிநேகமாவது எனக்கு வேண்டியதில்லை," என்று சொல்லிவிட்டுச் சடக்கெனவெழுந்து வெளியில் போய் மாதவன் தன் குதிரைமேலேறிச் சவாரி விட்டுவிட்டான்.

"ஐயோ! நான் சேர்த்துவைத்திருந்த ஆள் போய் விட்டதே" என்றான் முருகன்.

"ஆம்! தூண்டில் முள்ளையும் எல்லாவற்றையும் இழுத்துக்கொண்டு மீன் போய்விட்டது. நான்பொறுக்கக்கூடியதிலும் அதிகமாக என்னை அவமானப்படுத்திவிட்டான். நான் அவனைத் தொடர்ந்து செல்லுகின்றேன்," என்றான் கந்தப்பிரபு.

முருகன் கூடவருவதாய்ச் சொன்னான். "கூடாது. வேண்டாம். நான் வருகிறவரை நீர் இங்கே மூலையில் குளிர்காய்ந்துகொண்டிரும்" என்று சொல்லி கந்தன் அறையைவிட்டுப் போனான்.

S V. கள்ளபிரான் பிள்ளை பி. ஏ.

நியாயமஞ்ச்ரி

POPULAR MAXIMS EXPLAINED

गट्टलिका प्रवाह न्यायः

గట్టలికా ప్రవాహ న్యాయః

கட்டலிகா ப்ரவாஹ ந்யாயம்

ஆட்டுமந்தை ப்ரவாஹ ந்யாயம் என்பது இதன் பொருள். ஒரு மந்தையில் முதல்போன ஆடு ஆற்றில் சென்று விழுந்துவிடுமாயின், பின்னுள்ள ஆடுகள் என்ன தடுத்தும் அடங்காது அந்த ஆற்றிலேயே போய் விழும் ஸ்வபாவம் உடையன. இதுபோல முன்பின் யோசனை யின்றி முன்னுள்ளவர் செய்வது போல செய்துவிடும் குணமுடைய உலகில் உள்ள பாமரர்கள் விஷயத்தில் இந்நியாயம் உபயோகப்படும். ஒருவனுக்கு காஷாயவஸ்திரம் முதலிய ஸந்யாஸக்குறிகளையிட்டு பக்கத்தில் இருவர் இருந்து அவர் பெரிய மஹான் என்று கூறித் துதித்து அவர்களைச் சேர்ந்த இருவர் புதிதாக வருவதுபோல வந்து அவருக்கு தண்டனிட்டுத் துதித்து நின்றுவிட்டால் பின்னர் வருபவர் எல்லாம் முன்பின் விசாரிக்காது வேஷதாரிக்கு வந்தனை வழிபாடுகள் செய்யத்தொடங்குவர். வேஷக்காரன்பாடு மிகுந்த கொண்டாட்டமாகிவிடும். இங்கு ஜனஸமூகம் ஆடுகள் போலத்தான். கூட்டத்தில் ஒருவனை சும்மாவாகவாவது திருடன் என்று ஒருவன் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டு அடிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் போதும்; வந்து போகும் மற்றவர்கள் எல்லாம் ஒன்றையும் விசாரியாது ஒவ்வொரு அடி அடியாது விடார்கள். நன்றாக அடித்துவிட்டுத் தான் என்ன ஸங்கதி என்று கேட்பார்கள். ஒரு விஷயத்தில் ஒருவனுக்குத் தேர்ச்சியிருந்துவிட்டால் அவன் மற்ற விஷயங்களிலும் தலைமை வஹிக்கத்தகுந்தவன் என்று அவனை ஆராயாது பின்பற்றும் குணமும் ஜனங்களுக்கு உண்டு. அபவாத மொழிகளை வெறும் கேள்வி மாத்ரத்தில் உண்மை என நம்பிப் பரவச்செய்து ஒன்றையும் விசாரியாமல் எல்லோரும் அது உண்மை என்று நம்பி மேல் கார்யம் பார்க்கத்தொடங்குவதும் நம்முள் வழக்கம். ஆகவே ஸூக்ஷ்ம விஷயங்களில் ஜனஸமூகம் ஆடுகளைப் போலத்தான். உலக அபிப்ராயமும் இத்தகையதுதான். இதுபற்றியேதான் மோக்ஷ ஆசை உடையவன் உலக

வாஸனையாகிய நல்லவன் என்று பேரெடுக்கவேண்டும் என்ற ஆசையைநீக்கி, சாஸ்திர ஒழுங்குப்படி எது வரினும்உறுதியாக நடந்தேதீரவேண்டும் என்ற விதிபிறந்துள்ளது. இம்மாதிரியேதான் சில கூட்டத்தார்களுள் ஒருவன் பாபத் தொழில் செய்து விட்டால் கூட்டக் கட்டுக்காக எல்லோரும் அதற்கேற்ப ஒழுகி ந்யாயம் கருதாது ஆடுகள் போல நடப்பர். இலக்கிய விஷயங்களை அர்த்தப்படுத்துங்கால் தமக்கு விளங்கினாலும் ஸரி இல்லாவிட்டாலும் ஸரி அல்லது கேட்போர்களுக்கு விளங்கினாலும் ஸரி, இல்லாவிட்டாலும் ஸரி பெரியோர் கூறியதுபோல பொருள் கூறி, மேல் தகுந்தபடி அதைப்போதிக்க முயலாது விட்டுவிடுவது சிலவித்வான்கள் வழக்கம். இவர்களைப்பற்றி ஆடுகள்போலப் பெரியோர்களைப் பின்பற்றுபவர்கள் என்றும், சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை என்றும் கூறுவதுண்டு.எவ்வெவ்விடங்களில் ஸ்வந்த ஆராய்ச்சி, முடிவு முதலியவைகள் இன்றி மூடத்தனமாய்ப் பின்பற்றும் விஷயம் காணப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் இந்யாயம் உபயோகப்படும்.

54. गुडजिह्विक न्यायः

𑌗𑍁𑌡𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌿𑌕 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃

குடஜிஹ்விக ந்யாயம்

வ்யாதிநீங்கக் குழந்தைகளுக்குவேப்பங்கொழுந்தை அரைத்துக் கொடுக்கவேண்டிவரும். இதுவோ கசப்பு. குழந்தை இதை உட்கொள்ளாது. அப்பொழுது தாய் தந்தையர், அதைத் தின்றுவிட்டால் சர்க்கரை தருகிறேன் என்று ஆசைகாட்டிக்கூறி அதைத் தின்ன செய்வது வழக்கம். தின்றுவிட்டால் சர்க்கரை கிடைக்கும் என்ற ஆசையுடன் குழந்தைகள் அதைத்தின்று, தின்ன சர்க்கரையும் வாங்கிக்கொண்டு ஆனந்திக்கும். இதைத் தின்றதால் குழந்தைக்குச்சர்க்கரை மாத்திரம்தான்லாபமோ? இது அதைத்தின்னுவதற்காக ஏற்பட்ட ஆசை காட்டும் வஸ்துவல்லவா? ஆதலால் இது அவாந்தர (இடையில் வந்த) பலன். முக்யபலன் வ்யாதிநீக்கம். பின்னர்மருந்து வ்யாதியை நீக்கிக் குழந்தைக்கு ஸுகத்தைத் தானேகொடுக்கும். இவ்வழியின்றி குழந்தைவ்யாதியை இவ்வளவு எளிதாக நீக்குவதுகடினம். குழந்தைக்குமுதலில் மருந்து வ்யாதியை நீக்கும் என்று தெரியாது. மருந்துகசக்கும் என்று மாத்திரம் தெரிந்திருந்ததால் இந்தத் தந்திரம் வேண்டி யிருந்தது. அதற்கு மருந்து கொடுப்பதின் நோக்கமும் விளங்கமாட்டாது. மருந்துதின்றால் சர்க்கரை கிடைக்கும் என்று எண்ணியே புத்தி தெரியும் வகையில் அது சாப்பிட்டு வரும். தெரிந்து விட்டால்பின்னர் சர்க்கரைப்பலனை உத்தேசிக்காமல் எவ்வளவு கசப்பாயினும். அது கொடுப்பதன் கருத்தை உணர்ந்து அது நோக அதைக் குடிக்கத் தொடங்கிவிடும். பின்னர் அதற்குச் சர்க்கரை காட்டி மருந்து கொடுக்கவேண்டியதில்லை. இந்த விஷய ஸம்பந்தமானது இந்த ந்யாயம்.

இந்த விஷயத்திற்கு முக்யமாக மதவிஷயப் பொருத்தம்தான் உண்டு. நமது மனம் எப்பொழுதும் வெளி நோக்கியே சென்று ஸதா உலகலாபத்தை உத்தேசித்துத் தொழிற்படும் ஸ்வபாவத்தை உடையது. இது உள்ளடங்குங்கால் ஏற்படும், சஞ்சலம் நீங்கிய ஓய்வின் ஸுகம் இன்னது என்பது நமக்குவிளங்கவில்லை. இந்த வாழ்க்கைநோக்கமாகிய சாந்தவிஷயதிடஞான நிலையை நோக்கில் நாம் எல்லோரும் சிசுப்பிராயம்தான். நமக்கு இவ்விஷயத்தில் புத்தித்தெளிவு ஏற்படவில்லை. இந்த அறியாமை என்ற வ்யாதியைத் தீர்க்க வேதங்கள் மனிதன் வெளி வ்யாபாரத்தை ஒட்டியே கர்மங்களை விதித்து அவைகளுக்குக் கூடியவரை இஹலோகபலன் அதிகமாக இல்லாமலும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அப்படி இருந்தும் பலன் தெரியாவிட்டால் குழந்தைகள் போன்ற நமக்கு அவைகளில் ப்ரவிருத்தி ஏற்படாது என்று மதித்து வேதம் அப்பொழுது இல்லாது பின் வரப்போகிற ஸ்வர்காதி பலன்களை வெகு அழகாக வர்ணித்துக் காட்டிவிட்டது. இதைக் கண்டு வேதத்தின் உள்நோக்கத்தை உணரச் சக்தி இல்லாது இந்த மலர்ந்த வாசகமே சதமென நம்பி முதலில் கர்மங்களில் முயலுகிறோம். சிற்சில பலன்களும் உலகமுறையில் வருகின்றன. இவைகள் நமது கர்மங்களால் வந்தவை என்று சற்று நம்பி கர்மங்களை விடாதுசெய்கிறோம். இந்த நம்பிக்கையால் ஏதாவது ஆபத்துக்கள்வரும்பொழுது 'இப்பொழுது வரும் பலன் முன்செய்த கர்மபலனாகவும் இருக்கலாம்' என்ற வேதவாக்கை யுக்திபூர்வமாக விசாரித்து ஒருவாறு அமைதியுடன் இருந்து கர்மங்கள்செய்கிறோம். இவைகளுக்கு பொதுவாக உலக லாபவிஷய ஸம்பந்தம் அதிகமாக இல்லாததால் வரவர மருந்து போல இவைகள் மனதைச் சுத்தப்படுத்துகின்றன. மனச்சுத்தம் வந்ததும் அது வியவஹாரத்தில் இருந்து ஒடுங்கிவர ஒருவித ஓய்வுஸுகமும் உண்டாகும். இந்த ஸுகம் தான் முடிவு என்று நாம் எண்ணியபோதிலும் இதற்கும் மேல் ஞானகாண்ட ரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டு வேதம் மனதின்விஷயப்ரவிருத்தி முழுவதையும் தடுத்து அதன் ஸ்வரூபமாகிய ஆனந்த வஸ்துவில் அதை ஒளியிழக்கும்படி செய்து, ஜனனமரணவ்யாதியைக் கர்மங்கள் மூலமாக நீக்க முயலுகிறது. இந்த அந்தரங்க வேதநோக்கமும், இதை வெளியிடும் ஞான

காண்டபாகம் கர்மகாண்டாதிகாரிகளாகிய நமக்கு விளங்காது. இதுமாத்திரமன்று, இவைகளுக்கு விபரீத அர்த்தம் பட நமக்குப் பயமும் வெறுப்பும் உண்டாகி விடும்.

இந்த ந்யாயத்தின் மத விஷயப் பொருத்த ரஹஸ்யத்தையும், வேதம் ஸாவதானமாக உள்ளதுறவு ரஹஸ்யத்தைக் கர்ம ஸம்பந்தமாகக் கர்ம காண்டத்திலேயே வெளியிடும் அழகையும் கைவல்யநூலாசிரியர் பின்வரும் பாடல்களில் நன்கு விளக்குகிறார்.

தினமு மண்ணுகர் பிள்ளை நோய்க்கிரங்கியே
தீம்பண்ட மெதிர்காட்டி
கனமருந்துகள் ஒளித்துவைத்
தழைக்கின்ற கருணை நற்றாய்போல
மனையறங்கள் மகங்கள் செய்நன்றென்று
மலர்ந்த வாசகம் சொல்லும்
நினைவு வேறு காண் ஸ்வர்க்காமிகள்
இந்த நிர்ணயம் தெரியாரே.

கள்ளு மூனும் நீ விரும்பினல் மகங்கள் செய்
காமத்தின் மனதானல்
கொள்ளும் பெண்டொடு கலவி செய் எனில்
இவன் குறை எலாம் தொடா னென்றே.
தள்ளும் வேதத்தின் ஸம்மதம் சகலமும்
தவிர்வதே கருத்தாகும்
விள்ளும் இவ்விதியென் னெனில் பூருவ
நியமமாம் விதியன்றே.

மதுவிரச்சிகள் உண்ணென்ற சுருதிபின்
மணந்துபா ரெனல்பாராய்
மிதுனவிச்சையும் புத்திரோத்பத்தியால்
விரும்பென்ற விதிபாராய்
இதையும் விட்டொழி அதிநைஷ்டிக
வங்கிக்கிழச்சிக்கு இகழ்ச்சி யற்றதும் பாராய்
அதையறிந்து கர்மங்கள் ஆசைகள் ஒழிந்தா
னந்தமடைவீரயே.

ஸாதாரண விஷயத்திலும் இந்யாயத்திற்குப் பொருத்தமுண்டு. படிப்பின் மேன்மையை உணராத சிறு குழந்தைகளைப் படிப்பிக்கையில் அதற்கு இனம் முதலியவைகள் கொடுத்துத் தூண்டுவது வழக்கம். படிப்பு அதிகமில்லாத பெண்களுக்காக ஏற்பட்டுள்ள பள்ளிக்கூடங்களில் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கு பரிசு அளித்து அவர்களைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரும்படி செய்வது வழக்கம். இவர்களுக்கு வயது முதிர படிப்பின் ஸுகம் தெரியவரும். பின்னர் இப்பரிசுகளும் மறைந்துவிடும். விஷயச்சிறப்பு உணராதவர்களை ஆசை காட்டி அதில் ப்ரவிருத்திக்கும்படி செய்து முடிவில் இந்த ஆசை காட்டுவதை நிறுத்தி விட அவர்களுக்கு அவ்விஷயங்களில் தானகவே ப்ரவிருத்தி விடாது எங்கு ஏற்பட்டுவிடுமோ அவ்விஷய ஸம்பந்தமாக இந்யாயம் உபயோகப்படும். மதவிஷயம் இம்மாதிரி விஷயங்களில் மிகச் சிறந்ததாதலால் அந்தப் பொருத்தமே இந்யாயத்திற்கு முக்யமான பொருத்தம் என்று முன்னர் கூறப்பட்டது.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENT'S PAGES

வியாஸ விதானம்

Essay writing

IV. ஆராய்ச்சி வியாஸங்கள்

REFLECTIVE ESSAYS

11. பொது விஷயங்கள்—சீதோஷ்ணஸ்திதியும் மனோநிலையும்

General Subjects—Influence of Climate on character

குறிப்பு.—முகவுரை. ஸ்திதி பேதங்கள்-மனோநிலையைப் பொதுவாகத் தாக்கும் விதம்-உதாரணங்கள்-முடிவு-பொது அபிப்பிராயங்கள்.

சீதோஷ்ணஸ்திதி என்பது இவ்வுலகில் மூன்று விதமாகக் காணப்படும். அவையாவன: அதிக உஷ்ணம், அதிகக்குளிர்ச்சி, நடுநிலையாகிய இவைகளே. இவைகள் பூமியின் மத்தியபாகத்திலும், துருவ பாகங்களுக்கு அருகாமையிலும், இடைப்பாகங்களிலும் முறையே காணப்படும். இப்படி யிருப்பினும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் ருதுக்களுக்குத் தகுந்தபடி சீதோஷ்ண ஸ்திதி முற்கூறிய மூன்றுவிதமாக மாறுவதுண்டு. அதாவது முற்கூறிய ஒவ்வோரிடத்திலும் கோடைகாலத்தில் அதிக உஷ்ணமாயும், மழை பனி காலங்களில் அதிகக் குளிராயும், மற்றையகாலங்களில் நடுநிலையாயும் காணப்படும். இம்மாதிரி அவ்வவ்வூரி லிருப்பவருக்குத் தோற்றுமே ஒழிய மற்றைய ஊராருக்குத் தோற்றாது. உதாரணமாகத் துருவ பாகத்தி லேற்படும் கோடையில் மத்தியபாகத்தவன் இருப்பினும் அவனுக்குக் குளிர் அதிகமாகவே தோற்றும். ஆயினும் அவ்வூரானுக்கு உஷ்ணம் அதிகமாயிருப்பதாகத் தோற்றும். அதுபோலவே மத்யபாகத்திலிருப்பவாது குளிர்காலம் துருவபாகத்திலிருப்பவனுக்கு உஷ்ணமாகவும், மத்திய பாகத்தானுக்கு குளிராகவும் காணப்படும். ஆகவே காலத்திற்கு ஏற்ற சீதோஷ்ண ஸ்திதி ஒவ்வொரு ஊரிலும் அவ்வவ்வூராருக்கு மாத்திரம் மாறுவதாகக் காணப்படும். மலைகளில் ஏற ஏற ஒரே காலத்தில் சீதோஷ்ண ஸ்திதி பேதங்கள் காணப்படும். உயரச் செல்லச் செல்ல ஸாதாரண வாயு அடர்த்தி குறைவதால் ஸூர்யனிடமிருந்து பூமி வாங்கும் உஷ்ணம் எளிதில் வாயுவூடு சிதறிப் போய் விடும். ஆதலால் இவ்வுஷ்ணக் குறைவு மலைமேல் குளிர்ச்சியாகத் தோற்றும். இன்னும் அநேக முகாந்தி

ரங்களால் சீதோஷ்ண ஸ்திதி மாற்றம் ஏற்படுவதுண்டு. அவைகளுள் முற்கூறியவைகளே முக்கியமானவை.

இனி இந்த சீதோஷ்ண மாறுபாட்டால் ஏற்படக்கூடிய மனோநிலைகளின் மாறுபாட்டைப்பற்றி விசாரிப்போம். 'அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிருதமும் நஞ்சு' என்பது பழமொழி. இதற்கேற்ப அதிக உஷ்ணமும், குளிரும் மனதில் உத்ஸாஹத்தை உண்டாக்கா. இவ்விரண்டும் ஒருவித சோம்பலையும் மந்தத்தையும் உண்டாக்கி ஸூக்ஷ்ம புத்தியை வளர்க்கா. இம்மாதிரி இடங்களில் இருப்பவர் பொதுவாக வாழ்க்கையில் உண்ணுவதும் உறங்குவதும் ஸுகித்தல் துக்கித்தல்முதலியமிருக குணங்களுடன் மாத்திரம்தான் இருப்பார்கள். ஸூக்ஷ்ம புத்தியால் வளரக்கூடிய நாகரீகம் முதலியன அதிகமாகக் காணப்படா. முற்றிலும் தம் நயத்தையே கருதிவிடாது, பிற நன்மையையும் கருதுவது என்ற ஸமூக வாழ்க்கை ஆதார மனோநிலை இவர்களிடம் அதிகமாக இராது. இதனால் ராஜாங்கமுறை முதலிய பொது நன்மை ஏற்பாடுகள் அதிகமாக இவர்களிடம் இரா. தம்மினத்தாருக்கு ஏதாவது ஆபத்து வருங்கால் ஒருவித முரட்டு வீராவேசம் வருமே ஒழிய நிலைத்து நின்று நாகரீக முடையவரைப்போல் விரோதிகளைத் தடுக்கும் குணம் இவரிடம் இராது. இதுதான் அதிகக் குளிர்ச்சி, அல்லது அதிக உஷ்ணம் இவைகளால் ஏற்படும் மன மாறுபாடுகள். இவ்விரண்டும் நடு நிலையாகக் கலந்திருப்பதே எல்லா விருத்திக்கும் காரணம். இந்தச் சீதோஷ்ணக் கலப்பு இருவிதமாகக் காணப்படுகின்றது. உஷ்ணத்தோடு கலக்கும் சீதளம் என்பதும், சீதளத்தோடு கலக்கும் உஷ்ணம் என்பதுமே இவைகளின் பேதங்கள். சீதளத்தோடு கலக்கும் உஷ்ணமுடைய பூமியின் நடுப்பாகங்களில் பொதுவாகப் பூஸாரம், ஸாதாரண வாயுவின் நிலை முதலியவைகள் அதிக அநுகூலமாக விராததால் செடி முதலியன நல்ல வர்ணங்கள் முதலியவைகளுடன் கண்ணுக்கு அழகாகத் தோன்ருமலும், உணவுப் பொருள்கள் முதலியன எளிதில் அகப்படாமலும், போக தேஹத்தைத் தகுந்த உடைகளால் எப்பொழுதும் போர்த்துக்கொண்டே இருந்து ஸதா சுறுசுறுப்புடன் இருக்கவேண்டியதால் இம்மாதிரியான நாடுகளில் இருப்பவர்களுக்கு ஒருவித சுறுசுறுப்பும், ஓய்வில்லா பரபரப்பும், நாகரீக விஷயம் முதலியனவும் குடிகொண்டிருக்கும். இவர்களிடம் ஸமூக வாழ்க்கை, தேர்ந்த ராஜாங்க முறை முதலிய பொது விஷயங்கள் காணப்படும். ஆனல் இவைகளை எல்லாம் தன்னயம் கருதுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு இவர்கள் வைத்திருப்பார்கள். இவர்களிடம் 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்' என்று காட்டு முராண்டிகள் எண்ணம் இருப்பினும், பிறர்களை ஒருவாறு மதிப்புடன் நடத்தினால்தான் இந்நோக்கம் முற்றிலும் நிறைவேறும் என்ற எண்ணம் குடிகொண்டிருக்கும். இதனல் இவர்களிடம் முற்கூறிய திறத்தாரைவிட அதிகமாகப் பிறர் நன்மை கருதல், நல்லொழுக்கங்கள் எல்லாம் இருந்தபோதிலும்,எல்லாம் தம் நயத்தைக் கருதியே இருக்கும் உலகவாழ்க்கை இந்திரிய ஸுகம் இவைகளைவிட மேலான மனோநிலை இருப்பதாகவே இவர்களுக்குத் திடமாக ஒருநாளும் தோன்ருதாதலால், இவர்கள் நல்லொழுக்கம் முதலியவைகளுக்குத் தகுந்த ஆதாரம் இல்லாமல்போக அவைகள் செழித்து ஓங்கா. ஆனல் ஸமூகவாழ்க்கை பிறர் நன்மையைக் கருதல், தம் கடமைசெய்தல் முதலியவை வெகு தீவிரமாக இவர்களால் பின்பற்றப்படும். சீதளங்கலந்த உஷ்ணப் பிரதேசங்களில் இருப்பவர்கள் நல்லொழுக்க ஆதார விஷயத்தில் மிகத்தேர்ந்து சிறந்தவர்களாக விருப்பார்கள். இந்நாடுகளில் உள்ள கலப்பால் பூஸாரம் சிறந்ததாயும், சுற்றுமுள்ள காட்சிகள் வர்ண மிகுதி முதலியவைகளால் மிகக் கவரும் தன்மைவாய்ந்ததாயும், உணவுப்பொருள்கள் ஏராளமாகக் கிடைக்கும் தன்மை யுள்ளதாயும் இருப்பதால், இந்நாட்டில் வஸிப்பவர்களுக்கு உலக விஷயங்களில் ப்ரவ்ருத்தி அதிகம் எழாது ஒழிவால் ஏற்படும் உள்ஞானம் அதிகமாக விருக்கும். ஸமூக வாழ்க்கையிலும் பிறர் நன்மை கருதுவதிலும், கடமை செய்வதிலும், ஒழுக்கத்திலும், இந்த ஒழிவுக்கு ஸஹாயமாக விருக்கும் வரையில்தான் பற்று இருக்கும். தேஹத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அறிவு ஒன்று உள்ளது என்ற உணர்ச்சி இவர்களிடம் குடிகொண்டிருக்கும்.உலக விஷயங்களில் ஒருவித துச்ச புத்தியும், உள் விஷயங்களில் ஒருவிதப் பற்றும் காணப்படும். இதனல் இவர்களிடமிருக்கும் நற்குணங்கள் தாமே மாருது நிலைபெற்றிருக்கும். முற்கூறிய இரண்டாம் திறத்தாரைப்போல வாழ்க்கை நோக்கம் உணராது இவர்கள் ஒழுகவே மாட்டார்கள். ஆதலால் வாழ்க்கை நோக்கமாகிய சாந்த நிலையை அடைந்த மானிட ரத்னங்கள் இத்தகைய நாடுகளில் தான் ஏராளமாக விருப்பார்கள்.

முற்கூறியமூன்றுவிதமானமனோநிலை விஷயங்களும் உதாரணம் கூறியவுடன் நன்கு விளங்கிவிடும். துருவ பாகத்திற்கு அருகிலுள்ள எஸ்கிமோ ஜாதியார் முதலியோர் நாகரீகம் நிறைந்த ஐரோப்பா கண்டத்திலேயே இருந்தபோதிலும் அதிகக் குளிரால் மந்தர்களாகிவிடுகின்றனர். இதுபோலவேதான் அதிக உஷ்ண பாகங்களில் உள்ள நீக்ரோ ஜாதியாருடைய கதியும். குளிரோடு உஷ்ணம் கலந்த நாடுகளிலிருக்கும்ஐரோப்பியர், ஜபானியர் முதலியோர் ஸமூக வாழ்க்கை, பொது நன்மைக் கருதுவது, கடமை செய்வது, ராஜாங்க முறையைப் பின்பற்றுவது இவைகளில் ஈடுபட்டு மனச் சஞ்சலம் அதிகரிக்கும் வழிகளில்முயன்று ஒருவித உயர்ந்த நிலையிலிருக்கின்றனர். உஷ்ணத்துடன் குளிர் கலந்தாயுள்ள நம் பரதகண்டத்திலிருப்பவர்களுக்கேதான் கூறிய புத்தி உலக விஷய வைராக்யம், மனிதன் தெய்வத்தன்மை,தேஹத்திற்குஅப்பாற்பட்டிருக்கும் வஸ்துவின் உணர்ச்சி முதலிய ஸூக்ஷ்ம குணங்கள் மிகச் சிறந்து காணப்படுகிறது. இதுபற்றியேதான் பரத கண்டம் கர்மபூமி அதாவது கடமை செய்து மேலான மோக்ஷம் அடைய ஏற்பட்ட பூமியென்றும் மற்றவைகள் எல்லாம் போகபூமி அதாவது, உள்விஷய உணர்ச்சி இல்லாமலே ஸுகத்துக்காநுபவ பூமி என்று கூறப்பட்டு வருகிறது

பொதுவாக நம் நாட்டவரை நாகரீகம் மிகுந்த மேனாட்டவர்கள் ஊக்கம், சுறுசுறுப்பு முதலியவைகள் அற்றவர்கள் என்று பழிப்பது இக்காலத்திய வழக்கமாகிவிட்டது. விருத்தி ஒடுங்கிவர ஏற்படும் உள் ஸுகத்தையே கருதும் நம் நாட்டவர்களை நோக்கில் பிறநாட்டவர்களுக்கும், ஆராய்ச்சி யற்ற நம் நாட்டவர்கள் சிலருக்கும் இது உண்மை என்று படலாம். நம் நாட்டு நோக்கமுணராது சாந்த வழியில் பயிலுபவர்களும் தகுந்த ஸமயங்களில் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்யாது நின்று சோம்பேறிகளாகவும், பயங்குள்ளிகளாகவும் மாறி முன்கூறிய அபிப்பிராயத்தைத் திடப்படுத்தலாம்.இப்படி இருந்தும் கடவுளால் அமைக்கப்பட்ட சீதோஷ்ணக் கலப்பால் நமக்கு உண்டாகியிருக்கும் ஸஹாயங்களைக் கொண்டு பெரியோர் நோக்கங்களை அறிந்து கடமைகளை ஸரிவரச் செய்து மேன்மை பெற்றவர்கள் இன்னும் இல்லாமல் ஒய்ந்து போய்விடவில்லை. ஆதலால் இவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு நாம் தைர்யமாக வெளி நாட்டார் கூறும் குற்றம் தீர விசாரியாததால் ஏற்படுவது, ஆதலால் அது முழுத்தவறு என்று கூசாமல் கூறிவிடலாம். அவர்கள் வாக்கிற்கு இலக்காக இருப்பவர்கள் எல்லாம் உண்மையை உணர்ந்துஒழுகாதவர்களேயாதலால் அவர்கள் வாக்கு உண்மையல்ல, சிற்சில ஸமயங்களில் வீண் பொறுமையாலும் ஏற்படுவது என்று கூறுவதற்கு என்ன தடை?

இம்மாதிரியே விவரிக்கக்கூடிய வியாஸ விஷயங்கள் :—

1. மலைகளும் மனோ நிலையும்.
2. ஆங்கலம் உணர்வதன் பயன்.
3. அடிமைப் படுத்துவதால் ஏற்படுங் குணதோஷங்கள்.
4. பணமும் மனோ நிலையும்.
5. நாகரீக விஷயங்களால் உண்டாயிருக்கும் குணதோஷங்கள்.
6. தனிமை அதன் இன்பமும் துன்பமும்
7. பாஷாஞான குணதோஷங்கள்.
8. சாஸ்திரஞான குணதோஷங்கள்.
9. மைதான வாழ்க்கையும் மனோநிலையும்.
10. கல்வியின் சிறப்பு.

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

Translation Models

GREATNESS OF MAN

Man has been called the 'roof of creation' but he can hardly be so called if we take his body alone into account. Though he is 'admirable', as Shakespeare puts it 'in form and moving' animals there are which are stronger, more beautiful, more majestic and better than he is in the qualities of the body. Huxley considers the horse the best built animal in creation. There is a majesty about the tusked Indian elephant to which the best wrestler can lay no claim. The bearing of a lion is more royal than that of a born king. The gait of a well-bred bull of Southern India would shame that of a warrior. The peacock's spreading its feathers is a splendid festival. Not even Nurjehan had the soft complexion of a parrot, the skylark is much more free than man chained down to earth. The cobra that spreads its hood at the sound of music, is almost divine, while the Garuda bird that sails majestically across the sky is certainly so. The pride of man then is not therefore his body. The dignity he has and the majesty of his heaven erect face are primarily due to the grandeur of the spirit that shines from within.

மனிதன் சிறப்பு

மனிதன் ஸ்ருஷ்டியுள் சிறந்தவன் என்று மதிக்கப்படுகிறான். ஆனால் அவன் உடலை மாத்திரம் கருதுங்கால் இவ்வாறு மதிக்க இடமே இல்லை. ஷேக்ஸ்பியர் கூறுவதுபோல அவன் வடிவிலும், நடையிலும் வியக்கத்தகுந்தவனாக விருந்தபோதிலும், பலம், அழகு, காம்பீர்யம், சிறப்பு முதலிய உடல் குணங்களில் அவனைவிட மேன்மையான ஜந்துக்களிருக்கவே இருக்கின்றன. குதிரைதான் ஸ்ருஷ்டியில் நல்ல உடற்கட்டுடையது என்று ஹக்ஸிலி மதிக்கிறார். நம் தேசத்துக் கொம்பன் யானையின் காம்பீர்யம், நல்லமல்லன் கூட தன்னிடமிருப்பதாகக் கருதமாட்டான். ஸிம்ஹத்தின் ராஜப்பார்வை நல்ல வம்சத்திற் பிறந்த அரசனுக்குக்கூட வாராது. கொழுத்த தென்னாட்டு எருதின் நடை போர்வீரன் நடையைப் பழிக்கும் திறனுடையது. மயில் தோகையை விரித்தாடுவது கண்குளிரும் திருவிழாப்போல விருக்கும். கிளியின் மினுக்கு நூர்ஜஹானுக்குக்கூட இல்லை. பூமியே கதியாகக் கிடக்கும் மனிதனைவிட வானம்பாடி மிகுந்த ஸ்வதந்திரமுடையது. பாட்டுக்கேட்டுப் படமெடுக்கும் பாம்பு தெய்வீகமாக விருக்கும். ஆகாயத்தில் அசையாது ஊடுருவிச்செல்லும் கருடனும் அத்தகையதே. ஆதலால் மனிதன் சிறப்பு அவன் உடலால் ஏற்படுவதல்ல. நிமிர்ந்த முகத்தால் அவனுக்கு ஏற்படும் கம்பீரமும், மேன்மையும் முக்யமாக அவன் உள்ளே ஒளிரும் ஆத்மாவின்சிறப்பையே பொருத்தது.

Stories about Mahamud of Ghazni.

One day a poor woman complained that her son had been killed by robbers in a distant desert of Irak. Mahamud said he was very sorry, but that it was difficult to prevent such accidents so far from the capital. The old woman rebuked him with the words 'keep no more territory than you can rightly govern ;' and the Sultan forthwith rewarded her, and sent troops to guard all caravans passing that way.

Mahamud's liberality to poets drew the great Ferdousi to his court. The Sultan listened with delight to his Book of kings and promised him a gold coin for each verse on its completion. After thirty years of labour, the poet claimed his reward. But the Sultan finding that the poem had run to 60,000 verses offered him 60,000 silver coins instead of coins of gold. Ferdousi retired in disgust from the Court and wrote a bitter satire, which to this day tells the story of the supposed base birth of the monarch. Mahamud forgave the satire, but remembered the great epic, and repenting of his meanness sent 100,000 gold coins to the poet. The bounty came too late, for as the royal messengers bearing the bags of gold entered one gate of Ferdousi's city, the poet's corpse was being borne out by another.

மஹமத் கஜினியைப்பற்றிய கதைகள்

வெகு தூரத்திலுள்ள ஐராக்என்னும் பாலைவனத்தில் தன் பிள்ளையைத் திருடர்கள் கொன்றுவிட்டார்கள் என்று ஒரு எளிய பெண் மஹமத்திடம் முறையிட்டுக் கொண்டாள். மஹமத் மிகுந்த துயரப்பட்டு 'தலைமை நகரத்திலிருந்து வெகுதூரத்தில் உண்டாகும் ஆபத்துக்களைத் தடுப்பது அரிது' என்று கூறினான். 'ஒழுங்காய் ஆளக்கூடிய அளவுக்கு மிஞ்சியநாடுகளை வைத்துக் கொள்ளாதே' என்று கண்டித்தாள் அக்கிழவி. உடனே ஸுல்தான் அவளுக்கு வெகுமதி அளித்துவிட்டு, அவ்வழியே போகும் வ்யாபாரிக்கூட்டங்களைக் காக்கஸேனைகளை அனுப்பிவிட்டான்.

புலவர்களிடம் மஹம்மது காட்டிய உதாரண குணம் பெயர்பெற்ற பெர்டௌஸியை அவன் ஸபைக்கு வந்து சேரும்படி செய்தது. அவன் எழுதிய ராஜவம்ச புத்தகத்தை மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் ஸுல்தான் கேட்டு அது முடிந்ததும் பாட்டொன்றுக்கு ஒரு பொன் காசு வீதம் கொடுப்பதாக வாக்களித்தான். முப்பது வருஷம் வேலைசெய்த பின்னர் புலவர் தமது வெகுமதியை கேட்க வந்தார். அந்தக் காவ்யம் அறுபதினாயிரம் பாட்டுகளில் முடிந்திருப்பதைக்கண்டு பொற்காசுக்குப் பதிலாக அறுபதினாயிரம் வெள்ளிக்காசு கொடுப்பதாகச் சொன்னான் ஸுல்தான். வெறுப்புடன் பெர்டௌஸி ஸபையைவிட்டுநீங்கி ஒரு கொடிய வசைப்பாட்டு பாடிவிட்டான். இவ்வரசன் பிறப்போடு ஒட்டியது என மதிக்கப்பட்ட இழிவான விஷயங்களை இது இன்றைக்கும் வெளியிடுகிறது. மஹமத் இந்த வசைப்பாட்டைமன்னித்தது மன்றி, அவன் பெரும் காவ்யத்தை நன்கு மதித்து, தன் இழிவை எண்ணி மனங்கலங்கி, கவிக்கு லக்ஷம் பொற்காசுகளையனுப்பினான். இதைச் சுமந்துவந்த ராஜதூதர்கள் பெர்டௌஸீ பட்டணத்துள் ஒரு வாயில் வழியாக நுழைகையிலேயே வேறு வாயில் வழியாகக் கவியின் பிணம் வெளிப்பட்டுவிட்டது: ஆதலால் இந்த வெகுமதி அதிகத் தாமதித்து வந்து சேர்ந்ததாயிற்று.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்
CHILDREN'S PAGES
உண்மை உயர்வு அல்லது வாஸுதேவ சாஸ்திரி
TRUE GREATNESS OR VASUDEVA SASTRI
அத்தியாயம் 16
ஆசார்யாந்வேஷணம்

ஓதிய பொறிகள் என்னும்
ஹோமகர்த் தர்க ளாலே
வாதனை விறகி னாலும்
வருபுலன் நெய்யி னாலும்
தீதற வளர்க்கப் பட்டுத்
திரமுறச் சொலிக்கா நின்ற
ஓதிய மனம யத்தீ
யுலகெலாம் தஹிக்கா நிற்கும்.

திரிசிரபுரத்தில் ஸூர்யன் மிகக் கொடுமையாக ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்த நடுப்பகலில், அங்குள்ள பாறை உச்சியிலிருக்கும் பிள்ளையார் கோயிலை நோக்கி அடங்கா ஆவலுடன் ஒரு யௌவன புருஷன் ஏறிக்கொண்டிருந்தான். புற்பூண்டில்லாது பொட்டலாகக் கிடக்கும் அப்பாறை அவன் கால்களை நெருப்புப்போலச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கிருந்த களைப்பால் முன்னிரவு ஊண் உறக்கமின்றி இருந்தவன்போலக் காணப்பட்டான்; ஆயினும் விடாது மேல் நோக்கியே இவன் போகத் தலைப்பட்டான். அவன் முகத்தில் ஒரு ஆவலும், நம்பிக்கையும் விளங்கின. அவன் போகும்பொழுதே தாயுமானவர் பாடல்களில் குரு ஸ்தோத்ரப் பாடல்கள் சிலவற்றைப் பாடிக்கொண்டே போனான். மலை ஏறும் களைப்பு அதிகம் இதனால் தட்டாமலிருந்தபோதிலும் பக்தி குறையாமல் விருப்பதற்கே அவன் அவ்வாறு செய்துகொண்டிருந்ததாகத் தோற்றும். அவன்:—

மன்னாத ஸ்ரீ ஜகந்நாதோ
மத்குரு ஸ்ரீ ஜகத்குரோ.

என்று அடிக்கடிப் பாடிக்கொண்டே உச்சி போகும் வரையில் தள்ளாடிக்கொண்டு சென்றான். அங்குப் போனதும் கணேசர் கோயிலுள் அவன் புகுந்தான்: ஈசுவரனைத் தரிசியாது அங்கு சுற்றிச்சுற்றி எதையோ தேடத் தலைப்பட்டான். அவன் சுற்றியதை நோக்கில் அவன் தேடிவந்தது அங்கு அகப்படவில்லை என்பதைக் காட்டும். கொஞ்ச நாழிகை இவ்வாறு சுற்றிவிட்டு 'நாதா! குருநாதா!!' என்று அலறிக்கொண்டு நான்கு புறமும் ஓடத் தலைப்பட்டான். எதிரொலி தான் கேட்டதே ஒழிய மறுமொழி யாதொன்றும் வரவில்லை. அவன் அடிக்கடி மிக உரக்கக் கூவத் தலைப்பட, "நாதா! நாதா!" என்று இவ்வாறு தொண்டையைக் கிழித்துக் கொள்ளுவது யாரடா! மடையா!! உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா என்ன ?" என்ற கோபக்குரல் ஒன்று கேட்டது.

இந்த அகாலத்தில் இவ்வாறு அலறியவன் இன்னர் என்பது வாசிப்போருக்கு விளங்கி இருக்கும். மிகுந்த ஆவலுடன் ஸ்ரீநிவாஸன் குரல் வந்தவழியே சென்று நோக்கினான்! தான் ஆவலுடன் தேடிவந்த ஸித்தனை அங்குக் காணாது ஒரு கறுப்பு கிழப் பண்டாரத்தைக் கண்டு மனம் தளர்ந்தான். இப்பண்டாரம் காஷாய வஸ்திரம் உடுத்திக்கொண்டு கணேசர் நைவேதனத்திலிருந்து தனக்குக் கிடைக்கும் உண்டைக்கட்டியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டுபாறை நிழலில் பதுங்கிக்கிடந்தான். போனதைவிட அதிவேகமாகத் திரும்பிவிட்டான் ஸ்ரீநிவாஸன்; பாபம் என்ன செய்வான்! உடனே மறுபடியும் கோயிலுள் புகுந்து விட்டான். இவன் இவ்வாறு வாரிச்சுருட்டிக்கொண்டு ஓடியதைக்கண்ட பண்டாரம், எழுந்து என்னவென்று கூடப் பார்க்காது சற்று உறுமிவிட்டு சும்மாவிருந்தான்.

இத்தருணத்தில் ஸ்ரீநிவாஸன் மனக்கொதிப்பை மனதில் நாம் சிந்தித்தறியமுடியுமே ஒழிய வாக்கால் கூற வொணாது. ஸித்தரைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் வீட்டைத்துறந்து வந்து விட்டான். ஸித்தன் வாக்கை வேதவாக்கென்று நம்பி, திரிசிரபுரம் வரும் ரயில் வண்டி ஏறி வந்துவிட்டான். ஸித்தர் இந்தத் தூரம் முழுவதும் எளிதில் பறந்து வந்து விடுவார் என்ற மூட நம்பிக்கை இவன் மனதில் குடிகொண்டிருந்தது. இப்பொழுது என்ன செய்வான் பாபம்? ஸித்தர் விஷயமாக வெளிவந்து அண்டப்புளுகுகளெல்லாம் அத்புத ரஹஸ்யமென்று மதித்திருந்தான். தனக்குத் தகுந்த குரு வேண்டும் என்ற ஆவலால் தூண்டப்பட்டு தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் குரு மனித ரூபமான கடவுளே என்று எண்ணிவிட்டான். ஆகாய கமனம் முதலிய ஸித்திகளில் இவனுக்கு விருப்பமே இல்லை: உண்மை ஞானத்தால் ஏற்படும் ஸம்ஸார பந்த நிவர்த்தியே வேண்டும் என்றுதான் இருந்தது இவ

னுக்கு. ஆனால் ° வித்தியில்லாது முக்தி கைகூடா தென்றும், வித்திகள் மூலமாகத்தான் உண்மை ஞானியைக் கண்டறிய முடியும்என்றும் வித்தன் கூறி யிருந்தான். தான் புறப்பட்டதும் மாமனார் வீட்டிலிருந்து அவர் பெட்டியைத் தட்டிக்கொண்டு வெளி யேறினான் வித்தன் என்பது தெரியாததால், வித்தனால் உண்டான முழு மோசம் இவனுக்கு விளங்காவிடினும், தன்வரையில் ஒருவாறு மோசம்போனது இப்பொழுதுதான் இவனுக்கு நன்றாகத் தெரியவந்தது. அவன் மனம் கிடந்து குழம்பியது. இன்னது செய்வது இன்னவிடம் போவது என்று ஒன்றும் விளங்கவில்லை. மாமனார் வீடுபோக அவனுக்கு மனம் வரவில்லை: தான் தாய்தந்தை இல்லா அனாதையாதலால் தான்போய்ச் சேர்வதற்கு உரியவீடு ஒன்றுமில்லை. அப்பொழுது ' நம் குரு நம்மை மோசம் செய்வாரா? என்ற மூட எண்ணம் உண்டாக ' அவர் வழியில்ஏதோ ஒரு காரியமாக நின்றிருக்கலாம். சீக்கிரம் வந்து விடுவார்' என்று ஒருவாறு தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டான். தகுந்த சிஷ்யன் தேடிப்பிடிக்க வேண்டும் என்று உண்மை ஆவலுடன் வித்தன் மதுரைக்கு வரவில்லை என்றும், அநேக எண்ணங்களுள் அவன் பெண்சாதி ருக்மிணியை அடித்துக்கொண்டு போக வேண்டும் என்ற முக்கிய ஆவலுடன் அந்தப் பயல் வந்தான் என்றும், நல்ல தருணத்தில் வாஸுதேவ சாஸ்திரி வந்துவிட்டதால் அது முடியாமல் போய்விட, வந்தவன் வெறுங்கையோடு போகாது பணப் பெட்டியை அமுக்கி விட்டான் என்றும் இவனுக்கு எப்படித் தெரியும்!

அன்றுமுழுவதும் அந்தப் பாறைஉச்சியிலேயே பட்டினியாக வித்தர் வரவை இவன் மிகுந்த ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தான். வித்தர் வரவில்லை. மாலைப் பொழுதில் கணேசரை நோக்கி 'உம்மை உள்ளபடி வழிபட்டதன் பலனா இது? உம்மைச் சரணம் என்றடைந்த நிரபராதியான பக்தர்களை இப்படியா மோசம் செய்வது? என்று முறையிட்டான். 'உள்ளன்புடன் கடவுளை ஒரு நாழிகையாவது நினை. அவர் கருணை கூர்ந்து உன் எண்ணங்களை நிறைவேற்றுவார். ஒரு தரம் அவர் நாமத்தை உச்சரித்தால் அவர் உனக்குக் கட்டுப்பட்டு விடுவார்' என்று பெரியோர் கூறுவர். 'அவர்கள் எல்லோரும் பொய்யர்களா?' என்று கணேசருடன் வாதாடினான் ஸ்ரீநிவாஸன். விக்ரஹம் என்ன பதில் கூறும்? கொஞ்சநாழிகை மௌனம். பின்னர் தன் பக்தி தீவிரமாக இல்லை. என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. 'பகவானை முழுமனதோடு நான் ஆராதிக்கவில்லை' என்று எண்ணிப் பகவத்கிருபையை அடையத் தவம் செய்யத் தொடங்கி விட்டான். உடனே துருவ சரித்ரம் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்து உதவியது. அறியாச் சிறுவன்கூட கடவுளைத் தவம் செய்து அடைந்திருக்க, எனக்கு அது அஸாத்யமா? உண்மையாக ஒருவரும் இங்குக்கடவுளை நினைப்பாரில்லை. சங்கர பகவத்பாதாள் கூறுவதுபோலக் குழந்தைகள் விளையாட்டிலும், யௌவன புருஷர் யௌவன ஸ்திரீ விஷயத்திலும், கிழவர் கவலையிலும் அழுந்திவிட கடவுளில் மூழ்குபவர் ஒருவரும் இல்லை என்பது உண்மைதான். ஆதலால் இது முதல் நான் கடவுளையே த்யானம் செய்வேன்! வேறு ஒன்றையும் நினைப்பதில்லை. பெரியோர்களைப்போல என் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகி மனம் கரையும் வரையில் விடுவதில்லை. கதறுவேன் அவரையாவது என் குருவையாவது காணும் வரையில் ' உண்ணேன் உறங்கேன் மேற்கருமம் பாரேன்' என்று உறுதி பண்ணிக் கொண்டு உட்கார்ந்துவிட்டான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

அன்றிரவு முழுவதும் கண்கூடக் கொட்டாது அப்பாறையின் மேலேயே விழித்திருந்தான் ஸ்ரீநிவாஸன். தூக்கம் அவனை உறக்கியபொழுது கண்ணை நன்றாகத் திறந்துகொண்டு 'சிவ! சிவ!! சிவ!!!; என்று ஜபிக்கத் தொடங்கினான். இப்படியிருந்தும் சிற்சில ஸமயங்களில் தன்னை யறியாது ஆடிவிடுவான். அப்பொழுது கையில் தயாராக வைத்திருந்த கல்லால் தன் கால்மேல் கோபத்துடன்இடித்துக் கொள்வான். என்ன செய்தும் தன்னை யறியாது நடுநிசியில் ஸுமார் இரண்டு மணி நேரம் தூங்கிப்போய்விட்டான். பின்னர் திடீரென்று பதறி எழுந்து தூங்கிவிட்டதை உணர்ந்து தன்னைத்தானே வாயில்வந்தபடி எல்லாம் வைது கொட்டிக்கொண்டு, கால், கை, தலை முதலிய விடங்களில் கல்லால் நன்றாக இடித்துக்கொண்டான். பின்னர் ஜபம் செய்யத் தொடங்கினான். 'ஐயோ இன்னும் எனக்கு பக்தி நன்றாக வரவில்லையே' என்று ஏங்கி யழுதான். கடவுளையாவது அல்லது அவரைப் பிடித்துக் கொடுக்கும் குருவையாவது எப்படியாவது விடியும்முன் கண்டுவிட வேண்டும் என்பதே அவன் பேராவல். ஆதலால் முன்னிலும் இருமடங்கு தீவிரமாக த்யானம் செய்தான். ' கஜேந்திராழ்வார் முதலை வாயில் சிக்குண்டகாலத்தில் ஆதிமூலமே என்று ஒரு தரம்தான் கூவி அழைத்தார். கடவுள் உடனே காக்க வந்து தோன்றிவிட்டார். ஆனால் நான் சிவ! சிவ!! சிவ!!!° ஸுமார் ஆயிரம்தரம் ஜபித்தாகி விட்டது. இன்னும் அவர் வரவில்லை ஆதலால் என் பக்தி யானையின் பக்தியில் ஆயிரத்தில் ஒருபங்குகூட இல்லைஎன்பதாயிற்று. இது போதாது' என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டு தன் முயற்சியை அதிகப்படுத்தினான். பொழுது புலர்ந்தது. கடவுள் உதிக்கவில்லை. ஸ்ரீநிவாஸன் தளர்ச்சி யடையவில்லை. தவத்தைக் கடுமைப்படுத்தினான். தன் துணி தெப்பமாக நனைய ஆனந்த பாஷ்பத்தைப் பெருகவிட்டான். கடவுள் நேராகவாவது அல்லது தமது தூதர்கள் மூலமாகவாவது தோன்றிவிடுவார் என்று ஒவ்வொரு விநாடியும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டே அன்று முழுவதும் பட்டினியாகவும் கிடந்தான். அவன் எண்ணியபடி ஒரு விசித்திரமும் நடந்தேறவில்லை. உடனே கடவுளை கொடியன், ஈவு இரக்கமற்றவன் என்று வையத் தொடங்கினான்! வசவையும் கவனியாதிருந்தார் ஈசன்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

ருக்மிணி அல்லது பக்திநிலை

பக்தி மலர்ந்த காதை

(தொடர்ச்சி)

வந்த கருமத்தை எப்படி எண்ண முடியும்? கவலை சற்றேனுமிருந்தால் முடியும். அந்த விஷயம் பெரிய திருவடிகளிடம் பூஜ்யமாகத்தான் விளங்கியது. ஏதோவோர் அற்ப பிராணியை அதட்டிக்கொண்டு வரவல்லவா அவர் செல்கிறார். தானழைத்து வருவது அசாத்தியமல்லவென்றவர்க்குத் திடநம்பிக்கை. பின் அவர்க்கேன் கவலை?

கண்ணிற்குப் பட்ட அழகிய தோற்றங்களைக் கண்டானந்திப்பதும் மனதிற்குத் தோன்றியவிதம் நடப்பதுமாக விருந்தால் காரியமேன் முடியும்?

கடைசியாக அக்குரங்கும் கண்ணிற்குப் பட்டது. கண்மூடிக்கொண்டிருந்த அவ்வனுமானைக் கண்டதும் பெரிய திருவடிகளுக்கு வந்த கோபத்திற்களவே இல்லை. "இந்த அற்ப பிராணியை நான் மரியாதை செய்தழைத்துப் போகவேண்டும். நிரம்ப ஸரி. மரியாதையா? செய்கிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு "ஹே! குரங்கே!" என்றுரத்துக் கூவினார்.

அனுமார் காதில் பட்டாலும் அதைக் கவனியாதது போலவே இருந்தார்.

"அடாக் குரங்கே! மிருகமே! உனக்குக் கூப்பிடுவது காது கேட்கவில்லையா?"

அப்பொழுதும் பதில் இல்லை.

"அடா! சாகாமிருகமே! உன்னைத்தானடா அந்தக் கிருஷ்ணன் கூப்பிடுகிறான்."

அப்பொழுதும் பதில் இல்லை.

குரங்கருகு நாம் போவதா என்றிருந்த பெரிய திருவடிகள் மெல்ல மெல்ல அவரிடம் வந்து அவர் எதிரில் கையைத் தட்டினார்.

அனுமாரும் "ஆ" என்று செய்கையாற் காட்டி என்ன வென்றார்.

"அடா செவிட்டுக் குரங்கே! உன்னை அழைத்து வரச் சொன்னாரடா."

"என்ன! கிருஷ்—என்றாலென்ன. கொஞ்சம் தயவுசெய்து கிட்ட வந்து சொல்லுமே."

என்ன அனுமாரை அவமதித்தாலும், அவரருகு செல்ல மனமிரங்காவிடினும், தனது கோபத்தை ஒரு பக்கம் மெல்ல மறைத்து கிருஷ்ணனது ஸேவையின் நிமித்தம் அவ்வனுமானது காதருகு வந்து காதில் ஸமாசாரத்தைப் புகன்றார்.

கோபத்தை எல்லா மடக்கிவைத்திருந்த அனுமார் "கிருஷ்ணனா? யார் அவன்?" என்றுகொண்டே கருடனது தவடையிலறைந்தான். அதைத் தாங்க முடியாத கருடாழ்வான் மனங்கலங்கி விழி பிதுங்கி பூமிமேல் வீழ்ந்து கிடந்தான்.

ஸூரியன் அப்பொழுது மேற்கடலில் வீழ யாவரிடமும் செலவு பெற்றுக்கொண்டிருந்தான். அந்தி வானத்தில் பதிந்த மேகக்கூட்டங்கள் விசித்திரம் விசித்திரமாக எண்ணியவரது பாவப்போக்கிற்கிணங்க மலைபோலும் காடுபோலும் தோன்றும். சில சமயங்களில் அலைபாய்ந்த கரைபோலக் கண்ணிற்குப் புலப்படும். சில சமயங்களில் பலவர்ண மயங்கி மனத்திற் கானந்தமூட்டும்.

இந்த ஸமயத்து துவாரகையில் பல்ராமன், நாரதன், கிருஷ்ணன் மூவரும் கவலையுடன்தான் இருந்தனர். அவரவ்வானந்தத்தைப் பார்த்தனுபவிக்க மனங்கொள்ளவில்லையாயினும் உப்பரிகையின்மேலிருந்து கருடனது வரவை எதிர்பார்த்திருந்தனர். கீழிருந்து மெல்ல மெல்ல படிகளின் மீதேறி வந்த கருடனைக் கண்டதும்,

"பலே! நமக்கென்ன குறைச்சல். கருடன் அனுமாரை அழைத்து வந்து விட்டிருப்பான்" என்றார் கிருஷ்ணன்.

"கருடனது சாமர்த்தியத்தைப்பற்றிப்பேசவேண்டுமோ" என்றார் நாரதர்.

"என்ன கருடா! அவரெங்கே?" என்றார் பலராமர்.

"உங்களுக்கெல்லாம் என்னைக்கண்டால் பரிகாசமாயிருக்கிறது" என்றான் கருடன்.

"இது என்ன அதிசயம். நாங்களெல்லாம் உன்னைக் கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கச் பரிகாசமா செய்கிறோம்" என்றார் கிருஷ்ணர்.

"சமாசாரம் சொல்வதற்கு முன் கொஞ்சம் வேடிக்கை செய்யவேண்டுமென்பதவரிஷ்டம்போலிருக்கிறது" என்றார் நாரதர்.

"அப்படித்தான். அந்த வழி அவன் செய்வதுமுண்டு" என்றார் கிருஷ்ணர்.

"நான்தான் முன்னமே சொன்னேனே—கருடன் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொண்டுதான் வந்திருப்பான் என்று."

"ஆனால் நீங்கள் ஸந்தேஹப்படுகிறாற்போல வன்றோ இருக்கிறது?"

"இதில் ஸந்தேஹம் என்ன இருக்கிறது?"

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

பூமிக்குள் பஞ்சலோகங்கள் கண்டுபிடிக்கும் ஸ்திரீ.—பூமிக்குள் பொன் வெள்ளி முதலான பஞ்ச லோகங்களும், மற்றும் ரஸாயனங்களும் மறைந்து கிடப்பவைகளை குறிப்பாக இன்ன இடத்தில் இன்ன வஸ்து இருக்கிறதென்று சொல்லக்கூடிய ஆஸ்திரியேலியாவில் ஒரு ஸ்திரீ இருப்பதாகக் கண்டுகொண்டிருக்கிறார்கள். அநேக இடங்களில் பூமிக்குள் இருக்கும் உலோகங்களைக் கண்டுபிடித்திருப்பதால் பல தேசங்களிலிருந்தும் அழைப்புக் கடிதங்கள் பலமாக வந்துகொண்டிருக்கின்றனவாம். பொட்டாஷ் இருக்குமிடம் கண்டுகொள்ள வேண்டுமென்று கோடீஸ்வரனாகிய அமெரிக்கன் ஒருவன் இம்மாதை யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸுக்குவரவழைத்து இடங்களைக் காட்டும்படி கேட்டபிரகாரம் ஐந்து ஸ்தானத்தைக் காட்டியிருக்கிறாள். பொட்டாஷ் நல்ல எருவெனத் தெரிகிறது. தற்போது ஜர்மனியர்கள் இந்த எருவை முக்கியமாகக் கொள்ளுகிறார்கள்.

* * *

ஒரு பெரியகுழந்தை.—அமெரிகாவிலுள்ள கானடா தேசத்தில் ஒரு குழந்தைக்கு 26 மாசம், அதாவது இரண்டு வருஷம் இரண்டு மாதந்தானாகிறது. அதன் நிறை 127 ராத்தல்களாம். அதன் மார்பளவு 40 அங்குலமிருக்கிறதாம். ஹௌதாரன் என்னும் கிராமத்திலுள்ள வெர்ருகுடியானவத் தம்பதிகளுக்குப் பிறந்த இக்குழந்தையை இதன் பெற்றோர் தூக்கமுடியவில்லையாம். இருபது அல்லது முப்பது வயதுள்ள சாமான்ய ஜனங்களே 120 ராத்தலுக்கு அதிகமாக நிறையிருப்பதில்லை யென்றால் இந்த இரண்டு வருஷக் குழந்தை எவ்வளவு நிறை கொண்டிருக்க வேண்டும். ஐந்து அல்லது பத்து ராத்தலுக்கு அதிகமிருக்க நியாயமில்லை. அப்படிக்கிருக்க, இக்குழந்தை 127 ராத்தல் நிறையிருக்கிறதென்றால் இதை மனுஷப் பிறவி யென்று சொல்லலாமா !

* * *

வைக்கோற் கடிகாரம்.—ஜெர்மன் தேசத்திலுள்ள ஸ்ட்ராஸ்பர்க் என்னும் ஊரில் ஒருவன் 15-வருடகாலமாகப் பிரயத்தனப்பட்டு வைக்கோலால் ஒருகடிகாரஞ் செய்திருக்கின்றான். அதில் பிறபொருள்களின் சேர்க்கை சிறிதுமில்லையாம். அது பார்வைக்கு மிகு விநோதமாக விருக்கின்றதாம்.

* * *

மிக வாழமுள்ள சுரங்கம்.—பெல்ஜியத்தில் வாம்பர்ட் என்னுமிடத்திலுள்ள நிலக்கரிச்சுரங்கம் 3490 அடி யாழமுடையதாம். இவ்வள வாழமுடைய சுரங்கம் வேறிடங்களி லில்லையாம்.

மிகப்பழைய மரக்கட்டடம்.—நார்வே தேசத்துள்ள போர்கண்டு என்னுமூரில் ஒரு கிறிஸ்தவக் கோயில் மரத்தால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இது 11-வது நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டதாம். இப்பழைய மரக்கட்டடம் போன்ற கட்டடம் வேறிடங்களிலில்லையாம்.

* * *

ஒற்றைக்கம்பி ரயிற்பாதை.—பிரான்சு தேசத்தில் நீஸ் நகரத்திலிருந்து மோனதோகார்லோ நகரத்திற்கு ஒற்றைக்கம்பி ரயிற்பாதை போடப்பட்டு வருகின்றது. இதில் மணியொன்றிற்கு ரயில் 100 மைல் முதல்150 மைல் பரியந்தம் ஓடக்கூடுமாம்.

* * *

தபால் தந்தி யிலாக்காக்களில் உத்தியோகஞ் செய்யும் பெண்களின் தொகை.—ஜர்மன் தேசத்தில் 242000 பெண்களும், அமெரிக்காவில் 230900 பெண்களும், இங்கிலாந்து முதலிய தேசங்களில் 184000 பெண்களும் தபால் தந்தி யிலாக்காக்களில் உத்தியோகஞ் செய்கின்றார்கள்.

* * *

உடன்கட்டை யேறல்.—கல்கத்தாவிலே ஓர் ஆடவன் கடினநோய்வாய்ப்பட்டு மரிக்கும் நிலைமையிலிருந்தனன். வைத்தியர்கள் அவன் பிழைக்கமாட்டானென்று அறுதியிட்டனர். சையனி டேசி என்னும் பெயருடைய அவன் மனைவி அதைக் கேட்டவுடனே தான் தன் புருஷனுக்குப்பின் ஜீவிக்கக்கூடாதென்னுந் தீர்மானத்துடன் விசேஷ ஆடையாபரணங்களை யணிந்துகொண்டு தன்வீட்டுக் குலதெய்வ சந்நிதி சென்று அதிவிநய பயபக்தியோடு அர்ச்சனைசெய்து, சிறிதுநேரந் தியானத்திலிருந்து, அப்பாற் தன்னை எரித்து மாண்டனள். இருபிரேதங்களும் அடுத்தநாள் ஒரு கட்டையிற் தகனிக்கப்பட்டனவாம்.

* * *

பருத்திக்கொட்டை யெண்ணெயின் வருமானம்— 1911-வது வருஷத்தில் அமெரிக்காவில் பருத்திக் கொட்டை யெண்ணெயினால் கிடைத்த வருமானம் இரண்டுகோடியே ஐம்பதுலட்சம் பவுனும்.

* * *

அமெரிக்காவிலுள்ள இந்துக்களின் தொகை.— இப்போது அமெரிக்காவிலுள்ள இந்துக்களின் தொகை 30,000. அத்தொகையினருள் கிறிஸ்துவராயிருப்பவரது தொகை மிகுதியாம்.

* * *

ஒரு சிகரெட் யந்திரம்.—ஓரமெரிக்கக் கனவான் நிமிஷத்தில் 150 சிகரெட் செய்யக்கூடிய ஒரு யந்திரம் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனராம்.

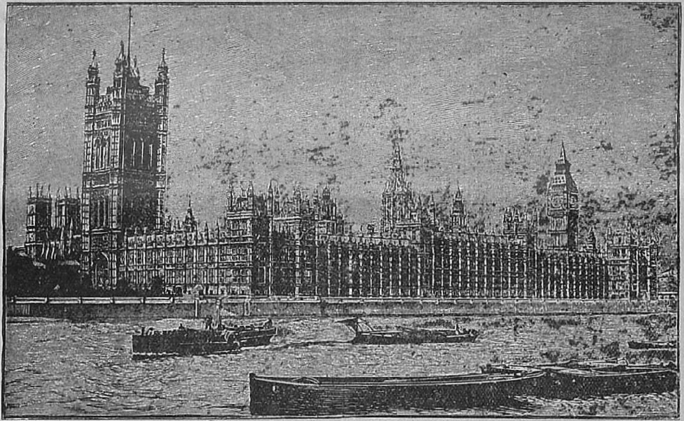

பார்லிமெண்டு மஹாஸபை, லண்டன்